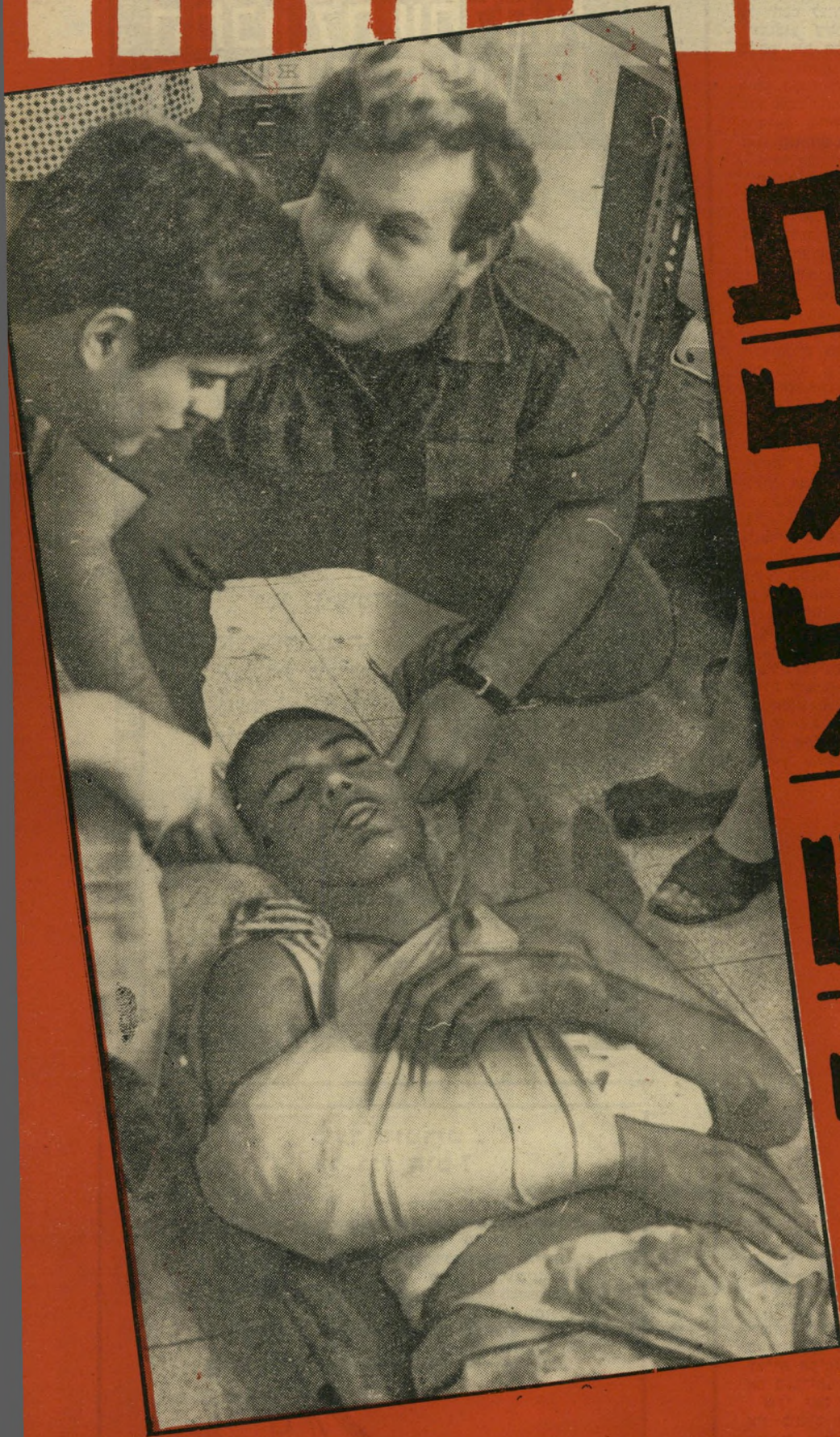

העולם הזה

פשיטות

הנפל

של

הקומנדו

המצרי

המצרי שנפל בשבי
אחד מפצועי הקומנדו

המערך שילם כסף
לכדורגלני הליגה הלאומ

שער/רויה

קולא ירי

כבר היתה לי ההזדמנות לצטט, לא מזמן, קטע מתוך עיתון קומוניסטי, שמוציאה רק"ח בשפה הערבית. באותו מאמר תקף אחד העיתונאים של רק"ח, מוחמד חאס, את אורי אבנרי והעולם הזה על יחסם לצה"ל.

השבוע עשו זאת שוב. בחוברת-בחירות של רק"ח בערבית מצאתי את הקטע הבא, בלחיית תצלום שאתה כדאי זכור:

זהו העתק של התמונה המקורית, שהי פיעה בשער השבועון העולם הזה, בעריכת חבר הכנסת אורי אבנרי. נראה בה הרמטכ"ל הישראלי בר"ל, מוקף כליינשק מלחמתיים כגון תותחים וטנקים.

אורי אבנרי בחר את בר"ל כאיש השנה העברית, אנו מפרסמים תמונה זו כדי להר" אות לאיזה תהום הידרדר אבנרי, במאמציו לסגוד לפולחן הכוח והמיליטריזם הישראלי, ומה חלקו בהאדרת הרגשות השוביניסטיים והרוח הצבאית.

זהו דבר שהעיתונות הישראלית — ואלה העומדים מאחוריה — עושים אותו לעיתים קרובות, במגמה לזרוע את רעל השוביניזם ולטפח את הרוח הצבאית ורגשי-העליונות הלאומניים בקרב הנוער הישראלי. מאמציו של אבנרי במישור זה הם דבר מובן מא" ליו. אך מוזר, שלמרות זאת מתחשק לאורי אבנרי לעיתים קרובות להופיע כאיש הש" לום מס' 1 וכגיבור האחרונה הערבית-יהודית. הו, הוא, כמו שאומרים אחינו היהודים, מנסה לרקוד על שתי חתונות. אבל זה בלתי אפשרי.

בשבוע שעבר פירסם אורי אבנרי את דיעותיו על חברי הכנסת. הוא חילק להם תוארים בשפע: זה צראופק, ההוא קפוא, השלישי לאומני ערבי וכו', בקיצור: לא

ניצל מלשונו אף אחד, ועל הקודא להגיע למסקנה, שהיחיד הזכאי להערכה הוא אורי אבנרי עצמו, כמובן.

זה שביתו מזכוכית, אסור לו לייזות אבנרי בבריות. אורי, אשר תמך בהתלהבות במלחמת טואץ' ב-1956, והוא ממש הרג את עצמו בהגנתו על המלחמה התוקפנית של יוני 1967, קורא להקמת מדינה פלסטינית על חרבותיו של שילטון הכיבוש הישראלי, ומשבח את הצבא הישראלי ואלופיו. אורי אבנרי זה לא מגיע לו לתקוף אחרים ולחלק תוארים. לוא רצה משהו לכתוב את דעתו בנאמנות על אורי אבנרי, היה אומר: מתכונותיו — היהירות. מטיבעו — צבוע. איש ריב ומדון, ולזליין. ואפשר להוסיף: שיסחי.

שער בר"ל

זורעי הרעל

התרגלנו מזמן לתופעה המאפיינת את התעמולה של רק"ח: פיברוק שקרים וסירסומם בערבית, מתוך הנחה שקורבנות-ההשמצה לא ישמעו על כך. התרגלנו גם להתעלם מהשמצותיהם האישיות, שלעיתים גולשות לתהום של קללות-תגרנים בשוק. אבל יש דברים שאיננו מוכנים לעבור עליהם בשתיקה. אחד מהם הוא גישתה של מפלגה זו לצבא הגנה לישראל.

התועמלנים הקומוניסטיים משתמשים בהעולם הזה ובעורכו רק כמסך עשן. מאחורי ההתקפות על אורי אבנרי, מכוונות המלים „מיליטריזם, רגשי-עליונות לאומניים, פולחן הכוח, שוביניזם" — לכתובת אחרת לגמרי: לצה"ל.

עסקני רק"ח עושים זאת בציניות מחרידה, כחלק מקרה-תעמולה המוכתב להם על-ידי אדוני הקרמלין. מטרם גלוייה: לדחוף את אורחי ישראל הערביים לראות בצה"ל ובחייליו התגלמות השובי- ניוס המיליטאריסטי, ולהביא אותם לידי שינאה אינסטינקטיבית לכל לובש-מדים ישראלי.

רק"ח חותרת לכך, שבעיני אורחי ישראל הערביים לא יצטייר צה"ל ככוח המגן הלאומי של מדינת-ישראל, אלא כח-חרב שילטון הכיבוש.

והם מדברים על זריעת רעל!

שורפי הגשרים

„העולם הזה" לחם, מאז יומו הראשון, למען הבנה יש- ראלית-ערבית, וסיכן לא פעם את קיומו כדי להתריע נגד פגיעות בזכויותיהם של אזרחים ערביים. לחמנו נגד הפקעת אדמות ונגד עולות המימשל הצבאי — לא בערבית, מתוך מניעים לאומניים, כי אם בערבית, מתוך שאיפה לצדק ולשחית בין אזרחי המדינה. אולי זאת הסיבה שרק"ח מתעקשת להשמיץ אותנו בלי הרף. אין כימעט ביטאון אחד שלהם — בערבית, כמובן — שאינו משמיץ ותוקף אותנו. אין זה תכסיס של מלחמת-בחירות. זוהי תופעה מסוכנת הרבה יותר, שמגמתה להוכיח לערביי ישראל כי אפילו „איש השלום מס' 1" הוא אייבם. זוהי מדיניות מחושבת היטב, שמטרתה לשרוף כל גשר של הבנה בין שני העמים. בביטאונים בשפה הערבית מהללת רק"ח את האחוה היהודית-ערבית. אבל בערבית — היא חותרת לקראת ניתוק מוחלט בין יהודים וערבים, והעמקת תהום החשדנות עד להפיכתה לתהום של שינאה. וכל זה, כדי שעסקניה יהיו השליטים הבלעדיים בציבור הערבי.

בשביל רק"ח, אנשי-שלום המטיפים להבנה בין שני העמים הם מסוכנים לאין ערוך יותר מעסקני המערך למיניהם. כי הציבור הערבי יודע, שעסקנים אלה הם קחייליגים מכורים, או „זנבות" כפי שהוא מכנה אותם. ואילו השפעתו של העולם הזה בנויה על מאבקו המסוכן והממושך לאחוה בין שני העמים.

על כן הורינו השבוע ליועץ המשפטי שלנו, עורך- הדיון אמנון זכרונ, לדרוש מרק"ח התנצלות פומבית על פירסומיה אלה — אחרת נתבע אותה למשפט.

איש כפר

משרד העבודה • אורט ישראל

המכון להשתלמות חקצועית משולבת

תל-אביב. שד' דוד המלך 39, טל. 8-261687

הקורסים הבאים יפתחו במועדים המצויינים:

- שרטוט שנה א' — 26.10
- לבורנטים תעשייתיים — 19.10
- טלויזיה משולב — 16.10
- מכונה כללית — 23.10
- אוטומציה ובקרה — 26.10
- בטיחות אש — 27.10
- יסודות חשמל בתעשייה — 30.10
- יסודות חשמל בתעשייה — 13.10
- קרור ומזוג אויר — 5.11

כמו כן עומדים להפתח:

- אלקטרוניקה
- אנגלית טכנית
- חשמלאים מוסמכים
- טרנסיסטורים
- לבורנטים תעשייתיים
- מכונאות רכב
- פלסטיקה
- קורוזיה

תעודות מאושרות ע"י משרד העבודה

פרטים במשרדי המכון

כיצד שומרים על בגד הים?

בגדי הים והחוף נוטים להת- קשות ולדהות כתוצאה מהשפ- תם המזיקה של מים, שמש, וחמרי תחטוי שבברכות. כביסה קלה במים קרים ו„טקסטיל שמפו" תשמור על גמישותם וצבעיהם של בגדי הים והחוף. „טקסטיל שמפו" מוציא את שייך המלח וחמרי החיטוי, ומאריך את חיי בגד הים.

טקסטיל IONE

אוצרם ביחיד נקה בע"ס חספצים חבי נורית בע"ס

לאבא שלי יש 'סימקה' (מכונית טובה מבית טוב)

אבא שלי הוא רופא. יש לו סימקה 1501. כעשואלים אותו למה הוא אומר: "זוהי מכונית שאינה גדולה מדי ואינה קטנה מדי. היא לא יקרה ובכל זאת ייצוגית מאד. כשקוראים לי בלילה. למקרה דחוף. אפילו אם קר מאד ויורד גשם שומף. אני בטוח שהיא תדלק בלחיצה הראשונה". גם אמא שלי אוהבת את ה-1501. האמת היא שאמא שלי לא מבינה כל כך במכוניות. אבל טעם טוב יש לה. זה כולם אומרים. ואם אמא שלי אומרת שסימקה - 1501 היא המכונית הכי אלגנטית שישנה עכשיו בשוק. אז במח יש בזה משהו.

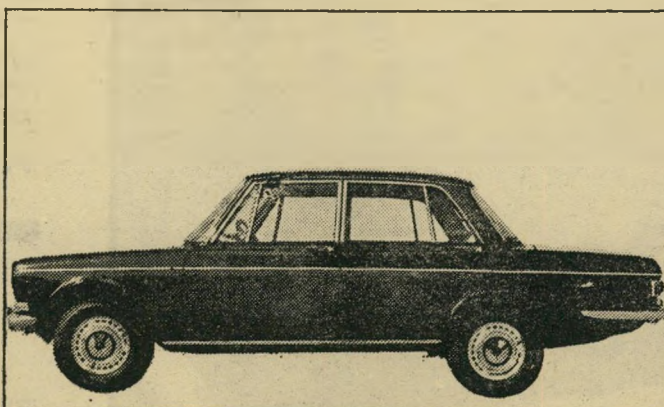
תצוגה ומכירה: משרד מכירות ראשי - תל אביב. דרך פתח תקוה 74. טלפון 36115 ● מכשירי תנועה בע"מ. חיפה. דרך העצמאות 104. טל. 524775 ● ירושלים. שיקביץ. שרי דוד המלך 11. טל. 22660 ● רמת גן. לונסקי אח. מרדכי. רח' ארלוזורוב 12. טל. 727261 ● נתניה. לוינקופף. רח' הרצל 44. טל. 5307 ● באר שבע. ד. כרמלי. מוסף "באר שבע". דרך חברון. טל. 2021 ●

אנחנו מוכרים את הסימקה שלך

מכונית טובה מבית טוב
בית קרייזלר סימקה-מכשירי תנועה בע"מ

דגם 1970

סימקה 1501 נפח מנוע 1475 סמ"ק;
15 כ"ס; 4 מהלכים סינכרוניים; 4
קפיצים נפרדים; מערכת מעצורים
כפולה; מערכת חיסום ואוויר; רפוד
דמוי עור; מושבים נשכבים.

CHRYSLER
INTERNATIONAL

דחף-סטודיו אור-צילום איתמר

הכנסת השביעית —

האחרונה

בבחירות יחסיות

כימעט ברור לחלוטין, לאור המסקנות שהתגבשו בקרב עסקני המפלגות הגדולות, כי הבחירות לכנסת השביעית הן האחרונות שיערכו בשיטת הבחירות היחסיות. לאור הבחינות שאירעו בעקבות החלטות ועדות המינויים במפלגות השונות, השלימו גם אנשי צמרת העבודה, שהתנגדו כל הזמן לבחירות אזוריות אישיות. עם הרציון שיצטרכו לשנות את שיטת הבחירות, אם תתאכזב תקחתו של המערך לקבל רוב מוחלט בכנסת השביעית, יהיה זה הקס שישבור את גב הגמל, וההחלטה על שינוי שיטת הבחירות תתקבל כימעט ללא התנגדות במפלגה זו.

הממשלה מנסה להתקרב

למנהיגים הפלסטיניים

למרות כפירתה המוחלטת של ראש-הממשלה גולדה מאיר ביישנות הפלסטיניות, ישנם סימנים כי הממשלה עומדת לשנות את יחסה לבעייה זו ולנסות למצוא דרך להיגבר עם המנהיגים הערביים המצודים ביישנות פלסטינית.

סימנים לכך רואים בהצטרפות האחרונה של סגן ראש-הממשלה יגאל אלון, ובראיון שהעניק יועץ הממשלה לענייני הגדה, משה ששון, לעיתון הירושלמי בערבית, "אזי קודם". בראיון זה אמר ששון בין השאר, כי אם יימצאו מנהיגים בגדה התומכים ביישנות פלסטינית, תהיה הממשלה מוכנה לשמוע להם ולדון בהצעותיהם.

היענות ראשונה לקריאתו של ששון תבוא כנראה מצד המנהיג הערבי הפלסטיני עזיז שחאדה, שישב לששון במאמר שיפרסם באל-קודס.

גד יעקבי מועמד

לסגן שר-הביטחון

אחד השינויים הצפויים במשרד-הביטחון, אחרי הבחירות: במקום רבי-אלוף צבי ("צ'רה") צור יבוא גד יעקבי.

יעקבי, אשר בחירתו לכנסת השביעית מטעם פלג רפ"י במערך מובטחת למעשה, יתמנה סגן שר-הביטחון. כאיש הנאמן בכל מאת האחוזים על דיון, יבצע יעקבי כל אשר יוטל עליו, בכל השטחים, כשם שעשה זאת כאשר היה דיון שר-החקלאות.

ההסבר שדיין נתן, בעת שרמוז על שינוי זה: מכיוון שמשרד-הביטחון חולש על נתח כליכך גדול מתקציב המדינה, רצוי שהי ביצוע יהיה נתון בידי כלכלן.

מינוי זה יחליש, בין השאר, את מעמדו של איש המשק של המשרד, המנהל הכללי משה קשתי.

שערוריית שחיתות

בעיריית תל-אביב

נעשים מאמצים לדחות עד לאחר הבחירות את פיצוזה של שערוריית שחיתות שהתגלתה באחד המוסדות של עיריית תל-אביב. הפרשה, הקשורה למנהלו של אותו מוסד,

הביאה כבר להקמתה של ועדת-חקירה מיוחדת, שפירסום מסקנותיה יעוכב עד אחרי הבחירות.

לא יהיה ראש-עיר

אחר ברמאללה

למימשל הצבאי ברמאללה צפויות בעיות רבות אחרי גירושו לירדן של ראש-העיר נאדים זארו.

לאור תגובותיהם של תושבי העיר על הגירוש, קשה להאמין כי יימצא נכבד מקו"מי שיסכים למלא את מקומו של המגורש ולמלא את תפקיד ראש-העיר.

נראה גם שהמנגנון העירוני לא ישתף-פעולה עם כל גוף שינסה להפעיל את השירותים בעיר.

כתוצאה מכך עשויה רמאללה להפוך בעתיד הקרוב לעיר בעייתית בגדה המערבית.

מאבק בין עסקני

הערבים במע"י

המריבות בצמרת המחלקה הערבית של המערך הפכו את מפלגות הפועלים למגוחכות בעיני הבוחרים הערביים.

גב' אשכול

רוצה חלקה

בפנתיאון

גדולי האומה

בקלחת הבחירות והבעיות המדיניות שכחו מנהיגי המדינה כי מרים אשכול היתה רק לפני מיספר חודשים הגברת הראשונה של המדינה. אבל מרים, שמאז פטירת בעלה ראש-הממשלה לוי אשכול, נשכחה כימעט ע"י כל אותם העסקנים שחיפשו את קירבתה בחיי בעלה, עדיין לא שכחה. היא נשארה נאמנה לזיכרו של בעלה המנוח, ומתכוונת להישאר כך גם בעתיד.

כאשר נפטר לוי אשכול הוא הורה בצחצחו לקבור אותו בקבוצתו, דגניה ב', שלחוף הכינרת. מישאלה זו לא קויימה, שכן בגלל שיקולים שונים לי ניתן היה לקיים הלוחיה ממלכתית. אשכול נקבר בחלקת גדולי האומה שבהר הרצל, לא רחוק מקבריהם של אליעזר קפלן ויוסף שפרינצק. ההחלטה שנפלה על כך בדרג ממשלתי לא היתה סודית. היא לקחה בחשבון אפשרות להעביר את עצמותיו של לוי אשכול בבוא הזמן, כעבור שנה או שנתיים, לדגניה, ולקברו כפי שביקש.

אולם מרים אשכול הבהירה כבר לכל המוסדות הנוגעים בדבר שהיא תתנגד להעברה בכל תוקף. עוד יותר מוזאת: לא רק שהיא לא תיתן את הסכמתה להעברת קבר אשכול לדגניה, אלא שהיא תובעת גם לשמור לה חלקת-קבר ליד קברו של בעלה.

הבעייה היא עדינה ומסובכת. שכן, הר הרצל אינו בתיקבורות פרטי, ומרים אשכול אינה יכולה לרכוש אחוזות קבר ליד קבר לוי אשכול. שטח בתי-הקבורות

אין עובר כימעט יום, מבלי שאחד העסקנים הערביים של מע"י אינו בא להתלונן על תוצאות ההתחרות בין שני העסקנים המרכזיים, יעקב כהן ויעקב חבושי.

השניים דרשו שליטה בילעדית על ניהול מערכת הבחירות בין הערבים, אך לבסוף חולקה הארץ לשני איזורים-השפעה: מאום אל-פחם צפונה הוכרזה ממלכתו של יעקב חבושי, איש שירות-התעסוקה מחיפה, ובין חסותו של יגאל אלון; מאום אל-פחם דרומה נקבע איזור-השפעתו של יעקב כהן, ראש המחלקה הערבית של ההסתדרות.

לטענת כמה מן העסקנים המקומיים, מופנה לפחות חלק ממירצה ומתקציביה של המחלקה הערבית בניהול מלחמה בין צפון ודרום, במקום שהמשאבים יהיו מופנים למלחמה ברק"ח וביתר המפלגות.

ירידה ניכרת

במיספר התיירים

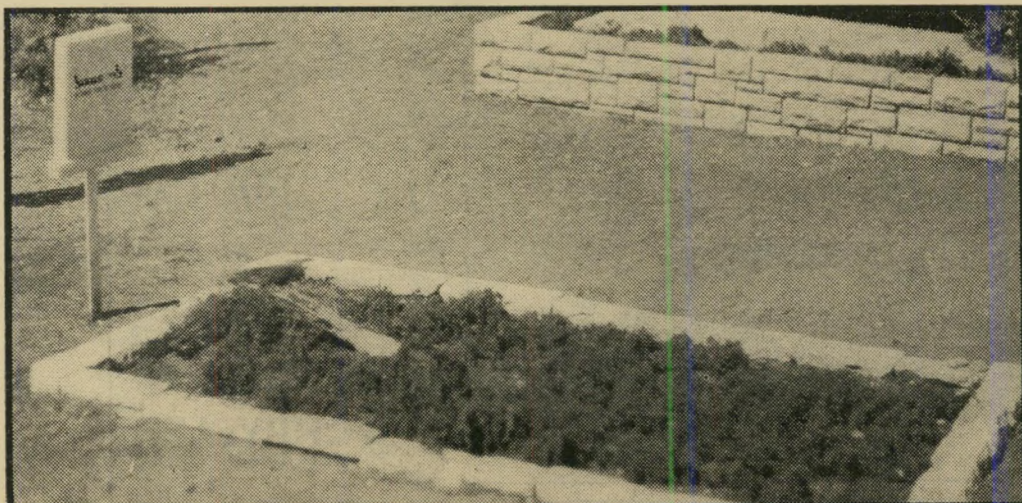
החודש הנוכחי עלול להיות חודש קריטי מבחינת מיספר התיירים המבקרים בארץ. בניגוד לתחזיות, שצפי ירידה מועטת בלבד במיספר התיירים בהשוואה לחודש המקביל אשתקד, מסתמנת עתה ירידה חלולה ביותר. ירידה זו החלה כבר בחודש ספטמבר, שי היה חודש החגים, והיא תתבטא בצורה קיצונית החודש.

מרים אשכול

שייך לצה"ל ולמשרד-הביטחון, והוועדה להנצחת החייל במשרד-הביטחון היא הקובעת מי יקבר שם יאפיה. תביעתה של אלמנת אשכול הובאה בפני גוף זה. עד כה טרם נפלה החלטה בקשר לתביעה. על כל פנים, ליד קברו של אשכול נשאר המקום פנוי משני צידיו של הקבר.

אגב, אם תעמוד מרים אשכול על תביעתה להיקבר בבוא היום ליד בעלה, יעיד הדבר על אי רצונה להינשא בשנית. לפי המסורת היהודית אין רשות לאשה, הנישאת בשנית אחרי מות בעלה, להיקבר ליד בעלה הראשון.

קברו של ראש-הממשלה בהר הרצל

מכתבים

■ „כל הכבוד לצה"ל" —
אבל הריבה פחות

הסיפור נשק-משק במדנה (ה' עולם הזה 1674), על העסקים הפרטיים של משוחררי צבא קבע, הרתיח את דמי. אני רואה בזה פגם מוסרי ממדרגה ראשונה. כאשר מנהלי בנקים, עסקנים או סתם אזרחים טובים, נתפסים בגניבה או במעילה — ניחא. אבל שקבוצת האנשים הכי יקרה לנו במדינה — התותחים הכבדים של צה"ל — יתארגנו במיוחד כדי לנצל בי עסקים את קשריהם מן הצבא — זהו פתח לדברים חמורים ביותר. אני קורא להם — ל"טובת כולנו: חיד"ל — ל"כס מזה. יואכים יואלי, חיפה

יואלי

■ נש"ק
■ מש"ק
■ חש"ק

הכתבה נשק-משק מצביעה לדעתי על

סכנה חמורה הצפויה לחברה הישראלית — שהיא תלך ותאופיין עלידי הסיסמה מש"ק נש"ק חש"ק: מש"ק (ידוע מה זה); נש"ק (נוטלי שוחד קבועים); חש"ק (חברים שומרים קשר).

שרה וייסברגר,

■ האמנם

נבואת-שווא?

לפני מספר חודשים נערך ויכוח בין אורי אבנרי לבין גולדה מאיר באולם הכנסת. באותו ויכוח טען אבנרי שבועד חודשים מספר תיאלץ ממשלת-ישראל לסגת מן ה"שטחים ולהסכים לתנאי-שלום שיוכתבו לה עלידי ארבע המעצמות, וזאת, לדברי אבנרי, על סמך אינפורמציה שהגיעה אליו ממקורות מהימנים ביותר — שדברם הגיע גם לגולדה. גולדה השיבה אז לאבנרי כי דבריו הם שקר מוחלט.

בינתיים עברו חמישה חודשים — עדיין לא התאמתו דברי אבנרי.

פטרונטו, הטכניון, חיפה

● ייתכן שמספר החודשים שציין אורי אבנרי אז בדבריו עשוי להשתנות קמעה,

אך אשר לעצם התהליך — ראה כתבה ב"גליון שעבר על מהלכי השלום, וכן כות' רות ראשיות בכל העיתונים, לרגל נסיעתה של ראשיה-המשלה לארה"ב.

■ הבחירות עז

האזניות — בדיחה

השנה נערכו הבחירות להסתדרות גם על אזניות נושאות דגל ישראל על-פני שבעת הימים. איגוד הימאים דאג לסדר את העניינים. לא היה כל דמיון בין מה שהתרחש בקלפיות שם לבין בחירות דמר קרסיות. באזניה חור' דלת, למשל, עליה משרת אבי, היו ב"קלפי פתקים של חמש רשימות בלבד. האות ש היתה חסרה, וסביר להניח שהמצב היה דומה גם באזניות אחרות. יש לדאוג שתופעה זו לא תי-

ויים

שנה בבחירות הקרבות ובאות לכנסת. רון וייס,

■ הסיכום

הפנטאסטי

סיכומי של אורי אבנרי על 119 חברי הכנסת (העולם הזה 1672, 1673) היה סניטאסטי.

אם אפשר היה להתעלם — והרי אי-אפשר — מעבודתו של אבנרי במשך ארבע שנות ישיבתו בבית-המחוקקים הישראלי, היה כ"דאי להכניס אותו לבית זה ולו רק עבור כתבה משקפת זו.

א. קריגר, תל-אביב

■ האמת של

"קוריישראל"

ברצוני לספר לכם על הדיווח האובייקטיבי לזוכים אורחי הארץ מפי קול-ישראל. הוזמנתי לפני זמן להשתתף בתוכנית שאיזתה מן האולפן. לפני דיבר עיתונאי ערבי ממזרח ירושלים, שהציג לראש עיריית ירושלים טדי קולק שלוש שאלות. ה"ראשונה היתה: "אם ישראל כליכך מעוניינת (המשך בעמוד 6)

Williams Ice Blue Hair Lotion

תכשיר חדש לשער

עשיר בוויטמינים

ומזין דרך השרשים.

Williams Ice Blue Hair Lotion
מבריא ומעשיר את כל סוגי השער בשלוש דרכים:
1. מכיל PANTHENOL העשיר בוויטמין והחיוני לצמיחת השער ובריאותו.
2. מכיל יסוד מיוחד נגד קשקשים ולבלוך העור.
3. שומר על המראה החיצוני של השער בטבעת אינו דביק או שמנוני. הסתרק מידי בוקר עם Williams Ice Blue Hair Lotion ויחנק לשער גמישות, שפע ובריאות ואת הניחוח המיוחד של מוצרי Williams Ice Blue.

מכתבים

(ממשך מעמוד 5)

בשלום — למה זה לא תפנה בהצעה ל-
מו"מ עם העם הפלסטיני היושב בתחומיה?
בתום דבריו, פנתה המנחה, העיתונאית חנה
זמר, בהערה לסדי קולק כי היתה מעדיפה
„לחתר על השאלה הראשונה.“ השיב לה
קולק: „למה, האם זה מפריע לך?“ המנחה
מילמלה איזו תשובה לא ברורה.

כאשר הגיע מועד שידור התוכנית, הא-
זנתי לה, ואכן, גיליתי שאירע בדיוק מה
שחשתי לו: נשמעה שאלתו, בערבית, של
העיתונאי — ומיד לאחרית קולו של ה-
מתרגם: „נפתה בשאלה השנייה.“ השאלה
הראשונה, על תשובתה, נמחקו כליל.

ברור לי כי האשמה אינה בעובדי קול
ישראל. אין לי ספק שהם קיבלו הוראות
מגבוה.

פרשה זו מעניינת במיוחד לאור דבריה
המתחסדים של גולדה מאיר: „מה עוד עלי-
נו לעשות לשלום ולא עשינו לו?“

שלום זמיר, אמרים

תחרות

הציורים

רצ"ב, עבור תחרות הציורים, תמונה
המתארת במכה אחת את מצבו של עולמנו:

תמונת השבוע

ביאפרה וויאטנאם מזה — והוליד מזה.
קורא

● תמונת השבוע — הגיגל שלנו —
זיכנה בעשר ל"י את הקורא האלמוני, ה-
מתבקש לשלוח למערכת את שמו וכתובתו
כדי לקבל את הפרס.

● הקוראים מתבקשים לשלוח תמונות
בשחור-לבן, לא צבעוניות.

„העמוד הזה“

ב„קווי-מוסקבה“

היה לי לאחרונה העונג להאזין, בתוכ-
נית שלום וקידמה בקול-מוסקבה בעברית,
לציטוט דבריו של האב השכול שמואל
כרמלי, לאחר נפול בנו דויד (העולם הזה
1671, 1669). המסקנה, כפי שהושמעה בתוכ-
נית: „יותר ויותר גוברת בציבור הישראלי
התבונה כי אין דרך אחרת אלא לעלות על
דרך השלום עם ארצות ערב, לעומת דרכם
הרת-האסון של שליטי תל-אביב, המובילים
את עמם לקראת שואה, הולך ורב מספר
ההורים השכולים השואלים את עצמם מהו
המוצא מן המצב הנורא בו שרוייה ישר-
אל. המוצא הוא כמובן קיום החלטת מוע-
צת הביטחון ונסיגה מוחלטת מכל השטח“

בינג'ליניאל

לבית הספר בנעלי "גביע" הפגבר

גימנסיה ריאנית

הרשמה לשנת הלימודים תש"ל לכתות בוקר ט', י', י"א, י"ב

לבורנטים כימיים
גרפיקה-שרטוט
ציור אופנה
פקידות

תיכון מקצועי במגמות
רדיואלקטרוניקה
טלויזיה - תעופה

תיכון עיוני ונעמיה
הומניסטית
ריאלי

כולל חכנה לבחינות הצגרות הנערכות על-ידי משרד החינוך
חוראה על-ידי מורים אקדמאיים בעלי נסיון * סטיפנדיות

פרטים, הרשמה, 9"1, 5"8	תל-אביב ברנר 17 מסנת אלנבי 55	חיפה שמריהו לוי 20	רמת-גן ביאליק 42	בת-ים רוטשילד 33 ע"י המצבה	חולון טקולוב 56	פתח-תקה ברוכבא 1	ב"ב חברון 22 מסנת מודיעין 77 ר"ג
------------------------------	--	--------------------------	---------------------	----------------------------------	--------------------	---------------------	---

SCHAUB LORENZ

מקלט הטלוויזיה הטוב בעולם!

התייעצות, הדרכה מקווי ידך

התייעצות הדרכה מקווי ידך

בעסקים, שותפות, מקצוע, נשואין, בריאות, נסיעה.

מאוכזבים, נסו אצל "יונה"

גבעתיים: ארלוזורוב 2, 11-1 לפנה"צ, 5-7 אח"צ.

חיש-קל ובהצלחה בטוחה
(ב-8 שעורים של שיעורים)

קצרנות

עברית ו/או אנגלית

ב-אולפן גרג (בר-קמא).

תל-אביב: גורדן 5, סל. 236209

ירושלים: הפקדי, בצלאל 18

חיפה: במעלה, שמריהו לוי 30

קורס חדש השבוע!

"פונדק הכרם"

בהנהלת ברניצקי אליהו

מבחר מאכלים מזרחיים ואירופאיים

ת"א רח' רבי מאיר 12

טל. 54203

אין כאן!

יש לי

SONY

במה עולים פירושלים?

ב'אגד' עולים פירושלים!

דחק

על הנשים

רצונך להשביע נחת את הנשים - עשה כמיטב יכולתך שתרווינה נחת מעצמן.

(תומאס פולר)

ששה גרבי מיקרומש, "מרסי" בארנקון אחד הם תמיד ציונך ההכרחי.

על כל הנשים Merci

זהו זה. החגים מאחורינו. הגיעה השעה לנקות את הלכלוך שהשאירו האורחים ובני-הבית, לשוות לדירה מראה נקי ומסודר.

עם מה לנקות?

או!

סווייפ (סווייפ)!

מוצר-הפלא המהפכני המנקה הכל: בדים, בגדים, טפטים, ריפוד, רצפות, קירות, כיורים, כיריים, כתמי שומן, זיעה, וסתם לכלוך, ואפילו את מנוע המכונית!

האוושר בביתך - SWIPE (סווייפ) - תמורת 10 ל"י בסך-הכל, במיכל שיספיק לחצי שנה לפחות!

חיים, לרבות ירושלים הערבית, שנכבשו ב-תוקפנות יוני '67.

אנב, הדברים קוריינו, כתמיד, עלידי ה-קריינית הנפלאה של קול-מוסקבה, אשר אינני יודע אם יש דוגמה על הבמה ה-עברית. שלושה ניהושים מי היא אמה-יולדתה.

חזי כץ, יגור

האיצור נעלם - העיונה ייעלם?

קראתי את הכתבה לאן נעלם אוצר ה-עולה מרומניה (העולם הזה 1672). מוזעזע הדבר שפרשה מעין זו קורה במדינה ה-"מקדמת" פני העולה "בברכה".

ושאלת השאלה: לשם מה לעלות לארץ איבולת יושביה? אין ספק: רבות פועלים אנשי משרד הקליטה, החוץ, המכס והמש-טרה בהרצת והצעת העולה אל ההתמר-מרות והייאוש.

כך מעודדים עלייה? בחסדיהם של שו"ת-התה?

כמואל חנה, רמת-הדסה

מכתב השבוע

החינוך שינאת ערבים

לא פעם שומעים אנו על הסתת ה-נוער הערבי נגד ישראל באמצעות ה-מחנכים וספרי רלימוד שלהם. לעומת זאת לא שמעתי אף פעם ביקורת על החינוך לשינאת ערבים, הקיים במדי-נתישראל. כתלמיד שביעית בחינוך תל-אביב, זכיתי להיות עד לתופעות הבאות:

● בבית-ספרנו נהוג להאזין ל-חדשות אחת ליום. כאשר נודע בשעתו על הרוגים ופצועים בהתפוצצות ב-סופרמרקט בירושלים, נתקפה המורה בכיתה בהיסטריה והחלה צווחת: "צריך לתלות את כל הערבים".

● מורה אחר, בנאום לקראת השנה החדשה, טען כי "כל ערבי, אפילו הוא בוגר אוניברסיטה, הינו רוצח ברברי". וכן: "הערבים, בלי יוצא מן הכלל, כש-הם רואים אדם חלש מהם, גואים ב-התרגשות סאדיסטית ונהנים לפגוע בו. רק כשמראים להם את כוח הזרוע, הם זורקים את הנעליים ונמלטים". וכן: "אסור לשכוח כי צעירי חברון, אותו אספסוף שוחרר-דם, הם צאצאיהם של רוצחים שצלו נשים על שיפודים וחטכו תינוקות לרצועות בשר דקות. עליו לזכור כי אותו דם, ואותו אופי, נמ-צאים בבנים ובנכדים של אותם מרצ-חיים". מסקנתו: "אלף ערבים מתים טובים מאחד חי".

יכול מישור לקום ולטעון, כי בעוד החינוך הערבי לשיטנה הינו שיטתי, הרי שאצלנו הוא פרי תוצאת שיגור נותיהם של מורים בודדים.

סענה זו מופרכת לדעתי. במאמר של אהרון כהן, שלום צריך לצמות, מצאתי את הקטע הבא: "אני חושב על ספרי הלימוד בעברית - מה מצוי בהם על הערבים, תכונותיהם האנושיות, תור-מתם לתרבות האנושית, תנועת השיח-רור שלהם, וכיוצא מצוי המשפט, ב-ספר לימוד עברית, שהערבים הם, פראי מדבר צמא-דם".

נקל לשער השפעתם של דיבורים כי-אלה מפי מחנכים על תלמידים צעיר-רים.

אנא - עלינו להזהיר ולהיזהר.

תלמיד תיכון, תל-אביב

בוז לבזה שרים

השיר תנו שאנס לשלום וזמריו (העולם הזה 1673 מעוררים בי בחילה ודחייה. אם למען השלום הכרחי לשנות ויסקי, להש-תולל ולהעליב את כל המדינה עלידי כרי-כת ראש-משלתנו עם ראש אויבנו - או אני מתנגד לשלום!

זאב גזע, תל-אביב

מכתבים

עניים צריכים

לדעת ברגל:

הזדמן לי בשבוע שעבר להאזין ברדיו לתוכנית אור ירוק. נדהמתי לשמוע את אורח התוכנית, ד"ר חיים מיכלס, רופא ראשי במחלקה אורטופדית בבית-החולים איכילוב בתל-אביב, מזהיר, כי לוא היה הדבר בשליטתו — היה מוריד מן הכביש את כל רוכבי האופנועים.

גודובסקי

זה, לדעתי, מה שנקרא לשפוך את התינוק יחד עם מי האמבטיה. אמנם ד"ר מיכלס מנסה בכך למנוע מרוכבי האופנועים מלהיפגע, אך חוששתי שאי אפשר לחיות מנוח תק מן המציאות. נכון שלא הייתי מ' עולם רוכבת אופ' נוע, וכנראה שכבר לא אהיה, בהתחשב בגילי, אבל אני יכולה להבין בהחלט לליבם של האופנוענים, ש' גם הם רוצים לנוע בחופשיות וביעילות — גם אם אין להם כסף מספיק כדי לקנות מכונית.

פרידה גודובסקי, חיפה

מקי

בשמי המינרת

נהניתי לקרוא את הסיפור על סקיה-מעופפים בכינרת (השולט הזה 1673). אני אמנם רואה את זה כמו עיני כמעט מדי שבת, אבל יחד עם זאת, זה מעניין לקרוא על כך בעיתון. גם הפעם הייתם הראשון

רימר

נים שגיליתם את זה. בכלל, כדאי שתקי דישו תשומת-לב לכינרת, לחופיה ולאנשיה. אחרי הכל, אין לנו הרבה מקומות ודבי רים יפים כליכך בארץ.

אילנה רימר, קריית-חיים

● דוגמה לאחד הדברים היפים שעל הכינרת — ראה תמונת הקוראה רימר.

מעות לעולם חוזרת

שר הטבחון מר משה דיין ביקר אתמול בעזה. (ידיעות אחרונות)

קוראים השולחים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למכתבים קצרים. זכות קדימה תינתן למכתבים של קוראים המצריפים תצלומיהם למכתבים.

ים אוהבים...

פרסום דיר יעקבסון

אגדה

השלמה, והניף אותה מעל לעצמו, במירוץ הקדוש אל הכנסת.

★ ★ ★

החלטתו של ילין-מור להגיע לכנסת בכל מחיר מפתיעה פחות. שלא כמו שייב, לא התנגד מעולם לקיומו של פרלמנט. אך דרכו היתה עקלקלה יותר מזו של חבריירבו.

תחילה הביע נכונות להצטרף לתנועת ה"כוח החדש", תמורת המקום השני ברשימתה. כאשר הצעה זו נדחתה באדיבות, ערך את הופעותיו המשותפות עם חסידי רק"ח, מצפן וריפתון. כשלא יצא מזה שום דבר ממשי, פעל להקמת חזית שלום של הכוח החדש, מק"י ופורשי מפ"ם. משראה כי ב"הרכב כזה אין לו בסיס משלו שיוכה אותו בכיסא בכנסת, דחף לפיצוץ החזית ולהקמת רשימה עצמאית.

את סנה פסל כהרפתקן, החוזר אל השו"בניזם, אותה פסל כבוגד בשלום, מפני ש"הצבעתי (ב'5 ביוני 1967) בעד ליכוד לאר"מ, ולאחר מכן בעד איחוד ירושלים כבירה משותפת לישראל ולפלסטין. כמו אנשי רק"ח, האשים אותי כמיליטריסט, מפני ש"עיתון זה צמוד לענייני צה"ל.

הוא החליט להתייצב בכחירות תחת דגל השלום. אולם דגל זה הוא כבר תפוס.

תנועת הכוח החדש כבר דוגלת בשלום ללא סיפוח, בהתנגדות להתנחלות, בהקמת מדינה פלסטינית, בחיוב יוזמת-השלום של ארבע המעצמות והחלטת מועצת-הביטחון, בעיקרון של אי-ניסיון-ללא-שלום. בצורה מעורפלת יותר דוגלת בכך גם מק"י.

אולם, חשב ילין-מור, אם יש מקום לשניים, יש מקום גם לשלישי. הוא קרע עוד קרע מדרג השלום וההתנגדות לסיפוח, והניף אותה מעל לעצמו, במירוץ הקדוש אל הכנסת.

בניגוד לשייב, לא זכה במקום הראשון ברשימה של עצמו. הוא נאלץ להניחו ל"אחד שהוא חצי-דוקטור, ושאיש לא שמע את שמו קודם לכן. זה היה דרוש כדי לו כות בתמיכת כמה פרופסורים מבולבלים, ולטשטש את זהותם של שאר המועמדים: חסידי רק"ח ומוסקבה, תומכי מצפן, אנשי ריפתון, הרפתקנים שמאלניים שפרשו מ"מק"י.

★ ★ ★

המשך גודש אל תיאטרון האבסורד. ל"ד"ר שייב אין צל של סיכוי לעבור את אחוז החסימה.

כלומר: כל הקולות שיינתנו לו, למען ארץ-ישראל השלמה, ילכו לאיבוד. אך בעד רחם ויכל לקלקל מנדט אחד או שניים של ממשיכי רפ"י, המרכז התופשי או גח"ל.

מכיון ששום כיסא בכנסת לא יישאר ריק, הרי מנדט כזה, שיאבד לחסידי ארץ-ישראל השלמה, יעבור, לפי חשבון העוד-פים, למישהו מן הכיון ההפוך: אולי לאיש מפ"ם במערך, או לאיש רק"ח. אולי לכוח החדש?

כך פועל שייב למען השלום ונגד הסיפוח.

וכדי להצדיק את קיומו הנפרד, הוא מש-מיץ את אנשי ארץ-ישראל השלמה.

לנתן ילין-מור אין צל של סיכוי לעבור את אחוז החסימה.

כלומר: כל הקולות שיינתנו לו למען השלום, ילכו לאיבוד. בעזרתם ויכל לקלקל מנדט אחד או שניים לכוח החדש ולמק"י. מכיון ששום כיסא בכנסת לא יישאר ריק, הרי מנדט כזה, שיאבד למחנה-השלום, יעבור למישהו מן הכיון ההפוך: אולי לאיש פוחיסט במערך, או לגח"ל, או למרכז ה"חופשי.

כך פועל ילין-מור למען הסיפוח, ונגד השלום.

וכדי להצדיק את קיומו הנפרד, הוא מש-מיץ את אנשי השלום.

שני אנשים היסטוריים, שתי טרגדיות אנושיות, שתי קומדיות פוליטיות.

ממפ"ם, בגלל דעותיו הפרו-סובייטיות ה"קיצוניות, מצא אצל ילין-מור ידיד ושותף, שאירגן למענו אסיפת-עם בשותפות עם רק"ח.

באותו זמן גם קשר קשרים עם פרופסור רים יוצאי מפא"י, שגילו לפתע את השלום ואת רעיון המדינה הפלסטינית.

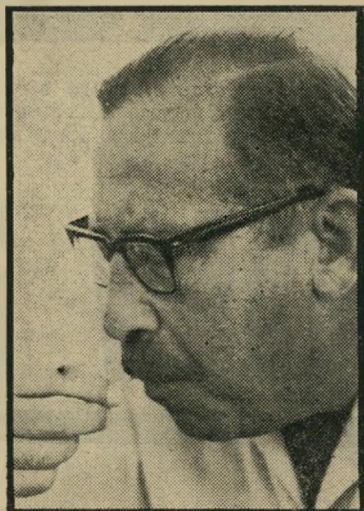
הוא הזמין לשאת את דברו בפני אגודות ומועדונים, בערביראיונות ובמופעי ביזור.

ורק במקום אחד לא היה: כי כנסת.

★ ★ ★

קדחת הכנסת אחזה בשני האנשים בעת ובעונה אחת. כשם שהלכו באותה עת במחתרת, לפני דור, כן החליטו באותה עת ללכת לכנסת. שניהם הגיעו לגיל שבו לא יכלו עוד לחכות.

(היה זה מארכס, כמדומני, שאמר כי ה'...

ילין-מור

היסטוריה חוזרת על עצמה. אך בפעם ה"ראשונה זו טרגדיה, ובפעם השנייה קומדיה.)

החלטתו של שייב ללכת לכנסת היא ה"מפתיעה יותר — שהרי שייב הוא האיש ששלל מכל וכל את הדמוקרטיה ואת הכ"נסת, תבע דיקטטורה של אלופים ומשוררי סיפוח.

מניין התשוקה המוזרה לתפוס כיסא כמזכ"ל שהוא — לדעתו — מעצם טיבעו אנטי-מלכותי, בוגי דני, מאוס?

הוא החליט להתייצב בבחירות תחת דגל ארץ-ישראל השלמה. אולם דגל זה היה תפוס. שלוש ידיים כבר אחוזות בו. מנחם בגין לוחם ללא-תח על שלמות ה"מולדת, התנחלות וסיפוח. שמאל ארץ-ישראל בשנתיים האחרונות קאריירה שלמה על ג"ני הבגידה וההסתאבות של בגין, וטוען לכתר הבלעדיו של לוחם למען ארץ-ישראל השלמה. ברשימה הממלכתית של ממשיכי רפ"י שולט שילטון מוחלט איסר הראל, חברו של שייב בתנועה למען ארץ-ישראל השלמה, שהציע לגרש, כשלב ראשון, חצי מיליון פליטים ערביים מן השטחים המוחזקים.

שייב חשב שאם יש מקום ל"שלושה, יש מקום גם לרביעי. וכך קרע עוד קרע מדרג ארץ-ישראל

השלמה. הוא הזמין לשאת את דבריו — הדברים הנ"ל! — בפני אגודות עורכדין ומועדוני דוטארי, בערביראיונות ובמופעי ביזור.

ורק במקום אחד לא היה: כי כנסת.

★ ★ ★

באותו זמן עבר גם נתן ילין-מור דרך ארוכה — שמאלה, שמאלה, שמאלה — למחתרת כישלונו בכנסת, התרחק מן הרעיונות שהשמיט שם.

הוא זנח את רעיון שלמות הארץ תחת שילטון האדנות העברית, וגם את רעיון הנסל של הקמת "ברית מיעוטים" (של מא"רונים, דרוזים, כורדים וכו') נגד התנועה הלאומית הערבית. תחת זאת אימץ לעצמו את הרעיונות אשר להם הטיף העולם הזה מאז תום מלחמת-השיחור.

ב"1956 נטל חלק ביוזמה להקמת "הפ"עולה השמית", שפסלה את הציונות וקראה לשתוף-פעולה בין ישראל והתנועה הלאומית הערבית. הוא ערך את כתב-העט אתגר, שהצטיין בסיגנונו כמו כתב-העט של שייב, סולט, ושנכשל כמוהו מבחינת התפוצה.

כמו חבריירבו, לא הצליח לה"קים כוח פוליטי של ממש. הוא נשאר בכת קטנה של חסידים.

אך בעוד ששייב ריכז סביבו רבים מיוצ-

אדרד

אי לח"י, נותרו ליד ילין-מור רק ארבעה-חמישה מפקדיו בימי המחתרת.

לפני ארבע שנים התפרקו. הפעולה הש"מית" ואתגר. אנשי העולם הזה הקימו כוח פוליטי חדש של ממש, הראשון בארץ מזה שני דורות. הכוח החדש נחל נצחון מס"תוע, חדר לכנסת, הקים שם ראש-גשר, ש"ליכד סביבו תמיכה בישראל ושעורר הדים ברחבי העולם.

ילין-מור נשאר בודד וחסרי-מעש, מתוסכל כמו שייב. עד שבאה מל"חמת ששת-הימים.

לפתע נוצר שוב כר נרחב לפעולה. אפי"שר היה להקים חוגים, ליגות, תנועות. כא"שר יזמו אנשי רק"ח קריאה נגד מעשי צה"ל בשטחים המוחזקים (מבלי להזכיר אף ב"מילה אחת את המיסירת הליברלית הכללית של מישטר-הכיבוש) היה זה ילין-מור ש"ניסח את הכרוז, שפורסם לאחר-מכן בהר"חבה בפראבדה. כאשר הודח יעקב ריפתון

והי אגדה ישראלית. היא מתחילה כדרך האגדות: היה היו שני אנשים. שני האנשים היו במחתרת. תוך גבורה רבה, ניהלו את מאבקו של אירגון-המחתרת הקיצוני ביותר בארץ. יחד עם אדם שלישי שניצח על המבצעים, הם היו את מרכז לח"י — המפקדה העליונה של לוחמי חירות-ישראל.

בתפקיד זה, הם קבעו חייהם של בני-אדם. פשוטו כמשמעו.

הם החליטו מי יחיה, מי ימות. את מי להרוג, ואת מי לא. את מי לשלוח למשימת התאבדות, ואת מי לא.

הם מילאו כימעט את תפקידו של אלוהים.

שמותיהם רשומים באותיות של דם ב"כמה מן הפרקים הגדולים של אותה קופסה: הריגת הלורד מוין, ההתקפה על בתי-המ"לאכה של הרכבת, דיר יאסין, רצח ברנאדוט. שני שמות: ישראל שייב ונתן פרידמן-ילין.

★ ★ ★

למחתרת היום, קרה מה שקרה כימ"עם תמיד למחתרת שתפקידה נסתיים. התחילה נתפרקה, תוך שינאה הדדית לזהות. תחילה עוד הלכו יחד כיברתי-דרך. יחד הם הקימו את "מסלגת הלוחמים", ובשמה נבחר פרידמן-ילין לכנסת הראשונה. שם נאם נאומים שתאמו בהחלט גם את השקפתו של שייב: שלמות הארץ, אדנות עברית, ה"ניוער העברי ישפוך את דמו למען כיבוש ירושלים השלמה, וכיוצא באלה.

אולם כאשר נסתיימה כחונת ה"כנסת, כעבור שנתיים, התפוצץ הכל. המפלגה הארציאולוגיה. ה"יחסים בין שני האנשים.

כמו תמיד במיקרים כאלה, לא הסתפקו בסילוג רגיל. הם הטיחו איש בפני רעהו האשמות נוראות. אנשי שייב העלילו על פרידמן-ילין כאילו לא החזיר כספים ש"נאספו למען אלמנות לח"י, ושמו פצצת"תבערה בפתח ביתו. פרידמן-ילין טען נגד שייב כי לא מילא שום תפקיד של ממש במאבק, וכי אברהם שטרן צחק ממנו.

כל זה היה מעצב, אבל רגיל. אין כימעט מחתרת בעולם שלא סיימה את דרכה בצורה כזאת. כל גוף מת, אף אם שכנה בתוכו נשי"מה מופלאה, סופו להעלות צחנה.

★ ★ ★

מאז התרחקו השניים איש מרעהו יותר ויותר, משנה לשנה. ד"ר ישראל שייב הפך ד"ר ישראל אלדד, והוא הלך ימינה, ימינה, עד הקצה הקיצוני.

לפי ההגדרות המקובלות בעולם, הוא פאשיסט.

הוא צייר מפה של מלכות-ישראל, הכר"ללת את ארץ-ישראל השלמה, את לבנון, את עבר-הירדן, את רוב סוריה, וכן חלקים מעיראק, מסעודיה וממצרים. הוא הטיף לביטול הכנסת ולחיסול ה"דמוקרטיה הישראלית, למען תקום במקומה דיקטטורה של בחירי-העם, נושאי רעיון ה"מלכות.

חסידיו הקימו מדי פעם מחת"רות קטנות, ענומות ועזיבות, ש"שמו פה ושם פצצות והואשמו ב"רצח קסמנר.

הוא עצמו סירס כתב-עט קטן, בו הטיף — בין השאר — לריסוק עצמות יריבים ולחיסול הבוגדים.

מעל גלי קול ישראל פירש את התנ"ך והשתמש בפרקי יהושע כדי להצדיק — כימעט בגלוי — רצח-עם גם בימינו.

איש לא התייחס אליו ברצינות, ואיש לא רצה להיראות בחברתו — עד למלחמת ששת-הימים.

אך לפתע, פתחו ושינעו אנשים כמוהו. נמצא שוק להטפות השוביניסטיות הקיצו"ניות ביותר. הוא הפך אחד ממנהיגיה, ודוב"רה הראשי, של התנועה למען ארץ-ישראל

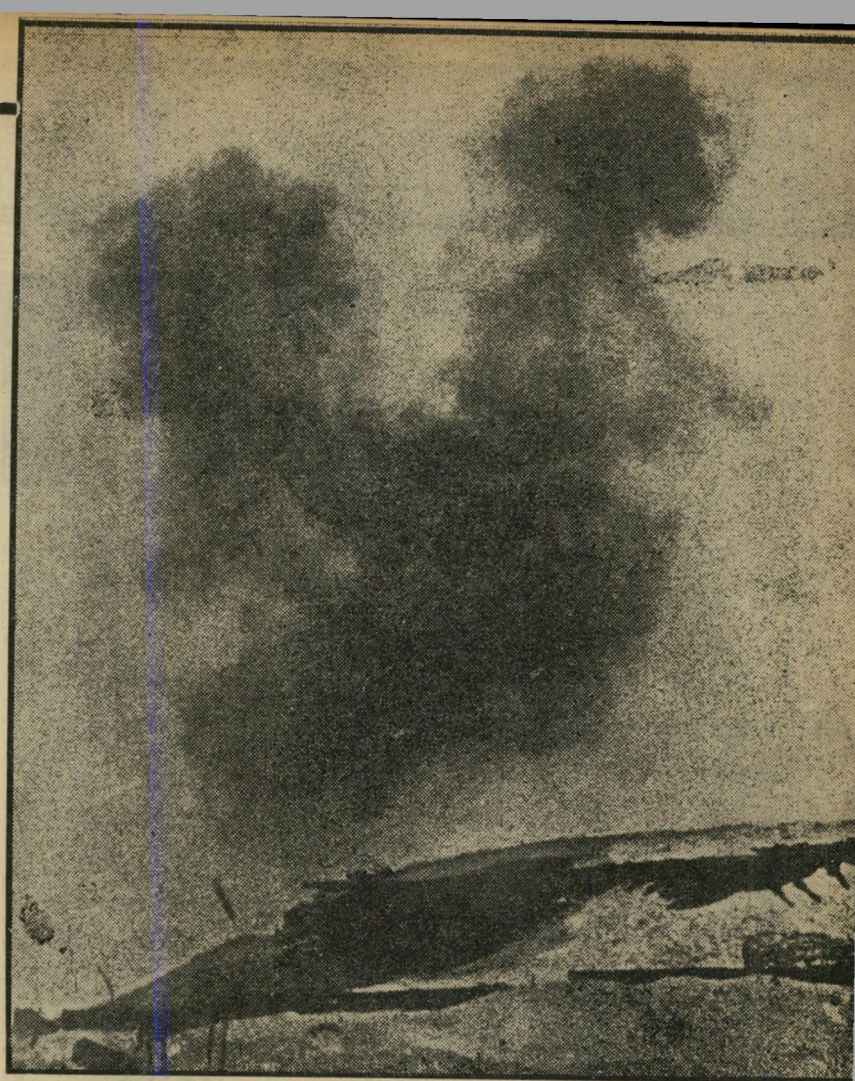
כדי להציל את יוקרתם שנפגעה מט'חים המצר

ארבע דקות אחרי השעה 9.30 בליל שבת האחרון, פצצה הארטילריה המצרית בצד המערבי של תעלת סואץ במנגינה מוכרת. מקנטרה בצפון ועד לאגם המר בדורסור, לאורך הגיזרה המרכזית של התעלה, החלו המצרים להמטיר אלפי פגזים של תותחי 122 מ"מ ו-160 מ"מ על מעוזי צה"ל המפורזים לאורך התעלה.

"זהו זה", ידעו החיילים במעוזים. הם ידעו שמנגינה כזו אינה אלא אוברטורה, פתיחה למבצע תקיפה של המצרים. אמנם בעבר, עד לחודש יולי '69, היתה הרעשה מעין זו תופעה קבועה בתעלה. אבל מאז למדו המצרים שמעוזי צה"ל חסינים ועמידים נוכח הפגזותיהם, הם החלו לחסוך בפגזים. לעומת זאת, הם הכניסו את סוללות התותחים שלהם לפעולה, כשתיכננו פשיטה. הם חזרו על שיטה זו מספר פעמים. תחילה היו פותחים בהרעשה לאורך גיזרה ארוכה, כדי להסתיר את היעד שנבחר לתקיפה. תחת אש ארטילרית כזו, קיוו, יסתתרו החיילים במעוזים בבונקרים ולא יוכלו להבחין היכן עומדים המצרים לפשוט. בשיטה זו הם נחלו הצלחה יחסית, מבחינתם, כאשר הצליחו לפשוט על מעוזי צה"ל בלשון של פורט-אופיק, שם פגעו בצוותי תות של שני טנקים, שלא הרגישו בהם. הפעם בחרו כמטרה לפשיטה את מעוז צה"ל הנמצא ליד הפתח הצפוני של האגם המר הגדול, ליד הנקודה הנקראת דורסור. השם דורסור אינו שם ערבי, כפי שגוהר גים לכתבו דורסור או דיראל-סואר. זהו מילה צרפתית שפירושה "השפך" והיא באה לציין את הנקודה בה נשפכת תעלת סואץ על האגם המר.

על מעוז זה הונחתה אש מרוכזת במיוחד. במשך 30 דקות כיוונו אליו המצרים מאות רבות של פגזים מתותחיהם הכבדים ביותר. אותה שעה, במרחק של כמה מאות מטרים מצפון למוצב, חצו כ-80 חיילי קומנדו מצריים את התעלה בסירות גומי.

מוצב ותמרות עשן זהו צילום של מעוז צה"ל ליד דורסור כפי שפורסם בעיתונות המצרית. למצרים יש חשבון ארוך עם מעוז זה, שכן לסענתם הרמטכ"ל שלהם, ריאד, נהרג מאש שנורתה ממוצב זה.

כך ניסו לתקוף

מפת זו מתארת את מהלך פשיטת הנפל המצרית בדורסור.

הטנק שהניס פלוגה

הם תפסו עמדות על סוללת העפר שלאורך התעלה, והמתינו שתותחיהם יפסיקו את האש על המעוז שנבחר כיעד התקיפה. היתה רק טעות אחת בשיקולי הערכת המצב שלהם. הם לא לקחו בחשבון שלמרות ההרעשה הכבדה על המעוז, לא הסתתרו חייליו בתוך הבונקרים. הם ניצבו דרום כים בעמדות התצפית, נכונים להדוף כל התקפה אפשרית, כשהם חשופים בחלקם לרסיסי הפגזים.

הקצינים ברחו ראשונים

בתום חצי שעה של הפגזה הסיטו התותחים המצריים את האש מעם ה-מעוז, שלדעת המצרים — כפי שהתבטאה בפירסומיהם אחרי הפשיטה — הוא המעוז המבוצר ביותר של צה"ל לאורך התעלה. זה היה האות ליחידה הפושטת לנוע. המצרים התכוונו לתקוף את המעוז לא מכיוון התעלה, אלא מהצד, בהניחם שמכיוון זה לא יצפו חיילי המעוז להתקפה. אבל שם ציפתה להם ההפתעה. למרות ההרעשה התגלו המצרים בשעת חצית התעלה. כאשר התקרבו אל המעוז חיסו להם שם. כוח ישראל שהיה מוצב בכיוון ההסתערות המתוכנן של המצרים הניח להם להתקרב עד למרחק של כמה עשרות מטרים ממנו. רק אז, כשדמויות המצרים נראו ברוות ופגיעות נפתחה עליהם אש.

לאש זו הצטרפו גם חיילי המעוז בנשק הקל שבידיהם. המצרים, שנתקלו באש לפני שהספיקו בעצמם לפתוח באש, התפורו מיד בשטח. ההתגלות המוקדמת סיכלה את תכניתם. עתה היו צפויים ליפול במלכודת — שכן האמצעי היחיד שלהם לחזור לצד המצרי של התעלה ולחצות 180 מטר של מים, היו סירות הגומי שהמתינו להם במקום.

פתחו מייד באש התותח והמקלעים לעבר התוקפים לפני שהספיקו להגיע אל המעוז. למעלה משמאל היא תמונתו של סגן ישי רון, אשר נהרג בעת הדיפת הפשיטה המצרית האחרונה על המוצב.

הצוות שעשה זאת זהו צוות הסנק שנינה לראשונה את חיילי הפשיטה המצריים מתקרבים אל מעוז צה"ל ליד דורסור. אנשי הצוות

ראשם בכוהל בהתקפות-נפל שוועדו לכשלו

פחד שאחז תמיד בפושטים צריים אחרי שהתגלו: שלא יצליחו לחצות את התעלה. לכן מהירו לחזור אל הסירות. אולם כדי לחצות את אלף המטרים בערך שהפרידו בינם לבין הסירות היו המצרים חייבים לעבור בשטח שהיה נתון כולו באש.

אש הארטילריה הישראלית, שקודם ירתה אל מעבר לתעלה, כחנה אל שטח הנחיתה של המצרים. הם היו צריכים לחצות דונם של אש, התבטא אחד מחילי המעוז.

הטנקים שחשו לעזרת המעוז לא נתקעו במקומם. הם החלו לרדוף אחרי המצרים הנסוגים בבהלה עד לשפת התעלה. כשהגיעו לשם הסתבר כי מרבית הסירות כבר חצו את התעלה. אבל שלוש סירות עוד היו באמצעה. אחת מהן היתה מלאה חיילים. כל שלוש הסירות נפגעו באש הטנקים.

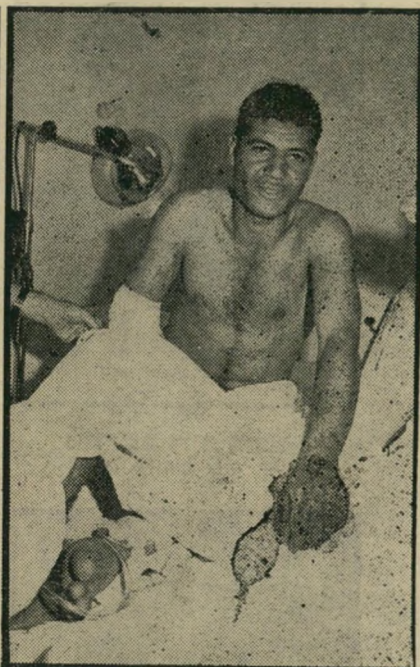
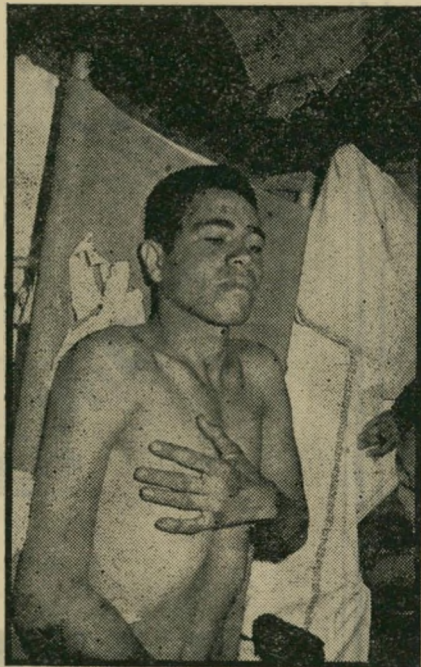
בסריקה שנערכה, התגלו שמונה חיילים מצריים. חמישה מהם היו הרגומים. שלושה היו סצועים. הם נאספו והוחשו לבית-חר לים ישראלי, שם קיבלו מיד טיפול רפואי. אחד מהם נפטר מפצעיו. אף אחד משמונה המצרים לא היה קצין. הקצינים המצריים שהיו בכוהל הפושט ברחו הראשונים, הצלי-

לפשוט על מעוזי צה"ל בתעלה. שני הנסיונות שעשו בחודש יולי, אחד שהצליח ואחד שנכשל, לימדו אותם אז שתקיפת מעוז בתעלה כמוה כהסתתרות בקיר. גם בסריטה על המוצב בפורט תאופיק, זו הנחשבת כהצלחה, לא העזו הפושטים לתקוף את המעוז, תקפו רק את הטנקים שחנו בחוף.

בשלושה חודשים אלה הם לא הפסיקו את חציית התעלה ואת החזירות לחוף המזרחי שלה. אבל חזירות אלה נעשו דרך שטחי ההפקר שבין המעוזים, והיו מיועדות למטרות חבלה בלבד.

אין ספק שמאז הפשיטה המפורסמת של צה"ל לחוף המערבי של מיסרן סואץ לפני חודש, ששיטה שחוללה זעזועים עמוקים לא רק בצמרת השלטון המצרי אלא בעיקר בצבא המצרי, היו המצרים זקוקים למבצע של יוקרה. המטכ"ל המצרי החדש, שמונה במרקומו של זה שפוטרו אחרי הפשיטה של צה"ל, חייב היה להוכיח לצבא ולנאצר, כי הוא מסוגל להצליח.

לגבי המצרים הצלחה פירושה מבצע שיגרום מקסימום של אבידות לצה"ל. אחרי שנוכח כי הפשיטות האוירות שלו אינן יעילות, תור המטכ"ל החדש לשיטות של

שניים מחילי כוח הפשיטה המצרי שנפצעו בעת ההתקפה, נשארו בשטח ונלקחו בשבי בידי חילי המעוז אותו התכוונו לתקוף. שניהם צולמו בעת שקיבלו טיפול רפואי. הפצוע השלישי שנמצא (ראה שער) נפטר מפצעיו.

ארבע נחיות מתוך חמש הנחיות של החיילים המצריים שנמצאו ליד המעוז אחרי שהתקפתם נהדפה. הפעם לא היו הפושטים לבושים בבגדים המנומרים של אנשי קומנדו וכפי שניתן להיווכח מהתמונה נעלו נעלי בד עם סוליות גומי.

והרגומים

לחצות את התעלה בסירות הגומי. אבידות צה"ל בפשיטת-נפל זאת: הרג אחד, סגן ישי רון, שנהרג מסגינת פגז בשעת הרדיפה אחרי המצרים.

10% אבידות

משך שרשרת חודשים, מאז יולי השנה, לא ששו המצרים שום נחיות

במדינה

העם

בית-המשפט

וספר ההיסטוריה

לפי כל ההכנות, היה משפטו של דניס מייקל רוהן צריך להיות המאורע המרכזי של אירועי השבוע, אם לא של תקופה ארוכה עוד יותר.

בתיק התביעה היתה מונחת הודאתו כי סנסציונית של האוסטרלי התימהוני, אותה מסר במשטרה אחרי מעצרו: "גיליתי בספר זכריה פסוק האומר כי אלוהים יבחר בי משהו לבנות את בית המקדש. החלטתי שהאל בחר בי לבנות מיקדש זה, וכדי להוכיח שאני הנבחר עלי להרוס את ה"מיסגד..."

המאורעות שהפריעו. ייתכן, כי בי ימים כתיקום, אומנם היה משפט זה מס' עיר את דעת-הקהל יום אחרי יום. אלא שהתעניינותו של הישראלי הממוצע היתה רחוקה מאוד מספיקי השריפה של מיסגד אל-אקצה. הארץ, למשל, דחק את הסיפור לעמוד הרביעי שלו.

על העמודים הקודמים התחרו ידיעות כמו: פצצה בשוק הירקות של עפולה הרגה ישיש, פצצה 29 איש.

גולדה מאיר חזרה ממסעה בארה"ב. 10 חיילים נפצעו בחילופי-אש בתעלה. המשפט הגדול לא הצליח לרתק לא רק בגלל מאורעות אחרים. הוא חדל לעניין, כי בניגוד למשפט רגיל — לא המתין כימעת איש להחלפת השופטים כדי לחרוץ בעצמו את הדין.

בישראל קיבלה דעת-הקהל את דין העובדות והידועות; בעולם המוסלמי פסקו את ההיפך. השאלה היתה: איך יירשם המאורע בספרי דברי-הימים? וספרים אלה, כידוע, אינם תמיד מושפעים מפסקי-דין.

מנגנון

ביזבוז

בצמרת

יוסף אלמוגי סקר את לישכתו החדשה. זה עתה זכה להיכנס לתפקידו כשר-העבור, דה, במקומו של יגאל אלון, ופקידו ליש' כה-השר בתל-אביב היו ערוכים למלא את מישאלותיו של הבוס החדש.

הם ידעו, שאלמוגי יחליף מספר אנשים: יו"ר פקיד בכיר כדי להכניס את איש-אמונו; ירחיק מוכיר זה או אחר כדי להרכיב צוות עוזרים מתאים לו. אבל הם לא העלו על דעתם את כל השינויים שאלמוגי יבצע.

כאשר הודיע השר החדש מה בכונתו לשנות — הסתבר שהכונת אינה רק ל-החלפת אנשים.

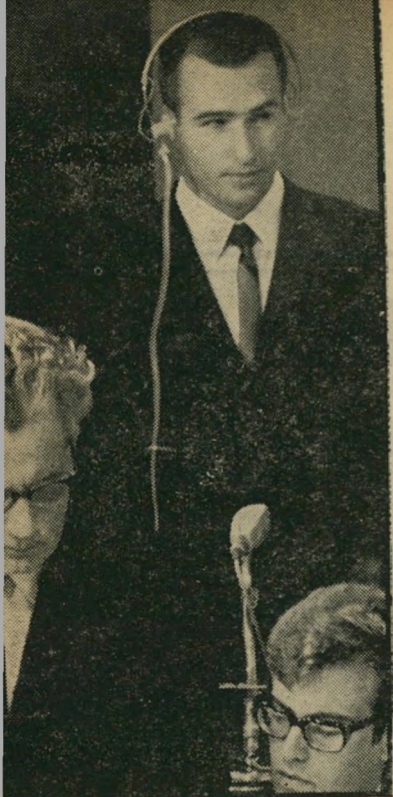
לישכת-השר שוכנת כמעט מיום קום המדינה בחילה בת קומותיים, ברחוב ד' מספר 19 בקריית בתל-אביב. ישבו בה שרי-העבודה מרכזי נמיר וגיוורא יוספטל, יגאל אלון ואפילו גולדה מאיר.

אבל מה שהיה טוב בשביל קודמיו, לא

אלמוגי

לא חשבו המיקום

רוהן ופרקטימו

לא חשבות העובדות

סיפק את אלמוגי. הוא ציפה להחליף את הריהוט של הלישכה. אי אפשר לדאוג מה הסכום המדויק שעלו שינויים אלה, אך פקיד בכיר מאוד במשרד-העבודה אמר: "זה עלה בסביבות 30 אלף ל"י."

מה הם 30 אלף ל"י, כדי לתת לשר-העבודה הרגשה של נוחות, שתאפשר לו לבצע ביעילות את תפקידו החיוני? ביחוד שתפקיד זה, אם מבצעים אותו בתקופות, יכול לחסוך מיליונים לקופת המדינה בי סעיפים כמו הקפאת שכר העובדים והוצאת צהרית-תוך נגד דורים הדורשים תוספת דמי-שתיה לשכרם.

גם קצת יוקרה. לא עברו אלא חור דשים מעטים, והסתבר כי דבקו של השר אלמוגי בעקרונות החיסכון והיעילות אינה יודעת גבול. הלישכה המחודשת לא היתה מספיק יעילה בשבילו.

על כן יצאה לפתע הודעה מדהימה: השר אלמוגי יעבור ללישכה חדשה. שוב לא תישכון זו בחילה מימי המשכה גר-מנית שרוגה, אלא בסמל המודרניזציה והי פאר: בגורד-השחקים מיגדל שלום.

זה כבר לא עניין רק של ייעול ותנאי עבודה נאותים; יש גם עניין של יוקרה. כי במה נופל שרי-העבודה משרה-קליטה, ש-רכש לעצמו שורת חדרים בבניין אל-על, או משרי הפנים, התחבורה והתיירות, ש-גם להם יש לישכות נוצצות במיגדל שלום. אומנם לא נעים, שרק לפני חודשים מע-

טים הוציא כל כך הרבה כסף כדי להתאים את הלישכה הישנה ליעודה החדש. אבל שיקולי היעילות חייבים בכל זאת לעמוד מעל לשאלה של כמה רבבות לירות. "הוועדה דרשה..." כתב העולם הזה, שפנה אל דובר משרד-העבודה, ובי-

קש ממנו להסביר מה דוחף את השר ל-החליף את לישכתו, אחרי שטרם והשקיע כסף בשיפוץ הלישכה הקודמת, קיבל את ההסבר הבא:

"השר לא רש את החלטת הלישכה. ה-ועדה העוסקת במשרדי הממשלה היא ש-החליטה זאת. במשרדי לישכת-השר מתכ-נים לשכן את משרדי המכון להכשרת הנ-דסאים, טכנאים ועובדים אקדמיים אחרים, מכון ששכן עד כה במקום קטן בבית ה-סמוך והתפתח בצורה שחייבה להגדיל את מקום מישכנו.

"משרדי ממשלה רבים הועברו מהקרייה לבניינים מודרניים, ולכן העברת לישכת-השר היא נורמאלית. במיגדל שלום שוכנים כמה משרדי ממשלה, והלישכה החדשה לא תעלה בגודלה על הישנה. העברה תעלה בערך 6000 עד 7000 ל"י."

אבל דבר אחד קשה היה לדובר להסביר: איך לוקח על עצמו שר כלשהו את האח-ריות להוציא סכומי-כסף להכנת לישכה חדשה, לפי טעמו האישי — דוחק חודש לפני הבחירות? הרי אחרי בחירות אלה, יכול להיבחר עסקן אחר שהיה שרי-העבו-דה. האם רשאי יוסף אלמוגי לאכוף את טעמו על השר החדש?

ואילו אלמוגי, אשר בחדאי ירש לישכה של מישוהו אחר — האם יתן שוב הוראה לחפש לו משרד חדש, בה יוכל להתקין לישכה לפי טעמו?

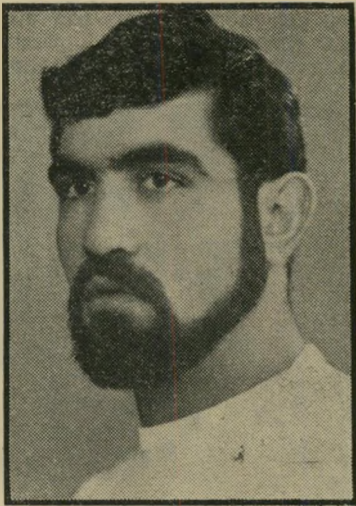
במדינה

פיתוח

מיצפה-רמון

גוססת

"מאז שכביש הערבה נחנך לפני ארבע שנים, נגורדינו למות טבעי", טוענים תושבי מיצפה-רמון. "מאותה תקופה התרוקנה העיירה מתושביה. אף אדם שאינו חייב להגיע לכאן עקב תפקידו לא מבקר במקום. בשבע בערב כבר שוממים רחובות העיירה, "אפילו אלהים כבר אומר, לילה טוב בשעה זו", אומרים במיצפה-רמון, "אף אחד אינו עוזב את דירתו כדי לשוטט ברחובות. אין מה לעשות או לאן ללכת. אפילו בעל הסקיהוק, הקפה היחיד במקום, מסלק את אורחיו בשמונה בערב, והם הולכים לישון. איפה עתיד, מה עתיד? דויד טר-בול (27), נשוי ואב לשני ילדים, נמצא במצפה רמון מזה חשע שנים. הוא בא

מתיישב דויד טר-בול
אפילו אלהים אומר —

זאשתו איזנה
— לילה טוב!

אליה כאחר מבין 120 צעירים וצעירות שישדו את הקואופרציה מצפה. רובם כבר למדו להקים את בתיהם במקום, לקשור את עתידם ואת עתיד ילדיהם בעיירת הפיתוח שניבאו לה עתיד מזהיר, במיוחד בענף התיירות, מאחר שמצפה-רמון שוכנת על טיסנת הר — מקום אידיאלי לחוליאסטמה. טובול, שהוא בעל טרקטור, טוען שלמרות הספץ המואץ בעבודות בנין ופיתוח ברחבי הארץ, הוא נאלץ לחפש עבודה — כי במיצפה רמון וסביבתה אין תעסוקה. כביש הערבה החדש שם קץ לכל התכניות היסודיות והגדולות, ומיצפה רמון הפכה לעיירת רפאים שתושביה בורחים ממנה ברגע שהם מוצאים לעצמם סידור אחר. "כל הצעירים ברחו", מספר טובול. "אשתי, אילנה למשה בת משק נוהים היא סקירה, והיתה מעוררת ייגת לעבודה. אך כאן במיצפה אין צורך בפקידה — בקושי יש פה משרד". גיסיתה של מיצפה-רמון משתקפת גם בפנקסי-הבחרים: בבחירות האחרונות היו 850 בעלי זכות בחירה במיצפה. השנה יגשו לקליפות רק 750.

מוצר חדש!

אוניכל — היא משחה חדשה שיצאה זה עתה לשוק.

אוניכל מופיעה ב-11 גוונים בסיסיים ומתאימה לגוון כל סוגי הצבעים של טמבור: צבעי שמן, צבעים סינטטיים, צבעי פו.ו.א. (אמולזין), צבעי ניטרון, פוליסיד וכל מוצרי מ.ד. של טמבור. משחת אוניכל מאפשרת קבלת אין-סוף גוונים לפי בחירתכם.

הציבור בחר טמבור ט

שחם לבגסון אלון

זה האיש

בנק, "טפחות" הוא בנק ממשלתי ברובו, שחוקם כדי לתת הלוואות לעולים חדשים. אולם כאשר החליט מנהל הבנק לעבור להתגורר בירושלים, החליט המוסד להקים — מכספי הציבור — וילה מפוארת דו-קומתית בעלת עשרה חדרים, ששווייה חצי מיליון לירות.

הבית רחוק עדיין מלהיות גמור. עד להשלמתו יסתכם מחיר הבניה בלמעלה מחצי מיליון לירות.

משה מן לא השתמש בכספי הבנק על דעת עצמו. מועצת המנהלים של הבנק, המונה 15 איש, מינתה ועדה מיוחדת כדי לקבוע את התנאים שיקבל מנהל הבנק לרגל העברתו מתל-אביב לירושלים. לא היה זה מקרה ראשון שפקידי הבנק מועברים מתל-אביב לירושלים. הנוהג המקובל הוא שפקיד עובר מקבל 8000 ל"י. אולם, לדברי חבר-הכנסת מיכאל חוני, שהוא חבר מועצת המנהלים של הבנק, נקבעו למן תנאים מיוחדים:

● הוא יעביר את הונאות על המיגרש

באיזור המגורים המפואר ביותר בירושלים, בשכונת טלביה, שוכנת הווילה של המליונר מילס שרובר. יודע-דבר חלר-קים בדעתם אם זוהי הווילה הנהדרת ביותר בארץ, או שיש דומות לה. אך בדבר אחד מסכימים הכל: לפחות בירושלים — זוהי הווילה היפה ביותר.

לד הווילה של המליונר הגדול הולכת ומושלמת בימים אלו וילה אחרת, הראויה לשכונת הטובה: וילה דו-קומתית מפוארת, בעלת עשרה חדרים.

אולם שכנו של המליונר שרובר לא יהיה עוד מליונר. יהיה זה פקיד ציבורי — שנעזר בכספי הציבור כדי להקים לעצמו את הווילה, העולה חצי מיליון ל"י. שמו — משה מן, המנהל הכללי של

מאנקה

בניזנס

בנק טפחות. בנק שמרבית המניות שלו הן בידי הממשלה, ושרוב הכספים בו הם כספי הממשלה.

למה לגור בחור?

כאשר החליטה הנהלת בנק טפחות להעביר את משרדה הראשי מתל-אביב לירושלים, ברור היה כי גם המנהל הכללי יצטרך לעשות כן. ברור גם היה, כי יצטרך לעשות כן ברמה ההולמת את מעמדו, ואכן, הבחירה לא יכולה היתה להיות יותר הולמת.

היא גם הלמה את טעמו האישי של משה מן: "תמיד נהגתי לגור במקומות טובים", סיפר, "גולתי בטלביה, ואחר-כך גרתי ברמת-חן בתל-אביב, בוילה ששיטחה היה, יחד עם הגן, 750 מטרים: אין שום סיבה שעכשיו אגור בתוך חור".

את המגרש לאנטי-חור שלו רכש משה מן עוד לפני שנתיים. שחי המגרש היה — לפי הערכת יודעי דבר 110 אלף ל"י — אך הוא רכשו ב-67 אלף בלבד. מן רכש את המיגרש מבלי שנערך לגביו מיכרו. כש נשאל מינהל מקרקעי ישראל מדוע החליט להעניק את המיגרש למן ללא מיכרו, השיב שלפי הנהלים מותר לו להעניק מיגרשים ללא מיכרו — בהמלצתו של שר.

ריצפת שיש-שחור

משה מן שולט על בנק, שמרבית הכספים המרוכזים בו הם כספי הממ"ש. הוא קובע למי להלוות כספים אלו — ולפעמים אפילו שר-האוצר, הממונה עליו ישירות, תלוי ברצונו הטוב. עבור מן לא היה קושי להשיג המלצה משר כלשהו. מה הטעם איפוא בהשגת המיסמך הכתוב?

מיד אחרי שקנה את המיגרש, התחיל מן לבנות עליו. בוילה המפוארת, אשר בה ריצפת-שיש שחור ומדרגות שיש, הושקעו עד כה 420 אלף לירות — מכספי הבנק.

וזאת הווילה

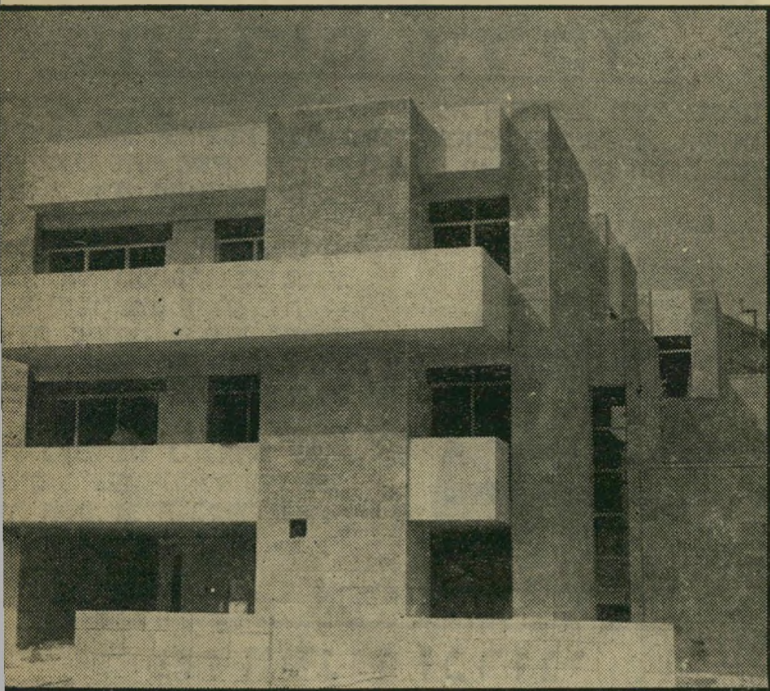
משה מן, מנהל בנק, "טפחות", למד בילדותו ב"חדר" וגדל בבית צנוע, אך כאשר הפך למנהל בנק, החליט שיש לו מלוא הזכות לגור בשכונת למיזיונר הירושלמי המפורסם מילס שרובר — כשהציבור מממן את הקמת הווילה שלו. כמה משפחות עולות יכולות היו לרכוש דירות לעצמן בכסף שעלתה הווילה היקרה למנהל בנק, "טפחות"?

יות המנהל הכללי של בנק פיתוח ותעשייה. עקב זה קיבל בשעתו תנאים והטבות מיוחדים. הסבות אלה קרויות כיום בין היתר פקידים תנאי-נאמן. פקידים בכירים מסתמכים על תפקידם זה.

כאשר משה וזנדברג התפטר מתפקידו ה' ממשלתי והפך להיות יושב-ראש מועצת המנהלים בבנק פיתוח ותעשייה, נתפרסמה בהעולם הזה כתבה — עליו ועל פקידים בכירים נוספים, שקיבלו הטבות ותנאים מיוחדים על בסיס תנאי נאמן. בעקבות כתבה זו הגיש אז ח"כ אורי אבנרי שאילתות בי-כנסת, שגרמו, ככל הנראה, לכך שזנדברג לא זכה בתנאים המיוחדים.

אין כסף אפילו לחדר אחד

הפרם הפיקנטי ביותר בפרשה הוא ששמה מן עדיין לא מרוצה מהעסק. (המשך בעמוד 14)

דו-קומתית, כוללת עשרה חדרים, ונמצאת באיזור האקס-קלוסיבי ביותר בירושלים, בשכונת טלביה. האם אין היא קצת מפוארת מדי עבורו? לדברי בעליה העתידיים — כלל וכלל לא. נהפוך הוא, לדבריו היא אפילו צפופה קצת

במדינה

ראשון-לציון

מחרסייך ומשנאיך —

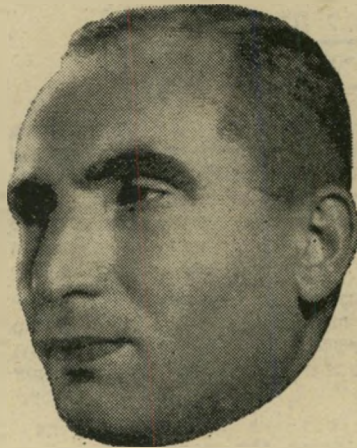
מתוכך יצאו

מאבק מלוכלך, רצוף השמצות אישיות נסות ורמזים מגונים, מתרחש בימים אלו בראשון-לציון, לקראת הבחירות הקרובות ובאותו אולם מאבק הדמים אינו בין ה' מערך לבחיל, אלא בין חיל למכונהחורש' שי: המלחמה נטושה בתוך המערך — בין המפלגות השונות המשתתפות אליו. וכדרכן של מלחמות-אחים, גם זו אכזרית יותר מכל מלחמה בין אויבים.

ספיר מתחמק. הקצף יצא בגלל טריק מכוער שעשו לאנשי רפ"י ואחרות-העבודה בתוך המערך. ועדה פריטטית קבעה את רשימת מועמדי המערך לעירייה. ברשימה הוקצב מקום גם לאנשי רפ"י ואחרות-העבודה. בראש הרשימה עמדה פרניה קרני. והנה, ביום החמישי שעבר בערב, ברגע האחרון לפני הגשת הרשימה לפקיד ועדת-הבחירות, גילו אנשי רפ"י ואחרות-העבודה ששמותיהם הוצאו מהרשימה.

הם פרצו בנעקת חסם, אולם מאומה לא עזר. הרשימה הוגשה — כשדם בחוץ. במחמת'ועם פנו למוכ"ל העבודה פינחס ספיר, ודרשו לקיים את החלטת הוועדה ה' פאריטטית (ראה תסונה). ספיר התחמק ב' אלגנטיות: "הרוב הציג רשימה. נכון ש' אמנם הוצאו ממנה ברגע האחרון נציגי רפ"י ואחרות-העבודה. לוא הייתי במקום — ובעניין — הייתי מתנגד לכך."

רמזים גפים. עתה נפתחה מלחמת ההשמצות. שמותיהם של המועמדות לרא' שות-העיר מטעם המערך, פרניה קרני, מוז' כיר מועצת-הפועלים אלישע כהן, ראש' העיר היוצא אריה שפסל, סגנו אברהם וולפנון, ואחרים, החלו תופסים על לוחות המודעות את שמות שחקני הקולנוע. ה' מסולקים הודיעו על פרישה, יצאו המודעות ובכרוזים שתקפו את פרניה קרני ואת

מרשמץ שפסל

במקום שחקני-קולנוע

אלישע כהן, הכוללים רמזים כאילו היח' סים בין השניים אינם מסתיימים בעסקי המפלגה והעירייה.

"אמצעים שטניים." אלישע כהן, שהשמצות מתנגדיו לא נשאו חן בעיניו, מיהר להודיע שיתבע למשפט את מוציא דיבתו. תוך כדי כך השמץ גם הוא קצת את ראש-העיר היוצא, אריה שפסל, באמרו: "שפסל זקוק למסך-עשן שיסתיר את הכש' לונות והבזיונות שעשה בעיר. ככל שה' עשן סמיך יותר, אפשר להסתיר יותר." אולם הוא לא הסתפק בכך, הוציא, יחד עם פרניה קרני, כרוז נגדי, לאמור:

"הזילזול בכומר שיפוטר ובשיכלו הישר של הציבור בראשון-לציון הפך לאבן-סנייה בהתנהגותם של מספר חברים מורשים, ה' מרשים לעצמם השתוללות חסרת-מעצורים נגד המערך בראשון-לציון והחלטות מוס' דותיו הנבחרים. תוך מצויי מידה גדולה של צביעות ולוליינות מילולית, לימדונו אותם חברים כיצד שמים את הדמוקרטיה ללעג ולקלס ותובעים את עלבונה בעת לבועה אחת. זה שנים שקבוצת חברי מפ' לבג — בנייהם שפסל, אלבו ואופק — מנהלת מערכה פרועה ושיטתית של שיסוף והסתה נגד מוסדותינו הנבחרים של הסניף, ובמיוחד נגד פרניה קרני, תוך קידוש כל

האנכי ביוס

(המשך מעמוד 13)

הוא התלונן מרות בפני הקבלן המקים הוילה המסוארת, כי הבנק לא מילא את כל ההבטחות שלו כלפיו. לדבריו, הובטח לו שטח של 200 מ"ר, הכולל חמישה חדרים, ארבע מרסות ושתי אמבטיות וחדרי-נוחיות. מן, הנוהג לבקר במקום הבניה מדי יום ביומו, מוד את השטח — וגילה שחסרים כמה מטרים: "לא מספיק שלא קיבלתי את כל השטח המגיע לי". התמרמר בפני הקב' לן, "עוד עושים מכל העסק הזה מהומה בעיתונים. הבנק נתן לי רק מה שמגיע לי — וגם לא את הכל".

דויד רוממו, אחד הפועלים של הקבלן, ששמע את דבריו מן, הביע בפני כתבת העולם הזה את השתתחותו העמוקה בעצרו של מנהל בנק טפחות. דויד הוא רוקח, בן למשפחה בת עשר נפשות המתגוררת בבירה זעירה. לדויד יש ידידה שאיתה הוא יוצא מזה שלוש שנים: "אנחנו רוצים להתחתן כבר מומן", הוא מספר, "אבל אני לא מסוגל לחסוך כסף אפילו לדירה של חדר. וכלי דירה — מאין אפשר להתחתן? אין לי כסף לשלם מאות לירות בשביל שכר-דירה. אני תומך במשפחה שלי, ואני מוכרח להמשיך לתמוך גם אחרי שאני חתן".

עשיתי טובה

שקניתי את המגרש

ל בעי הדבר עצמו גירסה משלו על כל הענין. סיפר משה מן:

כבר לפני יותר משנתיים דובר על זה שהיה עלי לעבור בחורה לירושלים. שלחתי מכתב למקרקעי-ישראל. הסברתי להם שאני אב לחמישה ילדים, שעלי לעבור לירושלים, ואם יש להם מיגרש מתאים למכירה באזור סלביה, אני מוכן לקנות. היה זה בימי המיתון, ולא היו קונים למיגר' שים. כתבתי להם את המכתב בעצמי — בלי שום פתק או המלצה של שר. ענו לי שיש מיגרש בסלביה, במחיר 62 אלף ל"י. שלחתי מעריך שלי כדי לוודא את המחיר. יחד איתו העריכו את המיגרש גם שני שמאים ממשלתיים. כשחזר המערך ואמר שהמחיר כדאי, החלטתי לקנות את המגרש. היתה ועדה ציבורית שונה בענין, והיא המליצה בפני מקרקעי ישראל שימכרו לי, שילמתי את הכסף, ובאותו יום עלה סרקי טור והתחלתי בבניה.

"באותו זמן לא היו קונים למיגרשים, ואני עשיתי בכלל טובה. כולם יכלו לקנות או לא הם עשו טובה לי. כולם יכלו באמת קנו או מיגרשים בויל הוול, ורבים באמת קנו או באותה סביבה. אבל אף אחד לא בנה שם עד היום. כך אני התחלתי לבנות מיד אחי רי שקניתי."

יהודי

ממודח

מן מנחיש גם את הקומבינציות הכס' סיות המסובכות בינו ובין הבנק. מדב' ריו משתמע שהוא שטוס יהודי ממוחה, היווע מתי לקנות מיגרשים: "את המיגרש קניתי באמת בחצי מערכו, כי היו אלה ימי המיתון, הוא מכביר, למעשה שלמ' תי רק 50 אלף ל"י מתוך 62, ובעצם אני רק חוכר את המיגרש."

למרות שהכספים שקיבל מבנק טפחות הם כספי הממשלה ברובם, לא ראה עצמו משה מן חייב להסביר לציבור את מקור הכספים שקיבל לצורך בניית החילה. "אני מוסר על הכספים שלי רק למס' הכנסה", הודיע. "העניין עם הבית הוא פשוט: אני השקעתי בקניית המיגרש, ויש לי הסכם עם הבנק שישלם את ההפרש בבניית הבית. זה הכל למעשה."

צפוף

מן גם אינו רואה בחילה ההדורה משהו מיוחד לגבי מנהלו של בנק שהוקם כדי לתת הלאות לעולים חדשים, ואשר בפיחות האחרון גרמו שינויי ההצמדה לטרנדיה אצל רבים מהם: "יש לי חמישה ילדים", מסביר הוא. "זאת אומרת שאנחנו שבע נפשות במשפחה. נוסף לכך מגיעים אלינו בקרוב קרובים של אשתי מחוץ-לארץ, שהם אנשים מבוגרים בגיל ששים. גם הם יגורו איתנו. זאת אומרת שתשע נפשות יתגוררו בחמישה חדרים. לא שזה לא לוקסוס — אפשר לומר שזה אפילו צפוף."

מטות-הבחירות שלנו ברחבי הארץ

פנה אליהם!

- תל-אביב: במשרד המטה הארצי, יוב גליקסון 8 (ליד קולנוע תל-אביב), יסוף 222145, 222146, ת.ד. 136.
- ירושלים: אצל דנה זוהר, רחוב דוד העברי 20, סלביה, טלפון 61324. שעות 10—7 בערב.
- חיפה: רחוב הנביאים 28, חדר 305, יסוף 64220.
- אילת: אצל רם סער, רחוב ליני 31, יסוף 2061.
- רימוןה: אצל ראובן מיימון, 44/9, יסוף 91393, ואצל יהודה אחימרים, 52/9.
- באר שבע: אצל קמחי, המעפילים 3, יסוף 37. בין 8 בבוקר עד 3 אחה"צ, ובערב רחוב השיקמה 66, שכונת אפרירה.
- רחובות: סג' חרל"ם, רחוב הרצל, יסוף 951176, 951246, בין השעות 9 בבו' עד 1 בעהרי"ם, 4—7 אחה"צ.
- ראשון לציון: אצל יהודה כהן, יוב אחד העם 23, טלפון 941943.
- חולון: אצל סמיר, רחוב מיכעל סיני
- 24, טלפון 848565. יום ג' וד', בשעות 4—6 אחה"צ.
- רמת-גן: אצל פילוסוף, הירדן 40, טלפון 741073.
- פתח-תקווה: אצל אורה ישורון, רחוב כצנלסון 32, טלפון 915572.
- הרצליה: אצל שמואל ציון, טלפון 938575, נוף ים, רחוב הסועל 10.
- נתניה: אצל משה שנק, קפה אנט' חרפיה, הרצל 27, טלפון 3569, בימים א, ב, ג, ה, בשעות 7—6 בערב.
- חדרה: אצל אפרת, טלפון 4485.
- הקריית ואיוור הצפון: אצל ראובן קריק, קריית מוצקין, סימטת אורן 4, טלפון 715404.
- טבעון: אצל בנימין תמיר, טלפון 931194, וכן אצל משה, טלפון 931836.
- נהריה: אצל אלפרד רילף, טלפון 921167.
- טבריה: אצל בן-דורי, טלפון 20330, 20550.

גישות פעילים ואוהדים

ברמת-גן

גנישת פעילים לחלוקת תפקידים במע' ת הבחירות, ביום ד', 8.10.69, בשעה 8/ בערב, בקפה עצמאות, מאחורי לנע אורזע. כל מי שמוכן לעזור — זמן!

בחיפה

גנישת פעילים ואוהדים עם אלכס מסיס, חבר ההנהלה, אצל דנה זוהר, רחוב הגדוד העברי 20, סלביה, ביום ב', 13.10.69, בש' עה 8 בערב. אוהדים מוזמנים.

שידורינו ברדיו

- במוצאי שבת הקרובה, 11.10.69, בשעה 9.10, "במאבק נגד הכפייה חדתית!"
- ביום הראשון, 12.10.69, בשעה 9.16, אורי אבנרי ידבר לחיילים.

לחיילים בלבד:

תנועת העולם הזה — כוח חדש פונה אליכם. מפני שאתם צירים. מפני שאיכפת לכם. מפני שמאבק המדינה על השלום גע לכם יותר מאשר לכל אדם אחר. מפני שדמות החיים במ-נה, שאליה אתם חוזרים ב-ור השרות, חשובה לכם.

אל תסתפקו בדברי התעמולה לנו. אל תסתפקו בסיסמות. יאו חומר מוסמך ועובדתי — וודת סיעתנו בכנסת בארבע זנים האחרונות. הכרזותיה, ומיה, יוזמותיה ושאלותיה על הנושאים החשובים לנו — ול בעמדתנו במלחמת ששת מים והצעותינו לפתרון למ-ית היום, וכלה במערכה למ-טרמפ לחייל.

1 מול 119 — אורי אבנרי בכנסת

מאת אמן זכרונ

די לאפשר לכל חייל לקרוא ספר זה, קבענו מחיר מיוחד לחיילים — ני לירות במקום 10! כל חייל יכול לקבל את הספר במחיר זה אם ין אותו לבת זוגת צבאית, או יופיע בעצמו במשרד, "העולם ו", רח' גליקסון 8, תל-אביב. מכתבים עם הסכום של 2. ל"י: יד. 136, תל-אביב.

חלק ממלחמת הבחירות הישראלית

מנחם (מיקו) בלו
אגן מכבי ת"א והנבחרת
בעד הנבחרת
הטובה ביותר

הוא אומר: "נסיון חשוב גם בכדורגל, ובעיקר במפגשים בין-אזניים. אני מתאר לעצמי כמה נסיון דרוש למאבקים בין-לאומיים. נסיון כזה יש רק להנהגת המערך".

רק על הנהגת אמת אפשר לסמוך

כדורגלני הצמרת. וכך החלו להופיע בזה אחר זה במודעות הבחירות של המערך כדורגלני הנבחרת הלאומית בכדורגל כשהם קוראים לתמוך ברשימת המערך. הנימוקים בהם השתמשו הכדורגלנים כדי לשכנע את אוהדיהם להצביע בעד המערך לא היו נימוקי קים חכמים במיוחד. הם היו נימוקים של כדורגלנים.

כך למשל קרא שמואל רוזנטל, כדורגלן הנבחרת והפועל פתח תקוה: "אתמול השלמנו נצחוננו במסגרת הגביע העולמי בכדורגל. ב-28 באוקטובר אנו מצפים לנצחון נוסף. רק על הנהגת אמת אפשר לסמוך". היתה זו מודעה מגוחכת. רוזנטל לא היה כלל שותף לנצחון העלוב שהשיגה הנבחרת על הקבוצה החלשה של גירז'לנד. הוא לא שותף במשחק. היתה זו גם רמאות. שכן בדברו בשם רבים התימר רוזנטל לטעון כי כל הנבחרת מצפה לנצחון המערך. אולם לא הפגיעה ברות הספורט וגם לא הנוסח הדבילי של המודעות הם שהיוו את השערוריה. השערוריה האמיתית היתה אחרת: כדורגלני הצמרת של ישראל כלל לא אמרו את מה ששמו בפיהם במודעות. הם קיבלו כסף מהמערך תמורת הוכחות להשתמש בשם במודעות הבחירות.

★ ★ ★

הפותח בשערורייה זו היה דווקא גנ"ל, שפירסם ראשון מודעות בחירות בה קרא גיורא שפיגל, בחיר כדורגלני ישראל, להצביע בעד רשימת הגנ"ל בבחירות לכנסת. גם גיורא שפיגל לא עשה זאת מטעמים אידיאולוגיים. הוא קיבל כסף מגנ"ל תמורת ניצול שמו במודעה. כמה קיבל?

גיורא נקוב אותו אמר רק, כמה מאות ל"י.

למחרת כבר החל המערך להעתיק את הטקסטים, הוציא לשוק מודעות בחירות של כדורגלנים כמו שמואל רוזנטל, יהושע פייגנבוים ומנחם בלו. כל אחד מכדורגלנים אלה קיבל תשלום תמורת הסכמתו לשימוש בשמו. לפי דברי הספורטאים עצמם, שניסו לגייס את חבריהם למבצע, היה התשלום בסך 250 ל"י לכל מודעה.

היתה זו פגיעה גסה לא רק בחוקת הבחירות האוסרת תשלום כספים בעד הצבעה, אלא גם פגיעה גסה בחוקת החובבנות בכדורגל, האוסרת על כדורגלנים לקבל תשלום כספי ישיר או עקיף, עבור התעסקותם בספורט.

האיש שעסק בהפצת כרוזי הכדורגלנים של המערך היה יותר ("זוריק") ברנר, מותרי קי כתבי הספורט בארץ ואחד מעורכי עיתון הספורט "חדשות הספורט". ברנר הכחיש כי היתה לו יד בגיוס הכדורגלנים לתעמולת הבחירות של המערך. "יש לי משרד פרטי לפורסום ויחסיציבור", אמר, "אני מקבל את הטקסט מדובר המערך, יוסי שריד, ואני

זהו מודעת הבחירות של המערך, בה נראה כדורגלן מכבי תל-אביב, מנחם (מיקו) בלו, כשהוא מביע את תמיכתו ברשימת המערך. מודעות כאלה, עם תמונות והצהרות של כמה מכדורגלני הנבחרת, פורסמו בכרוזים שהופצו במיגרשי הכדורגל ובמדורי הספורט בעיתונים.

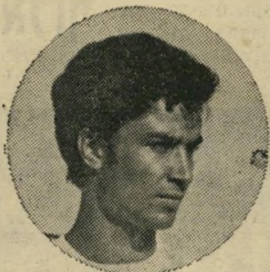
הספורט הוא מעל ומעבר לפוליטיקה. אין לערבב ספורט בפוליטיקה. זו אינה רק סיסמת הספורטאים כי עולם החופשי, אלא גם אחת הטענות של המדיניות הישראלית. היא חזונית ומושמעת בפי נציגי ישראל בכל פעם שמנסים לגדות ולהחרים את ישראל באירועים ספורטאיים מטעמים פוליטיים.

השבוע הוכיחה המפלגה השלטת בישראל שאין תוקף לטענה זו. מעתה לא יוכלו עוד נציגי ישראל לטעון נגד הרחקת ישראל ממפגשי ספורט בנימוקים מדיניים. כי מפלגת השלטון הישראלית קבעה השבוע ברור: גם ספורט זו פוליטיקה.

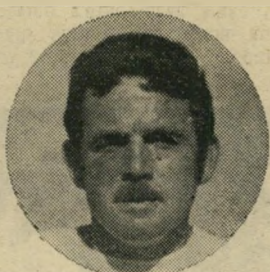
בבחירות לכנסת השישית בשנת 1965 גייס המערך לעזרתו את אנשיההרוה. בי 1969 החליטו אשפי הפירסום של המערך

לפי השמועה 350 ל"י. כשנשאל על ידי כתב העולם הזה לגובה הסכום — סרב

כי אנשיההרוה אינם סחורה. מי שפופולארי באמת הם הספורטאים — ליתר דיוק,

בלו

רוזנטל

פייגנבוים

שפיגל

רק אחראי להפצה שלו בעיתונים. ברנר אינו העתונאי היחיד העוסק גם בפירסום. משרדו מעסיק בשכר גם עתונאי ספורט אחרים. אותם העתונאים, שבידיהם מוטל גורל הכדורגלנים לשבט או לחסד, והמעניקים מדי שבוע ציוני רמה לכדורגל-נים, מתעסקים גם בהפצת תעמולת הבחירות של הכדורגלנים. אפילו אין להם קשר בישיבות כדורגלנים להופיע במודעות בחירות, הרי עצם התעסקותם בכך מהווה פגם אסתי חמור.

יותר מאשר על אופיה של מלחמת הבחירות העידה שערורייה זו על אופי עולם הספורט הישראלי: על הבוז המוסרי בו הוא שקוע עד צוואר.

המיכתב הוא נוצרי אמריקאי ממוצא ערבי, בשם גריידי טרי. במיכתבו הוא מציע ל"חאקף המוסלמי לא פחות מאשר מאה מיליון דולר, כדי שיוותרו על מיסגד ה"סלע". כתב גריידי: "סבתי נולדה ברבת-עמון. למרות שאני כיום אזרח אמריקאי ובן הדת הנוצרית, הריני גא במוצאי העררי."

בקרב אנשי מתנתו להגיע לארץ הקודש, ואני מקווה שאחראה גם עימכם, רבותי האחרים למיסגד עומד הקדוש. ידידי הוא השחקן האמריקאי הידוע אודי מורפי, ושנינו חברים בחוג המסונני ה"נקרא המסוננים הוותיקים החופשיים המקור בל"י. כידוע לכם, בית-המיקדש הראשון היה גם המיקדש הראשון של המסוננים, ו"ילמה המלך היה אדון המיקדש. הבית נחרב בשנת 70 לספירה הנוצרית, ומיסגד-כס הוא היורש של הבית שנחרב. המיסגד הוקם על הסלע, שבו עמד אברהם להקריב את בנו יצחק לעולה.

בית-המיקדש יקום מחדש. אחם, הערבים בני ישמעאל, שמרתם על הסלע במשך כל הדורות, ועל כך מגיעה לכם התורה. כנוצרי חבר החוג המסונני, אני עומד בראש חוג רחב מאוד, המתכוון להקים מחדש את בית-המיקדש של שלמה. אי לכך אנו מציעים לכם:

(המשך בעמוד 19)

דיר את מה שקרה איש רפ"י אברהם חל-פנון: "מה שהם עשו בעיר, זה גנבסטריום פוליטי גלוי. הרשימה שהם הרכיבו אינה רשימת אחת — זוהי רשימת שקר, ש"הורכבה בעזרת תככים."

דת

האיש שרצה לקנות

את מיסגד עומר

לפני כחודש ימים הכריז ראש הוועדה המוסלמית בירושלים, בכיר הקאדים שיין אל-מוחאטסיב, על הימצאותו של מיסגד, המעיד ללא צל של ספק כי היו כחונות גם לחיכול מיסגד עומר, במסגרת להקים שם מחדש את בית-המיקדש.

כל עיתוני העולם מירסמו את הידיעה, ותחנות השידור הערביות תזרו ולעסו אית. תה. כל זאת — מבלי לברר מה בדיוק היה תוכנו של המיכתב.

גם האחראים על ההסברה הישראלית אחראים לאותו מחל. כי לוא היו טורחים לברר באיזה מיכתב מדובר, ומפרסמים אותו, היה הדבר מסיר כל אשמה, ולוא גם מרומת, מהיהודים או ממדינת-ישראל. מאה מיליון בשביל מיסגד. כותב

זהו בערך הסינגון בראשון-לציון. אולם מעל ומעבר לערפל ההשמצות, היטיב להגיד

האמצעים, ויהיו השטניים ביותר, למען ה"מטרה הסופית של רצח אישיותה."

מפלגת העבודה הישראלית - מפלגת הפועלים המאוחדת

ה מ ע ר כ

הוצעה הפריסתית לעניינים מוניציפליים

תאריך: 25.1.69

שם המקום: נאמן

החלטת הוועדה על הסכום: 8,6,2,1 - 1000

נציג עבודה: [Signature]

נציג פ"מ: [Signature]

המיסמך שזא כובד
גנבסטריום פוליטי

השימכנזה התרגז וזרק תפוחים * השופט הנאצי ברח מהארץ

לורד האו-האו!

מוסלה אחרי שגמר לזרוק על ה מבקרים את כל התפוחים הרקובים, הוא מאיים עליהם במקל של ארץ טיק, שהלך במהרה בדרכם של קודמיו.

ב ירושלים נערכה בשבת תערוכת כלבים בינלאומית בחסות הסדרציה הבינלאומית לכלבנות. בתערוכה השתתפו 149 כלבים בני 36 גזעים, חלקם אלופים בינלאומיים. נערכו תחרויות על התוארים: מנצח ירושלים, מנצח מד לאליפות ישראל, ומועמדות לאליפות יופי בינלאומית. בתערוכה הוצג גם גזע ישראלי חדש: הכנעני, שפותח על ידי הפרופסור מנצל מתוך הכלבים המקומיים. מרווחת כתבת "העולם הזה" אלה זוהר, שביקרה בתחרות:

גן היות התנכי בירושלים נסגר בשבת למבקרים רגילים, והכניסה הותרה רק לאריסטוקרטים בעלי דם כחול ושושלת יוח' סין של שלושה דורות לפחות. השעות הראשונות הוקדשו לטיפול קוסמטי והתרע' ננות אחרי הנסיעה הארוכה, ולביקורת רפואית. השעות הבאות עברו בחיפושם קדחתניים אחרי מישור שיוודע מה קורה. בינתיים הגיעו כמה סקרנים ששיכרו דר' כם בין האבנים, העצים והאדמה התחוחה והציצו בכלבים. אלה בילו דווקא בנעימים, שעתו בשוככות בין עצי החורש, טיפסו על הגבעות והחליפו נביחות. באסקו פון לירכנוגוט ניצל את ההזדמנות כשגבירתו הרפתה את אחיזתה וחזר בלהט אחרי קאט אוף רוסנהאוס. אלאגאנט נגבה אוף

אלוף

כלב הרועים הגרמני שזכה בתואר הכלב המצטיין של ג'זעו, בתחרות אילוף. אלוף משחק בכדורעף עם בעליו עוזר זוהר. חוץ מאשר בספורט עוסק אלוף בהבאת מיצרנים

סט. קיקי, רינגו ופלינט ישבו בצד והא' זינו באדישות לגברת שמנה אחת שאמ' רה לכל מי שרוצה לשמוע: "פלורידנה שלי לא נכנסת להריון בשום אופן, כל מה שניסיתי לא עזר."

באיחור של שעתיים החלו סוף סוף התחרויות. העלמה הצעירה שהתנשקה כל העת עם הפודל הקטן שלה הפסיקה את העיסוקים הרומנטיים בבהלה ורצה אובדת עצות לנ' סות לברר באיזה רחבה מוצגים הפודלים. מרוב התרגשות השמיטה את הכלבלב שבי רח והתפלש בשמחה בחול. ככה הלכו שעתיים של סירוק ותילתול.

בדרך לרחבה עברו הכלבים ליד כלובם של השימפנזה מוסלה, וזוג אורנג אוטאני גים צעירים.

מוסלה לא רגל שהולכי על ארבע יפרי' עו את מנוחת השבת שלו, ומחה בתוקף על ההפרעה. בתחילה רק רקע ברגלו בתק' וזה להפחיד את הפולשים, אבל רקיעותיו לא עשו עליהם שום רושם. אי לכך נקט מוסלה בשיטה הדראסטית של זריקת כל התפוחים שבכלובו לעבר המפריעים, וביצע את המשימה ביותר דיוק מאשר ראש הפרח' חים של השכונה. האוראנג אוטאנג נקט לעומת זאת בשיטה הפאסיבית של הנחת רסיות רטובות על מצחו תוך נסיון להת' עלם מהמולה.

השופטים בדקו לכלבים את האזנים, השי' גיים, העינים, ואת הפרופורציות, ואחר כך חילקו סרטים בכל מיני צבעים ומדליות. לא כל השופטים ידעו עברית ולכן השי' חות וההסברים נערכו בעזרת מתורגמנים מתנדבים, שהוסיפו לתרגם פירוש חפשי משלהם, והתוצאה היתה כמו בטלפון שבור. השופט הכי מוסמך בכל התחרויות היה מר פינק, שהגיע במיוחד מגרמניה. לולא התברר שבימי היטלר השתייך למפלגה הנאצית, אולי היה נשאר בארץ עוד כמה ימים ומסביר גם לכם למה אזניים של קולי אמיתי כפופות בקצה. מה הפלא שהוא מתמצא כל כך טוב בתורת הגזע? אבל

ושהודיע על כך למארגני התחרות במכתב ארוך לפני שלושה שבועות. למרות מכתבו לא בוטלה ההזמנה. פינק שירת במלחמת העולם השנייה בצבא הגרמני בדרגת סרן ונלחם בחזית הרוסית והצרפתית. למרות עברו הנאצי הוא שימש כשופט בתחרות.

השופטים הנאצי לשעבר, פינק, מסביר ליתר השופטים מה הן התכונות האידיאליות של כלב אפי' גאני סהור גזע. בעת התחרות שאלה העיתונאית יואלה הרישפי את מר פינק על עברו, והוא סיפר לה שהיה חבר במפלגה הנאצית

חזקתב לינלי

החופשית — לטובת מולדתנו המשותפת. לכן עמדנו, במשך 20 שנה, במרכז המאבק למען ביטול המישל הצבאי בישראל, נגד החוקים להפקעת אדמות, למען ביטול חוקי-החירום למיניהם.

לכן תבענו במשך 20 שנה כי ערביי ישראל יהיו שותפים מלאים במדינה — לא רק שותפים במוביל המים וברשת החשמל, לא רק שותפים במנגנון המדינה, אלא גם שותפים ברוח, בנפש, בגורל המדינה.

לא שנינו את דעתנו — לא לפני המלחמה, לא בזמן המלחמה, לא אחרי המלחמה. אנחנו משוכנעים כי הדברים נכונים כיום יותר מאשר אי פעם.

★

לפני ארבע שנים נתנו לנו ערביי ישראל קולות רבים — אחוז שהיה גדול פי שניים מאחוז קולותינו בציבור היהודי, שמחנו על כך, התגאינו בכך.

נאומנו הראשון בכנסת היה מוקדש להם. הוקדנו בו את ההסכם שהושג אז בין כל המפלגות, לכינון מוסדות הכנסת — הסכם שלא הותיר אף תפקיד חשוב אחד לחבר-כנסת ערבי.

כמה פעמים מאז הטיחו יריבינו בכנסת בפני את הקריאה: „סוכן הערבים!“

והנה, בשיחתנו האחרונה, טענת כי מאז המלחמה אנחנו הונחנו אתכם, ערביי ישראל.

תחילה נדהמתי. עד שהבינתי למה אתה מתכוון.

נכון, בשנתיים אלה הקדשנו את עיקר מאמצינו הדלים — את עיקר המקום המעט שיש לנו בעתון, את עיקר הזמן המעט שעמד לרשותנו בכנסת — למלחמה על השלום בין ישראל ופלסטין.

נכון, דיברנו על שכם ורמאללה יותר מאשר על נצרת וטייבה. על פיצוץ בתים בעזה יותר מאשר על הגבלות-תנועה בכפרי-אסיף.

האם אתה, עלי, חושב שהיה זה חטא?

ידענו כי לא נאסף קולות בשכם, בחברון, בחאן-יונס, אין שם בוחרים. יתכן שמאמצינו אלה עלו לנו בהרבה קולות בנתניה וברמלה, מבלי להוסיף לנו אף קול אחד.

פעלנו כך, כי מצפוננו ציוה זאת עלינו. יהיה זה צחוק-הגורל אם בגלל זה נפסיד קולות גם בכפרי-קאסם ובמראר.

אולי „הזנחנו“ אתכם. אבל לא הזנחנו, אף ליום אחד, אף לשעה אחת, את עניין השלום, את עניין הצדק, את עניין השוויון.

★

אחריות גדולה מאוד רובצת עליך, עלי, עליך ועל חבריך.

האחריות לגורל ערביי ישראל.

גם המערך וגם ר"ק מרחיקות את השלום. הדרכים שונות מאד. אבל התוצאה שווה. המערך זקוק לר"ק, ור"ק זקוקה למערך.

העדר השלום עלול בארבע השנים הקרובות להמיט אסון על ערביי ישראל. אתה יודע זאת. במעגל-השטן של טרור וטרור-נגדי, חבלה ותגמול, יהיו הם תמיד הקורבנות הראשונים.

אבל ערביי ישראל יכולים למלא תפקיד אחר. הם יכולים לחוות את הגשר בין ישראל ופלסטיין — כשם שפלסטין צריכה לחוות את הגשר בין ישראל והעולם הערבי.

הנה התפקיד. האם אתה מוכן למלא אותו? **האם אתה מוכן לתת לנו יד, כדי להגשים במשותף את המשימה שתחשוך דם ודמעות, יללות הורים שכולים וככי תינוקות, זעקות פצועים ויבבת אלמנות — בשני העמים?**

אין אסון גדול יותר מן הייאוש. הייאוש מן השלום. הייאוש מן העתיד.

ואין ברכה גדולה יותר מן התקווה — התקווה המולידה פעולה.

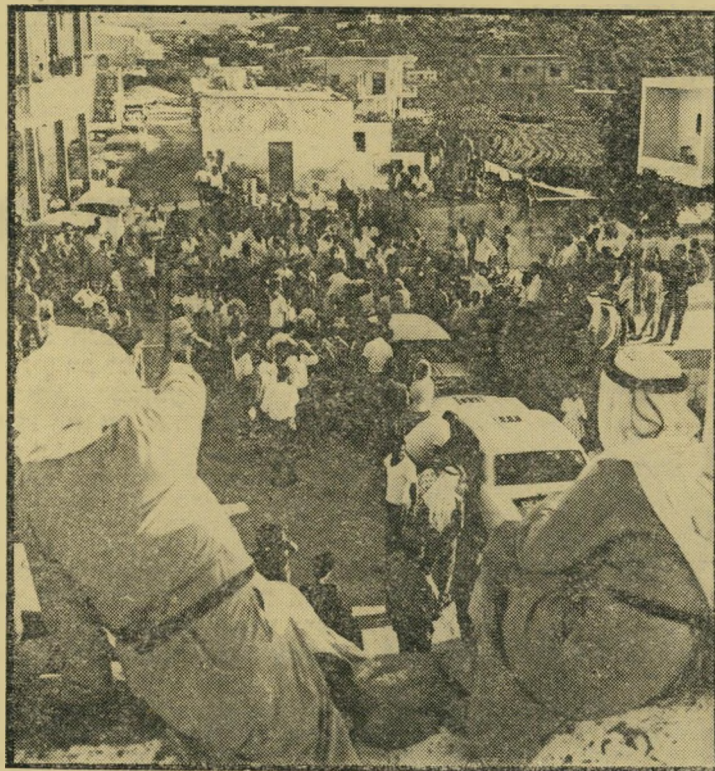
★

תן לנו את ידך, עלי!

אותם ואת היריבות על כל הציבור היהודי הטוב. הם גרמו לכך שבפני הרצון הטוב אטמו אוזניהם גם בפני היריבות הנכונות.

הם אמרו שישראל תקפה את העולם הערבי ביוני 1967, בלי שום הצדקה, על פי פקודה אמריקאית. והרי אתה, שחית או בארץ, זוכר כמוני שאין בכך שמץ של אמת, שהיתה זאת מלחמת-מגן מוצדקת וצודקת. זוהי האמת ההיסטורית — גם אם אנשי-הסיפוח היהודיים מכאן, ואנשי ר"ק משם, מנסים כיום להכניס תוכן אחר למלחמה זו.

אנשי ר"ק בכנסת חזרו כמו תוכים על מאמרי-ההשמצה של פראבדה, ועל סיסמות-הכזב של התעמולה הסובייטית. לא היתה להם ברירה. כי ר"ק כולה אינה אלא סוכנות סובייטית. היא משרתת את מוסקבה — לטוב ולרע. לא את השלום, לא את ההבנה בין יהודים וערבים, אלא את האינטרסים של השליטים בקרמלין, מסטאלין ועד קוסיגין.

לכן הרחיקה ר"ק מעניין השלום את מאות אלפי האנשים הטובים בישראל, המואסים כי עלילות הסובייטיות ובשקרים של ר"ק. בכך תרמה תרומה להארכת המלחמה שאתה, עלי, הוא אחד מקורבנותיה.

ההסתה היומיומית של ר"ק נגד שותרי-השלום בישראל, ואני בתוכם — את מי היא משרתת? מהי הכוונה המסתתרת מאחורי מאמרי אל-איתח, בהם מתואר אדם כמוני כמחחרר מלחמה וכמסיף לשפיכת דם ערבי?

האם אין הכוונה הברורה היא לשרוף את הגשרים האחרונים מעל לתהום הרובצת בין שני העמים — תהום שערביי ישראל עלולים להידרדר לתוכה?

★

אם כן, מהי הדרך הנכונה?

אני מואמין בלב שלם שהדרך הנכונה היא זו שאנו הולכים בה.

היא לא התחילה אתמול. היא לא התחילה לפני ארבע שנים, כאשר ביקשנו ממך בפעם הראשונה להצביע בעדנו.

היא התחילה כבר לפני 20 שנה, כאשר יצא השבועון העולם הזה למסעו הגדול.

וזוהי דרך האמונה.

לא רק אמונה מופשטת בשלום. אלא אמונה המושתתת באפשרות של שותפות היסטורית בין ישראל והתנועה הלאומית הערבית.

האמונה ששיחרור פלסטין אינה צריכה לבוא על חשבון ישראל, ושבתחון ישראל אינו צריך לבוא על חשבון פלסטין עצמאית.

אנו מאמינים בשותפות. השותפות בין היהודים והערבים בישראל עצמה. השותפות בין ישראל החופשית ופלסטין

אתה חייב להחליט בעד מי להצביע — כמו כל אזרח אחר בישראל.

אולם מצבך ומצב חבריך, ערביי ישראל, קשה לאין ערוך מזה של שאר האזרחים.

הסברת לי זאת בשיחתנו האחרונה. אמרת: „אנחנו נטחנים בין שתי אבני-היריחים — איומי מפלגת השלטון מצד אחד, ואיומי ר"ק מצד שני.“

★

הבינתי את כוונת דבריך. אתם מאמינים שאם תתמכו בכוח שאינו רצוי לשלטון, הוא עלול להתנקם בכם. ואם תתמכו בכוח-שלום הנאמן למדינה, יאשימו אתכם תועמלני ר"ק כבוגדים בעניין הערבי, וירמזו לכם שיומכם יבוא.

טרור מכאן וטרור מכאן.

ועל כן הנטייה הטבעית: לבחור בעד אחד מזנבות השלטון; או להצטרף לר"ק; או לעמוד מן הצד ולשתוק.

אני רוצה לשכנע אותך ואת חבריך שיש ללכת בדרך אחרת, קשה יותר.

לא להיכנע למפלגת-השלטון, המניפה את דגל הסיפוח והמקימת מישטר של אי-שוויון במדינה ואף בתוכה עצמה, ולא להתפתות להס-תה הלאומנית העקרה של אמיל חביבי וחבריו.

★

למה לא ללכת בדרך הראשונה? על כך יש לי רק תשובה אחת:

מפני שאין זו דרך הכבוד, דרך הי גאווה, דרכו של גבר זקוף-קומה.

אני יודע היטב עד כמה מצבך קשה. אתה ערבי. כאשר מתנהלת בארץ פעולה של חבלנים ערבים, אתה סובל ממנה אוטומטית — תהיה דעתך האישית על החבלנים כאשר תהיה.

מורידים אותך יום-יום מאוטובוסים וממורי. משפילים אותך לעיני הנוסעים האחרים. מעיפים מבט בפרצופך ותובעים ממך להודות. אתה חרד ממה שעלול לקרות לך. בעירי היר הודית, אם חלילה תתפוצץ פצצה של אל-פתח בהיותך בסביבה. אתה חושש — בצדק או שלא בצדק — כי חרב המעצער המינהלי, ללא דין, מונחת על צוורו של כל ערבי הפותח את פיו.

כל זה נכון. אולם יהיה זה אסון היסטורי אם בגלל זה יידום קולם של ערביי ישראל, דווקא כרגע שהוא צריך להישמע בארץ ובמרחב כולו. אם משהו יכול היום להרים קול של שלום, אם משהו יכול לגשר בין פלסטין וישראל — הרי זה עתה, עלי, אתה וחבריך.

העם הערבי זקוק לך. ישראל זקוקה לך. ואם דרוש לשם כך אומץ-לב מוסרי וגופני — אתה, עלי, חייב למצוא אומץ זה בלבך.

★

יה זה אסון ממש, שבארבע השנים האחרונות — שנות-גורל ליחסי ישראל-ערב — ישבו בכנסת ארבע ערביים חרשים-אילמים. הם היו סוכנים קטנים ועלובים של מפלגת-השלטון. הם לא יכלו להרים קול ערבי אותנטי. החמישי — איש מ"פ — נדם אף הוא.

הם לא יכלו למלא שום תפקיד בעימות הגדול בין ישראל ופלסטין, שהחל ביום השביעי של המלחמה.

ואם אתה, עלי, הצבעת בעדם — הרי אתה שותף באחריות לאסון זה.

מדינת ישראל אינה זקוקה לקוויזלינגים. סוכני מפלגת-העבודה זקוקים להם. סוכני מפ"ם זקוקים להם. אך לא הם המדינה.

המדינה זה אנחנו. אתה, אני, כל הרבים הרוצים בשלום. כל קול ערבי הניתן למפלגה הדוגלת בסיפוח, המתכחשת לזכויות העם הפלסטיני — אינו רק יריקה בפני הכבוד הערבי, זוהי גם סטירת-לחי לשלום. כל קול ערבי הניתן למפלגת דין, למפלגה כמו גח"ל, המרכז החופשי והמפד"ל, הוא בזיון לעם הערבי, וממילא בזיון לשלום.

כי לא יקום שלום ללא כבוד הדדי.

★

הלוואי ויבולתי לומר ששני חברי-הכנסת הערביים של ר"ק מילאו תפקיד חיובי ביותר.

אבל אין זו אמת.

נכון, הם דרשו צדק לערביי ישראל, כמונו. הם מיחו נגד המעצרים המינהליים, כמונו. הם התנגדו לסיפוח, כמונו. אולם הם עירבבו את היריבות הצודקות

במאבק נגד

הכפייה הדתית

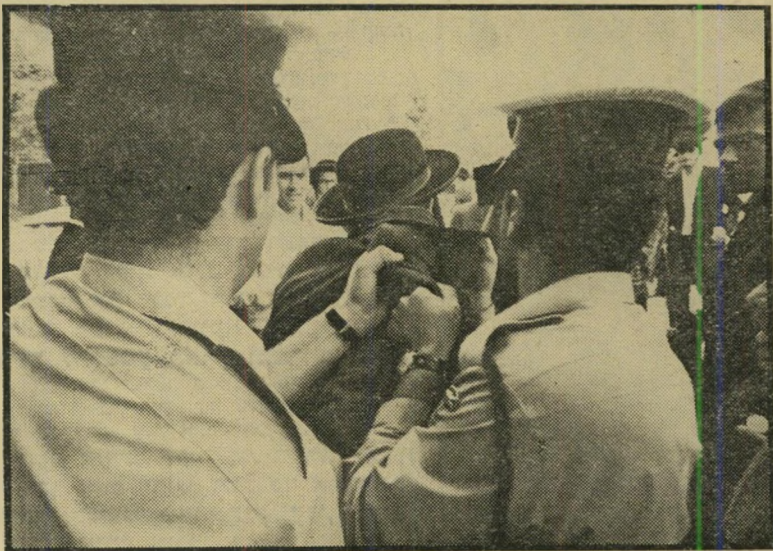
במשך כל ימי הכנסת השישית נמשך המאבק על נושא זה. דובר עליו יותר מאשר על בעיות שלום ומלחמה! היו רגעים כשהיה נדמה שעסקינהדת ינצחו. אולם סיעתנו ניהלה מלחמת-התשה עקשנית. היא לחמה על כל צעד ושעל. יש לה חלק גדול בנצחון שהושג: בימי כנסת זו לא חל שינוי לרעה במצב בשטח זה.

המאבק יתחדש בכנסת השביעית. מי יילחם שם?

צה"ל ובחורי-ישיבה

במאבק על ניתוחי-המתים, הצטיינו בחורי-הישיבה. הב ערכו פוגרומים, היכו רופא ואמו הזקנה, השתוללו בהפגנות אלימות. הם הוכיחו שהם בריאים, חסונים ומלאים רוח קרב.

צה"ל זקוק לאנשים כאלה. אבל בחורים אלה אינם משרתים בצה"ל.

הם מושתחררים — חטיבה קרבית שלמה. במקומם הולכים אחרים — חילוניים ודתיים — להגן על ישובינו, לרבוץ בבונקרים של תעלת-סואץ, לשכב במארבים ליד הירדן. מדוע?

מפני ששרהבטחון של אז, דוד בן-גוריון, עשה קנוניה עם עסקניהדת. ומפני ששר-הבטחון הנוכחי, משה דיין, ממשיך בקנוניה זו, כדי לזכות בקולות עסקניהדת בבוא היום.

לחמנו על כך ללא הפסק בכנסת השישית. לא הצלחנו לשנות את המצב. נילחם על כך בכנסת השביעית — ובך תלוי מה יהיה בה כוחנו.

מי מחליט מיהו יהודי?

בחורי-הישיבה אינם משרתים בצה"ל. אם יופסקו ניתוחי-המתים, ייפגע הטיפול הרפואי בפצועי צה"ל. בגלל הכפייה הדתית אין חיילי צה"ל רבים מקבלים אוכל חם בשבת. מובן מאילו שאין בשבת רכבות שיסיעו את חיילי צה"ל הביתה. ובשבת אסור לפתוח את הרדיו במועדון היחידה.

אבל יש חיילים הסובלים עוד יותר.

למשל: רבי-סרן בני שליט, מחיל-הים. הוא נשא אשה סקוטית, נכדתו של סקוטי לא-יהודי מפורסם, שבנה את האוניברסיטה העברית בהר-הצופים ותיכנן את העיר תל-אביב. שני ילדיו של רבי-סרן שליט — צברים חמודים בשם אורן וגליה (ראה תמונה) — אינם רשומים כיהודים. בבוא היום, לא יוכלו מן הסתם לשרת בצה"ל, ולא יוכלו להתחתן. מדוע? מפני שלפי הקנוניה הקואליציונית, נמסר משרד-הפנים לידי עסקניהדת, ואלה מחליטים מיהו יהודי ומי לא.

הם לקחו את הדרכון מרינה איתני, ניצולת-השואה, מפני שאמה — כך הם טענו — לא הייתה יהודייה.

הראגה היומיומית לבטחון המדינה, והוויכוח הגדול על השלום, הסיחו את הדעת מן המאבק על דמות המדינה, המאבק נגד הכפייה הדתית.

אולם מאבק זה חשוב לחיך — היום כמו תמיד. הוא משפיע על חיך היומיומיים — בבית, במקום-העבודה, אפילו בבונקר ליד תעלת סואץ.

הנה, למשל:

חיך ארוכים יותר!

זה עתה פירסם אירגון הבריאות הבינלאומי שליד האו"ם דו"ח על אורכי-החיים הממוצע במדינות השונות. זוהי סטטיסטיקה הנוגעת לחיך ממש — פשוטו כמשמעו.

ובכן: הגבר האמריקאי הממוצע מגיע רק לגיל 66.8 שנים. הגבר הישראלי הממוצע מגיע לגיל 70.52! הוא חי ארבע שנים יותר!

מבחינת אורכי-החיים של הגבר, עומדת ישראל במקום החמישי בעולם כולו! ואילו בצימצום שיעורי-המיתות עומדת ישראל במקום הראשון בעולם: רק 6.3 נפטרם לאלף תושבים.

זהו הישג מזהיר. התודה והתהילה על כך מגיעות בראש וראי שונה לרופאי ישראל, לרפואה הי מודרנית שפותחה עליהם.

יש להגיד גלויות? רפואה זו מבוססת על ניתוחי-המתים. ניתוחי-המתים הם חיוניים להדרכת רופאים. הם חיוניים לאימון המנתחים, המצילים מדי שנה מאות חיילי צה"ל פצועים ממות — בניך, קרוביך, ידייך. ניתוחי-המתים דרושים כדי לקדם את המחקר, שהוא

It comes to hanging on to life. Who lives longer than Americans? Where males are concerned, Sweden leads with an average of 71.60 years, followed by Norway with 71.32, Holland with 71.10, Iceland with 70.70, Israel with 70.52 and Denmark with 70.30. Greek males also have a longer life expectancy than Americans.

בסיס לכל התקדמות ברפואה. לרפיו מחלות שהיו עד כה חשוכי-מרפא. להצלת חיים של כולנו — חילוניים ודתיים כאחד.

אולם עסקניהדת, שהפכו את אמונתם קרדום לחפור בו, בנו לעצמם קאריירה על האמונות הטפלות החשוכות ביותר של שכבות פרימיטיביות, החליטו לשים קץ לניתוחי-המתים. בניגוד לדעתם של הוגי-דעות דתיים מתקדמים, המאמינים כי פיקוח-נפש דוחה כל הלכה אחרת, הם הכריזו מלחמה על הרפואה המודרנית.

בחשאי טכס משפיל, מפני שאמה — כך הם טענו — לא התגיירה כדון. האם צעיר המשרת בצה"ל, המסכן את חייו למען המולדת, המדבר

רב-סרן שליט עם אשתו וילדיו

עברית, המשלם מסים — זקוק לאישור של פקיד קטן, שהוא עסקן מפלגת, כדי להשתייך לעם שלו?

נשואין וגירושין ממלכתיים!

ובכלל — מדוע אין אתה יכול להתחתן כפי שאתה רוצה? ובמקרה הצורך — מדוע אינך יכול להתגרש בדרך פשוטה ומכובדת?

אתה אוהב בחורה. את אוהבת בחור. אתם רוצים להתחתן. מדוע עליכם לבדוק מי הסבא שלכם? מדוע אינכם יכולים להינשא בטכס שאתם רוצים בו? אנו מוכנים ליהרג על זכותו של יהודי להינשא בטכס דתי. אבל נילחם גם למען זכותו של יהודי לשאת אשה כאוות נפשו, בטכס אזרחי. הוא הדין לגבי גירושין. אם אתה נאלץ להתגרש מדוע עליך חוקים מימי הביניים? מדוע ייפגעו זכויות האשה? מדוע עליה להתענות בנזילים של עגירות? מחר יבואו מאות אלפי יהודים מברית המועצות. כך אנחנו מקווים. רבנים מהם הם בני נשואייתערובת. הוא הדין לגבי העולים שיבואו — כך אנחנו מקווים — מארצות הברית. האם ירצו לבוא, אם יידעו מראש שכאן לא יתייחסו אליהם כאל יהודים? שלא יוכלו להתחתן? שלא יוכלו להתגרש? שמישהו יסתכל עליהם כאל זרים? שירשמו בתעודת הזהות שלהם אינם יהודים? מי מחבל כאן בעליה? לכן לחמנו בכנסת השישית למען נשואין ממלכתיים ולמען גירושין ממלכתיים. היינו כמעט יהודים במערכה זו. לפעמים הרימה גם שולמית אלוני את קולה — ואתה יודע מה קרה לה.

חופש - גם לרפורמים!

כל הדתות חופשיות בישראל. כולן — חוץ מן הדת היהודית. שם יש דיקטטורה של זרם אחד, הזרם האורתודוקסי. דיקטטורה שמקורה בקדושה צינית של עסקנים דתיים וחילוניים — יד רוחצת יד.

רב רפורמי אינו יכול להשיא זוג צעיר השייך לזרם שלו. אשה שהתגיירה אצל רב רפורמי בצה"ל, נאלצת לעבור בי ארץ גזר חדש.

וכשבאו הרפורמים מכל היבולם לארץ, כדי להתפלל ליד ה' כותל המערבי — נאסר הדבר עליהם. הכותל נכבש עלידי העם כולו — אבל רק לעסקנייהדת ניתן לשלוט בו. ורק חבריכנסת אחד — אורי אבירי — הרים את קולו בכנסת למען תפילת ה' רפורמים.

החרמת הרפורמים פוגעת בעליה. מחר היא תפגע גם ביחסי בין ישי ראל ויהודי התפוצות. יבוא יום ומיליוני יהודי דים הרפורמיים בעולם ויגידו: נמאס לנו לשלם

בעד שבת - נגד שאבענ

השבת הוא יום מנוחה ונופש. כולנו רוצים בכך. בתנאי שיתנו לנו להתנפש, להרבות יום בחיק הטבע, ליהנות משפתיהם הנהדרת של ארצנו, לראות סרט טוב, הצגה טובה.

כל זה אסור.

למה? האם זה יותר דתי לנסוע במונית יקרה, מאשר באוטובוס זול? האם

קאדילק פרטי מותר לנסוע ולהנות, אך לנוסעיאוטובוס מיסכן אסור? אינו מין צנו היא זו שהשתלטה בארצנו, בעזרת הקנוניות של העסקנים? אנחנו אומרים: תחבורה ציבורית עממית בשבת, באוטובוס וברכטלוויזיה בשבת. הצגות בשבת. נהפוך את השבת ליום של חופש ונו תרבות וכידור — כפי שרצו אבותינו בימי קדם, כאשר המציאו השבת.

אנחנו איננו לוחמים בדת

בהחלט לא! יש בתנועתנו פעילים חובשיכיפות ושומרימצוות. יש לנו ידידים במחנה הדתי. הם עזרו לנו אפילו לנסח את נאומינו על ענייני ההלכה בכנסת. אנחנו מאמינים כי הפרדה מוחלטת בין דת והמדינה היא למ שתיהן — לטובת הדת ולטובת המדינה. נוציא את הדת מן הפוליטיקה — ואת הפוליטיקה מן הדת!

נשבור את שלטון המיסד של העסקנים הדתיים — לא רק בחיי החילוניים, אל בחיי הדת. נשחרר את חיי הדת, כשם שנשחרר את עצמנו. מי יעשה זאת במקומנו? אף אחד לא! זוהי עובדה מרה. ערב הבו מציצות כמה מפלגות נגד הכפייה הדתית. אך למחרת היום הם ימשיכו לעשות קנ

שוטרים גוררים את אבנרי בהפגנה נגד חוקי-השבת בירושלים

עם עסקנייהדת. כך זה היה. כך זה יהיה. אתה יודע זאת. גח"ל, רפ"י והמרכז החופשי שיתפו פעולה עם עסקנייהדת לאורך כל הדרך. המ ול"ע עשו איתם קנוניות. אפילו הקומוניסטים גילו כלפם פתאום נימה דתית נסתרת לחמנו בכנסת השישית. נאמנו, התרענו, השתמשנו בכל הטכסיסים הפרלמנט וכשהיה צורך — גם יצאנו לרחוב ושכבנו על הכביש, בהפגנות נגד חוקי הכפייה.

חבר התנועה, שלא נדרש להביע הזדהות עם מצעה
בענייני המדיניות הלאומית, שלא היה עסקן מימיו.
נא להכיר:

תנועת העולם הזה - כוח חדש מקיימת את
היא דורשת. היא הציבה בראש רשימתה
ית תל-אביב איש מקצוע מובהק, אדם שאינו

אלישע גת

מתכנן הערים - מועמד לעירית ת"א

הנבחרים למועצת העיריה שם תוכלו לעי
שות זאת ו
הפעם ניתנת לי האפשרות וההזדמנות
לאחר זה ו
בעזרתך ו

על מחזלי התכנית אשר תקבע עתידה של
העיר ואמר:
"רבותי! אתם יועצים בלבד ו עם בר
צונכם לא רק לשכנע אלא גם לקבוע, יש
לכם רק דרך אחת דמוקרטית להיות בין

בראשה ממ ראש העיריה מר י. רבינוביץ
ולאחר מלחמה לזכות בדיבור בועדה המי
עצת הציבורית לעתיד העיר שבראשה עמד
ראש העיריה ומ"מ מקומו רבינוביץ, פנה
הלה אל חברי ואלי, שהתרענו בפני הציבור

לישע גת - מתכנן-ערים,
תל-אביב בן 43, מי שהיה
תיכנן של ירושלים
ר בשנות ה-50; באגף התיכ
במשרד-הפנים; בצוות התיכ
עם המומחה הבינלאומי
פיצינאטו לתיכנון חוף ו
אילת בסוף שנות ה-50;
ית מתכנני ומשחזרי עכו העי
ה בראשית שנות ה-60; חבר
ה הכנת תוכנית-האב לתל-
ב יפו, 1964 - 1968, ונציגה
וקיף בועדת ערים המקומית.

רם העיקרי האישי:

כבן העיר הזאת, שגדל בה והתחנך
באחד שלא היה תושבה ונעדר ממנה
שנים רבות, היתה לי הפרספקטיבה
מרחק וזמן להסתכל בה מחדש עם
אליה במחזליה הפסיים. תוך ידע
שרכשתי במקומות אחרים בארץ וב
ניסיתי לתת מיטב כוחי בצוות, עם
וטובים, בנסיון להכין תוכנית-אב
עד שנות ה-2000.

סיום עבודתנו הגעתי למסקנה כי לא
לחכנו ולהציע פתרונות, לנסות ל
את הנבחרים הקובעים גורלה של עיר
זם שלהם. בייחוד כאשר אלה, לאמיתו
יבר, מבקשים טובתה של עיר בדרך
משלהם, שאינה תמיד מרחיקה ראות
טוב והן לסכנה של קיום עיר לרווחת
יה.

נע: רבינוביץ!

זר 3 שנים של ישיבה בצוותא עם
תכנית האב לת"א שבראשה עמד
בי, לאחר שנה של השתתפות כמש
בישיבות ועדת בנין ערים שבראשה
הושע רבינוביץ, לאחר ויכוחים ונס
הסברה ושכנוע בהנהלת העיריה שישב

מתי תעשן ארובה זו? ב-29 בנובמבר, אם לא תמנע זאת!

צע רשימת העולם הזה - כוח חדש לעירית תל-אביב!

והצעות לחיפוקוד שונה של אלה העומדים בפני סיום בבנייתם
או בפיתוחם.

10. מיסוי פרוגרסיבי

שינוי שיטת המיסוי העירוני באופן פרוגרסיבי. ייעול
המנגנון העירוני לביצוע המוטל עליו, להחזקת השירותים
לפרט ולציבור, בשיטות מעודכנות ובמסגרת מחודשת. צימ
צום דראסטי של הביורוקרטיה העירונית!

11. עיר תרבות וחברה

ביטול התקנות העירוניות המגבילות את זמן הפעלתם
של מיתקני תרבות ובידור, דיסקוטקים, קולנועים, אולמות
ריקודים, בתיקפה, ברים ועסקים למיניהם בכל המרכזים
העירוניים, תוך טיפוח ועידוד רמת הבידור הלילי למינהו.
כל זאת תוך שמירת מנוחת התושבים הזקוקים לכך, עלידי
הפעלת תקנות בינוי ובידור אקוסטי מתאים ושיטור יעיל.

12. הפסקת רדינג ד

הפעלת לחצים שיגרתיים ובלתי שיגרתיים להפסקת ביי
נויה של תחנת רדינג ד. הפסקת פעולתן של תחנות
רדינג הקיימות, לשם העברתן למקום אחר, ושילוב המבנים
הקיימים, ואלה הנמצאים בשלב בנייה, בשטח פארק הירקון
לתיפקודים המתאימים לפארק זה ופיתוח שטח שפך הירקון.

13. אומבוסדמן עירוני

הקמת מוסד אומבוסדמן לעיריה, כגוף המקשר בין האז
רחים והעיריה, והפעלת ביקורת יעילה. על התושבים הרוצים

קומות מסומנים, עד מציאת פתרון רדיקלי מתוכנן עלידי
העיריה. הקץ לשערוריות הגרירה השרירותית!

5. הפעלת חוק כנוביץ

יופעל חוק כנוביץ בכל חומרתו! יושם קץ לסכסיסי
ההשחיה והחבלה של קבוצות-לחץ אנטי-ציבוריות!

6. תכנית-אב חדשה

תיכנון מחודש של תוכנית-האב של תל-אביב לשנת
ה-2000, לפי תכנון כוללני של תל-אביב רבתי, ששטח
תל-אביב המוניציפלי הנוכחית היא רק חלק ממנו.

7. תיכנון שפת-הים

תיכנון לטוח ארוך של שימוש חוף-הים בתל-אביב
כחלק מתכנון ארצי במסגרת רשות ארצית לחופי ישראל,
ולפיו בלבד. הפעלת פתרון-ביניים מידי בריצוע לחוף-הים
בשטח המוניציפלי הנוכחי ושיהורו מזיהום למינהו.

8. מניעת רעש

מלחמה מעשית טוטלית לחיסול מיסרדי הרעש, עלידי
אדם ומכונה, מעל למידה הסבירה, עלידי תחיקה, שיטור,
תיכנון וביצוע סכני מחייב ומידי במרכזים חברתיים, ובעיקר
באזורי-מגורים.

9. הקפאת תוכניות בינוי

הקפאה מיידית של כל תוכניות הבינוי והפיתוח הגרני
דיוניות שאושרו כבר עלידי העיריה והרשויות, גם אלה
שהוחלל בבנייתם אך שטרם נסתיימו, עד בדיקה מתודת
שלאנו לפני במכוננו הכללי של כל מבני ומבני-בינוי אחר

ויחוד מטרופוליטני

יחוד תל-אביב-יפו עם כל ערי סביבתה תחת עיריית
ות - למען ייעול השרותים, מניעת כפילויות ובזבוזים,
ומחר. תל-אביב, יפו, גבעתיים, רמת-גן, בני-ברק,
יה, חולון ובתיים מהווים כבר היום גוש עירוני אחד.
נסייר את הגבולות העירוניים המלאכותיים, פרי האתמוג,
ותים רק אינטרסים של עסקנים מפלגתיים קטנים, ולה
איחוד מטרופוליטני נוסח לונדון, פאריס וניו-יורק.

זיסול הכפייה הדתית

ש לחסל את הכפייה הדתית בכל צורותיה הקיימות -
קנוניות קואליציוניות בממשלה ובעיריה. נפתח את
ת התרבות והבידור בשבתות. נבטיח תחבורה עיר
סדירה במשך שבועה ימים בשבוע. נסיר את כל המג
על השרותים ביום המנוחה והנופש. מה שמותר
ה יהיה מותר גם בתל-אביב!

נסדר התחבורה העירונית

באת שיטות המאה העשרים לבעיות התחבורה העיר
הציבורית והפרטית. תיכנון ואירגון התחבורה בכל
המטרופוליטני של תל-אביב ובנותיה. חיסול הפקקים
התחבורה, שמקורם באירגון מיושן.

תרון בעיית החנייה

תרון-ביניים מידי לבעיית הממאירה של החנייה, עלידי
חנייה-חנים בריכוזים העיסקים והחברתיים של
מרכזי מסומנים חניים ועל המדרכות המנומנות

סוליפ כלבה אפגאנית, אחד הגזעים היפים ביותר בין הכלבים. לגבירתה הצעירה קוראים ג'יל גאי, והיא מבוגרת רק בשנים עשרה שנה מטוליפ בת השנתיים. האפגניים הם כלבים מהירים וקלים, ונוהגים להשתמש בהם ככלבי מירוץ במירוצי כלבים.

את הפרס לשניהם, מה עוד שאחד הכלבים הוא האבא של השני.

בינתיים הגיע הערב, והשמש שקעה בין הרי ירושלים. עיפים עד מוות, רעבים וצמאים נסעו אחרוני המבקרים הביתה, ומר טלה סוף סוף יכול היה ללכת לישון, ולב רך: ברוך שעשאני שימפנזה.

עכשיו, אחרי שעברו נחלה ברבים, לא נעים להישאר.

אחרי התחרויות הלכו רוב הכלבים הביר תה, ורק החזקים ביותר נשארו לראות את תחרויות האילוף שנערכו בין שני כלבי רועים גרמניים.

בגור דין מנומק החליט השופט להעניק

חביבתה ובת סיפוחיה של הגברת מאיר המפורסמת מבתיים. זכתה בתואר כלבה מצטיינת וקיבלה מדליית זהב, לא פלא, אם תקחו בחשבון ששמה המלא הוא: דולי אופוזיציה. לאמא שלה קראו: חופשי! השמונצע המיוחד של 'ולאדין'. לאבא שלה: שביל החלב של שגינותיה של ג'יין.

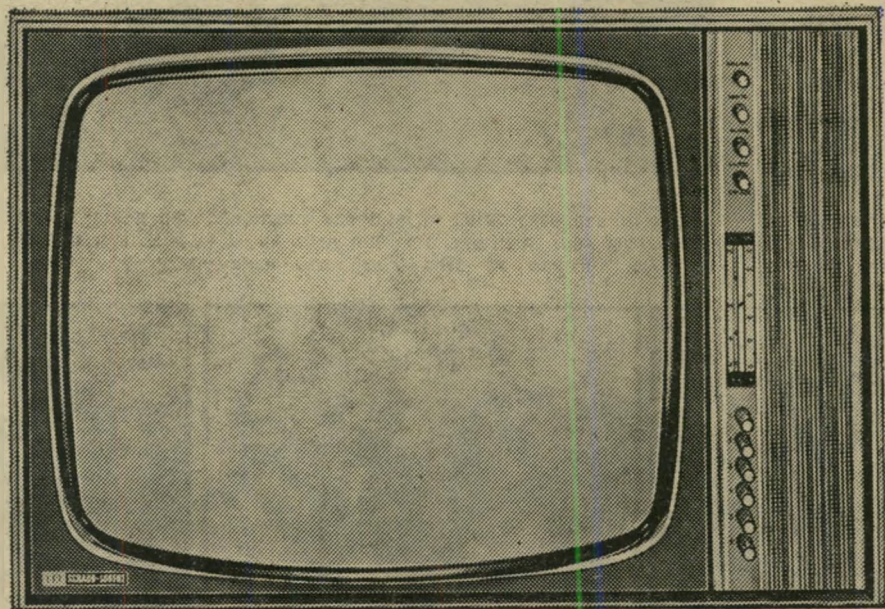
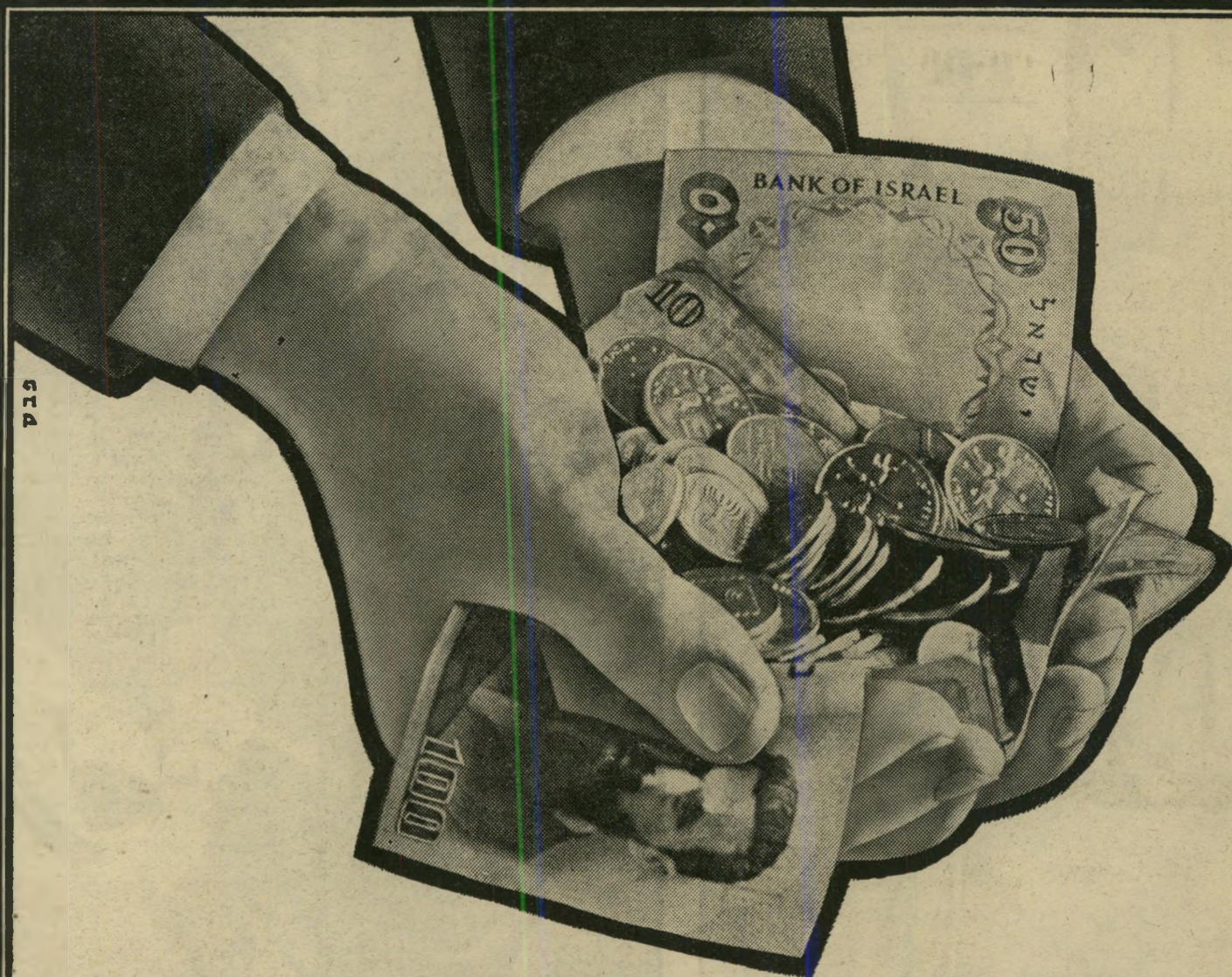

סולידריות פוינטר אלמוני מציץ ב' סקרנות לעבר אלוף ושד המבצעים תריגלים ומשתתף בצער אלוף שלידו צלוחית חלב ולא שותה ממנה עד שירשנה לו.

פאשה שמו המלא פאשה תורקמן עץ שיטים גלילי ממשפחת 'ודיאה. זהו, גבירתו חנה לוסטיגמן מלפת אותו ב. גאווה אחרי שזכה במקום הראשון בין האפגניים.

שיניים ועיניים השופטים בוד' קים את שיניו של פשה, הכלב האפגני. לכל גזע סימני יופי משלו, לעיתים לא מובנים כימעט לצופה תמים.

ופיפה טיבי, מרייר יורקי שיירי, זכה באחד מגבוהים ביותר בתחרות. פיפה לא כל כך גבוה, אבל נשארה עליזה.

SCHAUB-LORENZ

תחורה נחאה!

בקנותך מקלט טלוויזיה "שאוב-לורנץ" בשל תקבל תמורה מלאה עבור כסףך, בשל השכלולים הרבים שהוכנסו בו.

מספר גדול של פעולות אוטומטיות יוצר תמונה חדה, שקטה וקבועה.

פעולות אוטומטיות אלה מסייעות להחלפת חום טבעית ויוצרת תנאים טרמיים אידיאליים במקלט.

כתוצאה מזה אין התחממות חדית יתרה של חלקים פנימיים ולכן המקלט שומר על אריכות ימים, וצורך מעט חשמל.

בכל מקלט טלוויזיה "שאוב-לורנץ" פוע-
לות רק 5 מנורות, יתרת העבודה מבוצעת
על ידי טרנזיסטורים יקרי ערך
(SILICIUM PLANAR) וע"י דיודות.

במדינה

(המשך מעמוד 15)

תנו לנו את הרשות להקים מחדש את בית המיקדש, ואז יאסוף חגגנו תרומות בין חבריו בארצות הברית בסך 100 מיליון דולר, או כל סכום אחר שתורסו. זכותכם לפיקוח על היכל שלמה לא תיפגע, כי ה' בניין שיוקם יוגש לכם ללא תמורה. בנוסף לכך, וברשותכם, כל אחד מן ה' אחים המסונים שיתרם להקמתו מחדש של בית המיקדש, יוכה בחברות במקום. לא יהיה כמעט מסון שלא יהיה מעוניין בחברות כזו במסדר המסוני של המלך שלמה. הסיכויים הם שאף אחד מן האחים לא יבקר במועל במיקדש, אך חברות זו תעבור בירושה ותחודש מדי שנה. סירוש הדבר שהיכל יוכה במיליוני דולר לשנה. סירוש הדבר שמיסגדכם לא יזקק לעולם לתרומות.

גם מיסגד, גם סרט. כאמור, מלבד אותו חלק של המיקדש שימשם לצרכי המסונים, יהיה כל שאר המיבנה לרשות כמ. הייתה מציע לכם שתשתמשו בו ל' הקמת בית-חולים לילדים יהודים וערבים, שיתן את שירותיו ויגם. עליכם להבין כי בביקורי בארץ אהיה אורחו של העם הישראלי, ולא אוכל ל' התערב בענייני פוליטיקה מקומיים. בביקורי בארץ אעשה גם סרט ודוקומנטי, ויהיה זה סרט דתי על אברהם, יעקב וישמעאל, וכן סיפור לידתו ומותו של ישו. הסרט יוקרן במסדרים המסוניים. יברככם אלוהים. אתם כולכם אחי."

לשון

יש חדש תחת השמש

אהבתו הגדולה של ראובן אלקלעי (62) היתה מאז ומתמיד השפה העברית. הוא ביטא אהבה זו בהוצאת מילונים, בהרצאות, בתרגום וביצירה. כבר בימי המנדט הבריטי היה המתרגם הממשלתי הרשמי הראשי ומאז לא חזל מלעשות לשפה עתה השלים אלקלעי, תושב ירושלים, את גולת הכותרת של מפעל חייו — מילון עברי

המילונאי אלקלעי קקה גם היא מילה

סלטי, שספק אם יש דוגמתו בשפה העברית. המאפיין הוא שהוא מילון חי, המכיר בעובדה שקיימת בארץ עברית חדשה ואין טיאלית, וכולל, לדוגמה, 40 מיני קצינים, עשרה סוגי מוקשים, הערך קקה, ועוד כהנה וכהנה. אולם החידוש הבולט במילון הענקי, הכולל כעשרת אלפים מונחים שאינם בשום מילון עברי ערבי אחר, הן מיסגרות תן דעתן הפוריות לאורכו, המהות הוכחה מיר חצת לכל ישראלי טוב, עד כמה אין הוא מכיר את שפתו שלו. לדוגמה:

- אין לומר פעולת תגמול, אלא פעולת גמול — במובן נקם ושלם. תגמול סירוש לעניין טוב בלבד.
- חוד הסכין הוא הקצה החד. חורפת הסכין היא החלק החד לכל אורך הלהב.
- יש לומר נפל חלל, נפלה חללה, נפלו חללים או חללות.
- קיים הבדל בין טומטום — שהוא ספק זכר, ספק נקבה — לבין אנדרוגינוס, שיש לו איברי המין של הזכר והנקבה גם יחד.

ואחרון אחרון חביב: לחלב אין רבים.

• הוצאת מסדה בע"מ.

23 שנים מרר ששון קרוזה את חיי אשתו וילדיו - עד שבשבוע שעבר שמה בתו ברכה, חיילת צה"ל, קץ לדבר, על-ידי

הצלחותיו הפוליטיות היתה אשתו. היא התחננה בפניו שישתדל להיות בשלום עם המנהלים והמסקחים כדי לשמור על פר-נסתו. אולם ששון לא שמע לדבריה, כי ראשו היה כבר מלא חלומות על הצלחות פוליטיות מסחררות העומדות לפתח לה: הוא הרי היה ראש מפלגה.

ליוש עיריית עכו הוא לא נבחר. לכנסת הוא לא רץ. מחוסר כמות מספקת של חתימות כתוצאה מפעילותו החברתית וה' פוליטית, וסיכסוכיו הרבים, בשנת 1964 הוא פוטר ממשרד החינוך ללא פיצויים.

באותה תקופה היה ששון כבר אב ל' שישה ילדים, ראה בפיתוריו שואה. הוא דרש פיצויים, אך משרד החינוך סרב להע' ניק לו אותם. ששון לקחת את אשתו ו' ששת ילדיו ועבר לשבות ליד משרד ה' חינוך בירושלים. שישה שבועות ישה המשפחה על המדרכה. הבנים התלוננו ב' ני האב על הבושה שהוא גורם להם. רק ברכה, שהיתה רגישה במיוחד, ישבה כל

משפחתו של ששון קרוזה לא ידעה אף יום טוב בחייה. מייד אחרי נישו' איז עבר ששון עם אשתו לגור בשכונת שפירא בתל-אביב, לדירה של חדר עלוב עם מסבחות. בדירה זאת התגוררה המשפחה גם אחרי שנולדו שני הבנים והבת ברכה. הגג היה דולף בחורף, ובחדר הקטן עמדו קערות בכל מקום כדי לקלוט את הסיס' טוף. נזכר הבן הבכור.

ששון לא אהב לעבוד. לעומת זאת נהג להוציא כסף על בלויים והזמנת ידידים ביד רחבה. קשה היה לו להשלים עם ה' עובדה שבלי עבודה אין רמת-חיים. את רמת-חיים רצה להשיג על-ידי קבלת כס' פנים מהורי אשתו. כשזו סירבה להיענות לדרישותיו לסחוט כסף ההורים — היה מאיים בגט, ואף גרוע מזה — היה מכבד אותה בכמות נאמנות, לעיני הילדים.

מחוז לכותל-ירביתו הכירו כולם את ש' שון כאדם רחב-לב, בעל מזג טוב וחוש

הומור. אולם אל משפחתו התייחס בקמ' צנות ובאלימות.

אחרי שנים של סבל, שיכנועה אשתו את ששון ללמוד מיקצוע. הוא עבר קורס בן שנה למורי ערבית. במשך השנה ה' זאת סבלה משפחתו, שהיתה כבר מטופלת בילדים, הרפת-רעב מש. חיינו מהלוחות וממה שנתנו לי ההורים בתקופה הזאת. מספרת אשתו.

גם אחרי שגמר את הקורס והתחיל לע' בוד כמורה לערבית, לא השתפר המצב. בני משפחתו מעיראק הגיעו ארצה, וששון התחיל לשחק את המיליונר. הוא סידר ל' כולם הלוחות, ואף נתן להם ממעס הכסף שהיה לו. הלחץ הכלכלי היה קשה יותר מקודם. בתקופה זו נולדה גם ברכה. אש' חו דרשה מששון שידאג תחילה לבני ביתו ואחרי זה לאחרים. על רקע זה פרצו מריבות קולניות, וכל השכנים היו עדים מדי יום לצעקות ומכות שששון היה ממ' סיר על אשתו. המצב הגיע לידיו כך ש' אשתו וילדיו התביישו לצאת לרחוב.

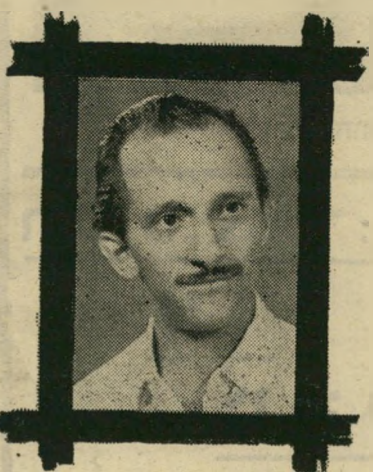
כנין על האשה

ברכה, שנולדה וגדלה באחיה של אלימות ופחד, התחילה מגמגמת. מ' עולם לא למדה להשלים עם האחיה ב' בית. כל פעם שאביה היה מרביץ לאמה, היתה נתקפת היסטריה. המילים הראשונות שלמה היו: "די, אבא, די!" לא להרביץ לאמא.

ב' 1955 חל מיפנה לטובה. ששון קיבל הצעה לעבור לעכו. הובטחה לו משרה בתור מורה לערבית ודירה בת שלושה חדרים. המשפחה עברה לעכו. לכאורה, היה הכל טוב ויפה.

אולם עכשיו נתקף ששון בתסביך הגד' לוח. הוא החליט שאת השלום עם הערבים יביא רק הוא לישראל. הוא הקים מפלגה שקרא לה "המפלגה האוניברסלית" ובמובן שהוא עמד בראשה. הוא אפילו התחמ' אנשים כדי לרוץ לכנסת, ולמרבית הפלאה נמצאו אנשים שתמכו בעבורו. הוא החל להיות ער לליקויים חברתיים, הסתכסך עם כל המורים בבית-הספר בו עבד. יתר על כן, הוא אף יצא חוצץ נגד המנהלים וה' מפקחים של משרד החינוך. בביתו היה מתפאר בהשיגיו למען הצדק.

בין שאר האמביציות הפוליטיות של ששון היתה השאיפה להציג את מועמדותו כראש עיריית עכו.

האב ששון קרוזה — ד"ר ג'קיל ומר חיד: כלפי חוץ — נדיב, עליז, חברותי. סמל הטוב. כלפי פנים — קמצן, אכזר ואלים. סיוט שהרס את משפחתו.

הימים ולא הוציאה גגה מפיה. מקץ שישה שבועות קיבל משרד החינוך את דרישו' תיו. משפחת קרוזה קיבלה דירה בת שלו' שה הדרים באזור וסכום כסף כפיצויים.

עם כספי הפיצויים שכר ששון חנות קטנה לנעליים, ואת כל הכסף הוציא על שכר-דירה. לקניית הסחורה לוח כספים בריבית קצוזה. מצבה הכלכלי של המש' פחה שוב הלך והתדרדר.

המריבות נמשכו, וברכה התחילה לפגור בלימודים. בכיתה ה' רצו להשאיר אותה כיתה. כאשר גדלה, היתה מציבה את גופה כמחסום בפני אביה, כדי שלא יכה את אמה. ששון היה סוחב אותה בשערו' תיה, ונותן גם לה להרגיש את נחת זריו' עו. באחת המריבות שלף סכין מיטבת, איים להרוג את אשתו. ברכה נבהלה, ו' מאותו יום נהגה להתביא את כל הסכנים בבית.

בכלל, איום ברצח הפך להיות מקובל מאוד אצל ששון. כשהורי אשתו סירבו פעם לתת לו הלוואה נוספת, איים ש' ירוק רימוייד לדירתם. כשפיתרו אותו ממשרד החינוך, איים ש' ירוק את האחרים

הבת ברכה קרוזה, שהרגה את אביה כדי לשחרר את אמה ואחיה ה' קסנים מסיבלם הקשה. הסניגור שלה, עורך' הדיון חיים קאזים, ביקש להעבירה בדיקה פסיכיאטרית. הבקשה שלו אושרה.

כדור בדאש לאבא

איננו שפוי בדעתו, ויבצע יום אחד את איומיו.

חשש לגורל האם

כדי להימלט מגהינום זה, התניסה ברכה לצבא בגיל שבע-עשרה וחצי. אחרי הסירונות ביקשה להיות על-יד ה' בית, מפני שחששה לגורל אמה. שני אחיה הגדולים היו באותו זמן בצבא, והאם נותרה בבית רק עם הילדים הקטנים. בר' כה הוצבה סמוך לתל-אביב, נהגה לבקר בבית לעיתים קרובות.

ציננת-הסיום של הסרגיה בת 23 ה' שנים החלה בשבת של חג הסוכות. ששון דרש מאשתו שתביא כסף מהוריה. "סירב' ח'י, מספרת האלמנה. "אבי נפצע לפני שנה ולא רציתי ללכת לבקש ממנו כסף. יש לו דאגות פרנסה משלו."

התפתח סקנדל. ששון התחיל להכות את אשתו, קרע את חמונת-הנישואין הגדולה שהיתה תלויה על הקיר. ברכה, שהיתה עדה לכך, פרצה בבכיו. "אבא, איך אתה קורע את התמונה, אחרי 23 שנות נישו' אינך? האב ענה לה בצעקה שלא רק ש' אינו מתבייש, אלא אף שהוא עוזב את הבית, ואינו רוצה יותר שום קשר עם אשתו ומשפחתה. "אבא, לא איכפת לך ממני?" זעקה ברכה. אולם אוזניו של ששון היו אטומות.

הסקנדל, כקודמיו, הסתיים איך שהוא. נדמה היה שהוא עוד אחד ברשרות אינ' סופית. אולם היה זה, עבור ברכה, הקש ששבר את גב הגמל.

ביום שני האחרון לפנות ערב היא חזרה כדרכה מן הבסיס. שני אחיה הגדולים יצאו לקולנוע. שעה קלה אחרי שהגיעה הביתה, הגיע גם ששון מן העבודה. הוא נכנס מבלי לומר שלום לאיש, ניגש למט' בח, הכין לעצמו ארוחת-ערב, והלך לישון. לאחר שנכנס לחדר-השינה, הכינה האם ארוחת-ערב לעצמה ולילדים. הם ישבו ליד שולחן האוכל בסלון, כשבכרה קמה לפתע ממקומה. "אני מרגישה בחילה, אני לא מסוגלת לאכול," אמרה. אמה הסתכלה בה בדאגה, ראתה בפני הבת סמקיות, כאילו יש לה חום.

ברכה עזבה את השולחן — וכעבור דקות ספורות היתה נפץ יריה מכיוון חדר-השינה. ברכה יצאה משם, כסופה ושקטה, ניצבה בפני אמה ושני אחיה הקטנים שכבידה ה' אקדת העשן: "אני אסבול קצת," לחשה. "אני יוצאת ל' ידיו לרם אריות."

המוזות מגיעות למועדון „צוותא” • בבאר-שבע מתנהל רומן סוער בין מל-כת יופי ודון ז'ואז מקומי • חתיכות נוס עות, חתיכות מגיעות וחתיכות נשארות

התפקיד המסוכן של עודד תאומי

נושים היא לא הצגה ארוכה במיוחד, אבל מעייפת, ולכן, אחרי הצגת הבכורה, הלך חלק נכבד מהמוזמנים בחברת השתי קנים לאכול ארוחת-חצות בפאב ולשתות משהו כדי לרדת את צמאונם.

בפאב התברר שנושים היא גם הצגה מסוכנת ושצריך לשחק בה בזהירות רבה. במיוחד עדין תפקידו של עודד תאומי, המשחק צייר נכה, חולה במחלת הנפילה. תאומי שיחק תפקיד זה כעבר, ובאחת ההצגות, באמצע התקפת מחלת הנפילה שלו, החל אחד האנשים בין הקהל להת-עוות ולהזיל ריר.

בהתחלה חשב עודד שזו מתיחה, אבל כשהישי המשיך להתפתל על הריצפה, עודד השתכנע, ומאז הוא משחק את ה-תקפות בהתאפקות. מה שבטוח — בטוח.

פרדי ותאומי: תפקיד עדין

שתי אהבות

הקינגס קלאב הוא דיסקוטק יפה מאוד, כמו שטיפרנו לכם לפני שבועיים, אבל מה — בזמן האחרון הפך להיות מקום מסוכן לבריאות.

מצד אחד עובד האיירקונדישן ומהצד השני רוקדות אנאתה סמול בתוך מחשוף עם שימלה בקצה שלו. יושב הבנאדם ו- מתקרר באיירקונדישן ואחר-כך מסתכל על אנאתה ומתחמם בחזרה וחוזר חלילה, ואם מזה לא חוספים הצטננות, אז ממה כן?

לפני שהחלה לסכן את בריאות הציבור, גרה אנאתה בבליגיה ועבדה כרוגמנית אופנה, אבל האבא היהודי שלה שלח אותה לבקר בארץ הקודש.

בהתחלה התאהבה בכותל המערבי, ו-אחר-כך ברוברט, עולה חדש מצרפת, הם נפגשו בשפת הים. אנאתה השתזפה ורוברט ביקש ממנה את שמן השיוף. עכשיו הם מתחתנים.

אז בפעם הבאה, כשמישהו מבקש את שמן השיוף שלכם, תדעו ממה להיזהר.

האהבה פורחת בבאר-שבע

דושק וחווה: קנאית גדולה

כשדושק היה קטן, הוא אהב הכי הרבה את הים, ובגיל 15 כבר היה מציל מוסמך. היום דושק בן 24, ואוהב הכי הרבה את מלכת היופי חווה לוי.

בתקופה אחרי הים ולפני חווה לוי אהב דושק המון דברים. הוא אהב, למשל, לפרק דיסקוסקים, ולהיות נוקשה ואדיש בתוספת חיוך מבוזבז, תערובת המחוללת פלאים בלבבות נשיים מסוג מסויים.

אבל יום אחד דושק התבגר, והחליט שזה לא עסק להיות כל כך דסטרוקטיבי ושהגיע הזמן להיות בן-אדם. לכבוד זה הוא פתח בבאר-שבע דיסקוטק שקוראים לו מאנדיס, ושמיד נכנס לאופנה.

מיד התחילו להגיע המעריצות שלו ב-תוספת המעריצים שלהן והמקום התמלא במעריצים ובמעריצות, עד שאי-אפשר היה להכניס אפילו מעריץ אחד נוסף, ולכן עמד דושק בפתח והרביץ מכות לכל מי שניסה בכל זאת להיכנס פנימה, עד ש-הגיעה חווה לוי.

המעריצות אורבות

עכשיו דושק כבר לא מרביץ מכות בפתח, כי הוא עסוק בלריב ובלתפוס עם חווה, שהיא קנאית גדולה, לא עלינו.

המעריצות עומדות בצד ואורבות, ו-שאר אנשי באר-שבע עוקבים בהתמדה אחרי ההתפתחויות.

אבל על שתי נשות החוג הנוצץ התל-אביבי הקינאה לא עושה כל רושם. הן ממשיכות להגיע, פעם בשבוע, בערך, ולי-חפש הרפתקאות.

הבעלים שלהן פשוט לא יודעים מה זה קינאה ולא איכפת להם שהנשים מתרענות קצת מפעם לפעם. מה עוד שהן עושות את זה לא בבית, אלא בבאר-שבע.

ריקי גריצמכר:

אז

מה?

לבחורה היפהפיה הזאת שאתם רואים קוראים ריקי גריצמכר, ואם אתם חושבים שאיכפת לה, אז אתם טועים, מפני שב-עשרים ושתיים שנותיה היא כבר למדה שאצלה אף אחד לא שם לב לדברים כמו שם משפחה אלא לדברים האחרים, אם היא רק מרשה לו.

הראשון ששם לב היה הבעל שלה, ממנו התגרשה לפני שנתיים, ואחריו ארצות-הברית של אמריקה, אותן ביקרה ריקי עד לפני שבעה חודשים. עכשיו היא מתפשט עבודה ב... דוגמנות, ובין חיפוש עבודה אחד לשני היא נחה בכריכת השחיה ב-אכדיה.

בערב, כדי להתעודד, היא רוקדת ב-מרבד הקסמים ובעוד מקומות כאלה.

האמת היא שהחיים הריקניים האלה דווקא מוצאים חן בעיניה, מפני שריקי לא לוקחת את החיים ברצינות בינתיים. יש לה עוד זמן.

עד אז היא גרה אצל ההורים שלה, כי: „אני עוד קטנה מכדי לגור לבד” וה-תוכניות שלה הן לעשות חיים כמה שרק אפשר, כי „למי יש חשק לרחוץ כלים ולע-שות כביסה?”

כשימאס לה, היא תתחתן עם „בחור רציני, ומבוסס, שיהיה לו כסף לקנות לי בגדים”. אה, ושיהיה מבוגר, בן שלושים בערך.

אז היא רוצה לסתוח בוטיק, אבל ל-גברים.

אנחנו כבר רואים בעיני הרוח שלנו את

אוה! אוה! וואן גוך...

כל המשתתפים קיבלו השראה שזה נורא. אבי קורן חיבר מייד את פואימת חלוצת החולצה, דורות חבקים חיברה לפואימה מגנינה לירית מאור וישראל גוריון שר אימפרוביזציות על דד... דדי... דדה... דדנו וכו', כי הוא חזק מאד בדיקדוק.

בשלב זה הציע שלונסקי לשנות את שם התוכנית מ"הומנה למוזה" ל"הומנה למייד מוזה", אבל היה כבר מאוחר מדי. אחרי התמונה של הכדורגל החשוף הגיר עה יצירת ענק של גד אולמן, שרואים בה כל מיני דברים כמו טלפונים ובחורות. שלום כהן (לא שלנו, שלום כהן אחר) חיבר על המקום שיר: אוה! אוה! אוה!

שרואים לו את השורשים. המוות מייד נכנסו לפעולה ולחשו למני פאר, המנחה של הערב, את הסיפור על שני האפסים שטיילו במידבר ופגשו 8. "תראה את ה' מטומטם הזה", אמר אפס אחד לשני, "ב' חום הזה הוא לובש חגורה".

מנסיון אישי אנחנו יודעים שמה שה' אפס באמת אמר לחבר שלו זה: "איך יש להם חשק ל... בחום הזה", אבל מה כבר אפשר לדרוש ממוות?

התמונה הבאה היתה של הצייר משה פרופס וראו בה בחורה, דווקא יפה, שיושבת בתוך כדורגל, חשופה ממתניה ומעלה. כמו שאתם בדאי מתארים לעצמכם,

ממלו וג'ס: שלמה ליבליכי

לכל אמן יש מוזה. למוזה קוראים על פי רוב אליאונורה, אבל לא תמיד. למוזה של דאנטה קראו ביאטריציה, ול- דוד המלך קראו בת-שבע, וכו' וכו'.

רק לאמנים הישראליים לא היתה מוזה, חוץ מהאשה שלהם או החברה שלהם ב' תוספת כמה מוזות מיקריות פה ושם, וזה אולי מספיק בשביל לחבר את בלדה ל' חובש, אבל בשום אופן לא בשביל משהו נשגב יותר.

ישבו חלוצי הזמר, השירה והמוזיקה ה' עברית וחשבו מה לעשות, עד שהחליטו להזמין את המוזה למערון צוותא כיום רביעי בשעה 9 בערב, כדי לנות עליהם. ליתר ביטחון הזמינו גם את אמני הציור העברי להביא מיצירותיהם, כדי שלמוזה יהיה דרך מה להגיע.

הקהל הרחב הוזמן לחזות באירוע, וה' תמורה נתרמה לתיאטרון הפתוח, כי לא על המוזה לבדה יחיה האדם.

המוות הגיעו באיחור אקדמי, ומייד אחריהן הגיעה תמונה של מדבר צחיח מורכב מאדמה סדוקה, ועליו רק עץ אחד

ישראל גוריון: דדי... דדה...

מני: התהוות וקנטאטה

ואן גוך — איך שמארק שגל אותך!!! מה שמוכית שלונסקי צדק.

לבעלה של הציירת זיחה ליבליך קוראים שלמה, והיא כל כך אוהבת אותו, שהיא ציירה אותו בציור אחד. פעם אניפאס ו' פעם בפרופיל. מני פאר מציע שם לציור: דאבל שלמה ליבליך, והתזמורת מנגנת אימפרוביזציה על הנושא. אנחנו לא מבינים הרבה באימפרוביזציות, אבל זה לא נשמע לנו שלמה ליבליכי אלא חתולי אביבי.

דאבל שלמה ירד ופינה את מקומו ל' התהוות של הפסל פינחס עשת. מייד אפי שר לראות שהתהוות זה לא סתם פסל, אלא פסל קינטי שמסתובב.

כולם ראו איך שהפסל הקינטי מסתובב והיו מאושרים מאוד. כולם — חוץ ממני סאר. מני בדק את התהוות מכל הצדדים. אבל דעתו לא נחה עד שהעמיד אותו ל' גובה. "עכשיו זה כמו קאנטטה לשוואר מ'." הודיע באושר ומייד סיפר שהיא עולה לצרכן 2,000 לירות. מני גם ניסה לסובב את הקאנטטה אבל הסתבר שהיא מסתובבת רק לרוחב, בתור התהוות. בתור קאנטטה זה לא עובר בגלל הקוגלאגרים. ממלו וג'ס ניגנו מייד קאנטטה להתהוות והפסל פינחס עשת הסביר: "קיימת מגמה כללית להתעסק לעסוק בסבל האנושות ול' התחיל להתעסק בצעצועים." פינחס לא נעלב אם לא לוקחים אותו ברצינות. "גם הקהל של ש"י עגנון הוא מצומצם." ככה זה באמנות.

מכל היצירות שהוצגו הכי התלהבנו מ' מני פאר. עם מוזה או בלי מוזה — מני התגלה כמנחה מצויין. לא ייאמן כמה הש' תפר מאז פסטיבל החסידות.

הצלמת

הדיסקוטקאית

מפאריז

אניק הגיעה לארץ לפני שנתיים בקול תרועה גדולה. העיתונים כתבו עליה כתיבות, השבועונים פירסמו צילומים שלה, וכל דיונוף לחשה: אתם רואים את ה' בלונדית החתיכה הזאת? היא צלמת של פארי מאץ.

עברו כמה חודשים. אניק התרגלה ל' ישראל וישראל התרגלה לאניק, עד שאיש לא שאק את עצמו למה הצילומים שלה לא התפרסמו אף מעם בפארי מאץ. ולמה היא עוד פה, כשהעולם מלא מלחמות ו' זועק לכתבי עיתונות שיבואו לצלם אותה. אחרי שנה וחצי זנחה אניק את מיקצועה ופתחה דיסקוטק שקראו לו ביל בוקה, ושהיה מקום מיפגש לזוכרי צרפתית ול' תיירים מארצות אלה. השבוע זנחה אניק את המיקצוע הזה וחזרה לפאריז.

ישראל תחזור רק כשפארי מאץ' ישלח אותה. לצלם כמובן.

אניק: אחרי פארי מאץ — ביל בוקה

תמרורים

נולד • למלכת יוון אנה מאריה
ולבעלה המלך קונסטנטין, בן. זהו הילד השלישי של הזוג המלכותי, והראשון שנולד להם מאז נאלצו להימלט מיוון בינואר 1967, כאשר נכשלה הפיכת-הנגד של המלך קונסטנטין.

נולד • לשחקנית הקולנוע הבריטית ונסה רדגרייב ולשחקן האיטלקי פרנצ'סקו נרני, בן. הלידה כוסתה בהרחה בעיתונות הבריטית, מפני שהזוג לא נישא כחוק. ב' מסיבת עיתונאים שכונסה אחרי הלידה הצהירה ונסה כי "אני מאוהבת בפרנקו". עתה מנסים האנגלים לנחש אם הלידה תביא את ריה חתונה?

התארסו • מי שהיתה אשתו של הזמר-שחקן פרנק סינטרה, מאיה פא"רן, והמלחין אנדרה פרבין. הזוג מב'.

מאיה פארו ואנדרה פרבין

לה עתה חופשה בלונדון, שם נתמנה אנדרה למנצח התזמורת הסימפונית של לונדון.

מונה • לסגן-מפקד משמר הגבול, סגן-ניצב שמואל איתן, מהמחלקה ל' יחסי-ציבור במטה הארצי של המשטרה. איתן, שהוא אחיו של קצין חי"ר וצנתנים ראשי רפאל ("רפול") איתן, היה בין מייסדי מיישר-הגבול, יחד עם מפכ"ל המשטרה פינחס קופל. במשך ארבע שנים היה בשליחות באחידה ואירגן שם את המשטרה, במתכונת משטרת ישראל. עם שובו ארצה, לפני כשלוש שנים, נכנס ל' מחלקה ליחסי-ציבור. הוא שימש לעיתים כממלא-מקום דובר המשטרה, בהעדרו של ניצב-מישנה יעקב גש.

זכור • בפרס עלי-שם ויליאם פיטרסון, זוג המדענים הישראלי ד"ר ח'לון וד"ר אלישבע בויקן. הזוג זכה בפרס עבור מחקר מדעי בלתי-רגיל בתחום השקט צמחים במים בעלי מליחות גבוהה. זהו פרס הרביעי המוענק לזוג הרחובותי בזכות נסיונותיו בגידול צמחים במים.

פרש • מהנהלת חברת הסרטים ורנר, מי שהיה מייסדה ונשיאה משך שנים ארוכות — ג'ק ל. ורנר, שהקדיש 60 שנה ל' שירותי ל'רטיס, הודיע כי עשה כל מה שרצה לעשות בסרטים — והוא יקדיש עתה את מירצו להפקת מחזות בברודוויי.

גודיק

קים את תיאטרון המחזות המוסיקליים הקרא על שמו, אחרי הרעלת-ניקוטין קשה.

התפטר • מתפקיד המישה ל' מנכ"ל בחברת הביטוח ההסתדרותית הסנה — אברהם רוב. במכתב ששלח למנכ"ל הסנה ולמוכר חברת העובדים, אשר ידלין, טען רוב כי אינו יכול להתקיים מן המשכורת המשולמת לו בהסנה. לכן קיבל הצעת חברת הביטוח הפרטית מגדל ויש מש בהתפטרות מנהלי בכירי. משכורתו של רוב בהסנה היתה 1550 ל"י, ואילו ב' מגדל קיבל יותר מ-3800 ל"י.

נפטר • בתל-אביב, בגיל 66, מי שהיה מראשוני המצילים של תל-אביב — יוסף וייסמן ("יוסקה המציל").

קולנוע

כוכבים

הפסנתרן

כשחקן

ארטור רובינשטיין הגיע לקולנוע תל-אביב להקרנת סרטו אהבת החיים, שהוכא ארצה על-ידי סרטי שפירא, כשהוא כולו מלא התרגשות.

הוא לא פוחד מקהל. בתור פסנתרן הוא יושב על הבמה בביטחון ויוצא שמחאות הכפיים תבואנה בסוף. אבל בתור שחקן הוא עדיין נרגש. "איך הם יקבלו את זה?" שאל בהתרגשות את דליה שפירא, את בטוחה שהם יבינו? הם יראו מה רציתי לומר? הם ינהנו מזה?"

דליה השיבה שהקהל אינטליגנטי ולסרט יש כותרות וזה הרגיע אותו לכמה רגעים. הסרט היה הצלחה גדולה. הקהל התלהב וצחק ומחא כפיים לשחקן ארטור רובינשטיין, גיבור סרטו של פרנסואה רייכנגר, אבל אחרי ההקרנה המשיך ארטור רובינשטיין להיות חדר: "הם הבינו? את בטר? תהא? הם אהבו את זה?" דליה התפלאה שהוא לא שמע את ה'.

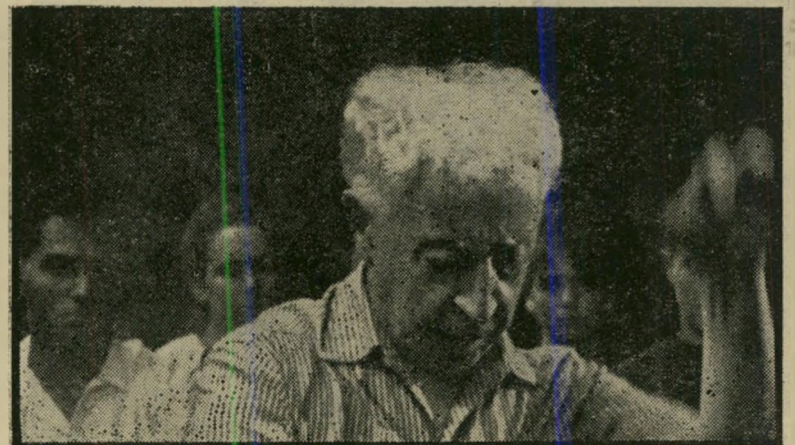
לעומת המסירות וההקרבה של החייל, המוכן למות למען ארצו, עומדים היחסים האנושיים היפים הנוצרים בינו לבין המפקח המזוקן, והצופה לא יודע מה להעריך יותר וממה להתרגש יותר, והבמאי לא עזר לו להחליט.

המישחק המצויין של אקים סמירוף מכסה על הרבה פגמים בטקסט ובעלילה, וב' מחשבת שמאחורי העלילה. המוסיקה הנהדרת הופכת את הסרט כמעט לסרט-אווירה. הבמאי דניס דה לה פטלייה הוא איש מיקצוץ מצויין, היודע בדיוק כמה לחתוך ומתי. ואפילו אסי דין נראה טוב, כי מש' חמשים הרבה בפנים מלא-ההבעה שלו, ופחות במישחק שלו.

גיורים

בית-החרושת

המדבר האדום (תכנית, תל אביב; איטליה) בסוף הסרט מטיללים האמא (מור ניקה ויט) ובנה בתוך המדמנה של בית החרושת, בין הגרוטאות המלוכלכות וה' פית, והילד שואל את אמר: "למה העשן של בית החרושת צהוב?" והיא עונה: "כי יש בו רעל". אז אם הציפורים עפות מע'.

רובינשטיין כשחקן

חסר ביטחון

ליו, הן מתות? והיא עונה לו: "הציפורים יודעות, והן לא באות הנח".

בעיר התעשייה האסורה המעושנת, שבה השוואתם הם שדות פית והים הוא בצה אפר רה. והצמרות הן צמרות של עמודי חשמל, והירוק הוא צבע של ציפורות וברגים, בעיר התעשייה הזאת חיים אנשים בודדים, נפח' דים, מנוכרים לגוף זורים לסובבים אותם.

המהפכה התעשייתית הרסה את הקשרים המשפחתיים החמימים, את ההיררכיה הקבוצ' עה והברורה והנוסכת ביטחון, ושלחה את בני האדם אל ערי בתי החרושת כדי לחיות בתוך לבד, ללא משפחה, ללא חברה, אנוני' יוני אינו נכנס לעומק הבעיה החברתית, הוא רק מסתכל, בצורה פיוסית, אל הנוף התעשייתי, ואל בני-האדם הנעלמים בתוכו. למשל: הבעל וידירו (ריצ'ארד האריס) משוחחמים בתוך הרעש של בית-החרושת. הבעל מספר על אשתו, החבר מספר על נדווי. פתאום בא גל אר הפורץ מתוך אחת המכוניות ומכסה את שניהם, והם נעלמים בתוכו, יחד עם בעיותיהם, שיחור' תיהם, וכל הקשור בהם, אחר כך פוגשים בהם שוב. הם ממשיכים לשוחח. אבל ה' מכוניות כל כך רועשות שאין שומעים אר' תם. ואחר כך שוב, השיחה נמשכת, ופת' אום המצלמה מספסת על מיכל ענק וחוזרת אליהם, והם נראים כמו שני גיורים קטנים על רקע בית החרושת הענקי.

האם משתתקת, והילד שואל: "אז מי זה שר בסוף?" והיא עונה: "הכלי' והמצלמה חוזרות שוב לגוף הבצות האסור."

בתור גיבורת הסרט בחר אנטוניוני בא' שה ססכלה מהלם, כחוצאה מתאונת דרכים, ועדיין לא נרפאה ממנו, וההלם הזה עור' שה אותה פגיעה יותר ורגישה לכך שבע' לה תמיד בנסיונות, ובנה אינו זקוק לה, ואיש לא אוהב אותה, וגם היא אינה אוהבת איש.

הצרה בסיפור זה היא שמשתתפו נשאים רחוקים מהצופה, מי שממלא במקומם את הקסרט, אלה הם הצילומים. קירות צהובות ואדומות, ציורות, מכוניות, עזר קירות ההוט' כים לדברים אבסטרקטים מתאימים ביופיים. הם מופיעים שוב ושוב עד שנראה כאילו כל הסרט נעשה מלחמה? ומה קודם ל' להם, שולי וחסר חשיבות.

אנשים

גולדה

מטפטנית!

במה נזכר נשיא ארה"ב ריצ'רד ניק' סון בסעודת-הערב שערך לכבוד ראש-הממ' שלה **גולדה מאיר**? באימרה היהודית, שהגבר נוצר מאדמה רכה ואילו האשה מהצלע הקשה. • בכלל, מסעה של ראש' הממשלה היה רצוף חוויות. כשהגיעה לב' קור בעיר בה גדלה, מילוזקי, לקחו אותה מארחיה לבית-הספר בו למדה בילדותה. חי' פוש בארכיון בית-הספר העלה מיסמך מעניין ביותר: תעודת-הגמר של גולדה מינאר 1929, כאשר היתה בת 15 וחצי. התעודה אומרת כי גולדה סיימה שמונה כיתות של בית-הספר העממי והיו לה ציונים טובים במיוחד, כולם 95, חוץ ממוסיקה, מקצוע בו קיבלה 85, והערה על התנהגותה שאמרה: "ספטטנית". • ועוד על לימודים; ה' מוכיר הראשון של השגרירות האמריקאית בישראל, דויד קורן, מתעניין בהחי יהודי. לכן הוא למד שבעה חודשים עברית באול' סן עקיבא, וקורא מדי שבוע את העולם הזה. • רוני מרקוביץ, גיבורית התאחד' דות הכלבנים בישראל, וממארגנות תערוכת' הכלבים הבין-לאומית, טבעה מטבע-לשון חד' שה בשדה הפוליטיקה, כשפנתה אליה העיר תונאית **יואדה הר-שפי** ושאלה מדוע לא בוטלה הזמנתו של שוטט הכלבים הנא' צירלשעבר ד"ר פינקל, השיבה: "אז מה יש אם הוא היה חבר המסלנה הנאצית? כולם היו שם. זה כמו שאצלנו כולם חברי הסתר' רות. גם מי שאין לו הכרה פועלית". • גם רב המרכז הרפואי הדסה בירושלים, **יעקב רקובסקי**, נתגלה כאדם ציני. הוא הפיץ כי בהקפות שמחת תורה שערך הש' תתף הסופר ש' עגנון. הוא לא ידע, כנר' אה, כי עגנון מרוחק למיטתו בשיטות מוח' לט. לקראת הרופעה בטלחיה החליף השר **מנחם בגין** משקטיו למשקטים בלי מסגרת. הוא עשה זאת בגלל עצת הבמאי, כדי שייראה יותר עדין. אותו במאי גם הציע לבגין לדבר "בלי ידיים". במחצית ה' ראשונה של התוכנית שמר בגין על הוראת הבמאי, אבל בחצי השני כבר לא יכל להתאפק והחל משתמש בדין. • ראש' עיריית ירושלים, **דני קולק**, עיף. בזאת נוכחו לדעת המסוכים בטכס הענקת אור' חות'כבוד של ירושלים לסופר חיים ח'ץ. בעוד הסופר נשא נאום ארוך בשיבה של ירושלים, הבחין הקהל כי קולק נדרם.

החובות

של העירייה

"לאחר הופעת המודעות נבחר ב'הושע רבינובץ לראשות העיריית תל-אביב, החתר'.

רקדנית עואמף

ערב-סיום

מי מפחד מדירי?

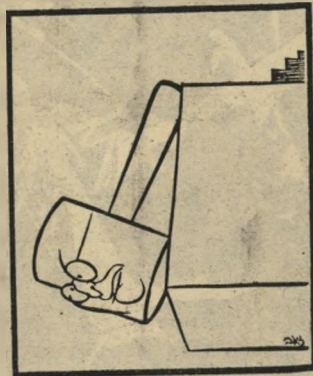
העם מזקן ועד סף / חיש הקיפו אותו
ובקשו אוטוגרף.

שתי גדות לירדן

שחסיין יסבול מהן

דירי, אב לשתי בנות המוכרות לעיתים קרובות בפזמונים, הירבה בנסיעות בעולם. במלחמת קוריאה שימש כתב

ספיד כמיש

מטעם האו"ם במימון הרחוק. הוא ערך מסעות בגיבוי ביכשת אפריקה ובאסיה. אתה מגלה בנסיעות כאלה שהמדינות הן שונות והצבעים שונים, אבל הבעיות האורחיות והפוליטיות דומות מאוד. סיכום דירי את מסעותיו. על כן: יש הרבה מאוד מהסא"ר שביססו, שבשינוי שפה ושם האיש תתאים לחלק גדול מארצות העולם המערבי. ואולי זה הטוב בסאטירה, שאינה צמודה דחקה למקום הגיאוגרפי שעליו היא נכתבת. חלק נכבד מהספר מוקדש לימים שאחרי מלחמת ששת הימים. אולי יותר מכל משקף את המצב בימים מטורפים אלה, קובץ הסיס"מ מות מתוך הפימון טיטוס לכל משימה. דעתו של סיפוחיסט:

- אנו לא אדישים / לשטחים חדשים.
- פיס בסיני / פיס בגדה.
- העם ההלסי / אי שלמה בתכלית.
- מה שבטוח — / סיפוח.
- או"ם שמוס / לא נחזיר כלום.
- נסיתי את כולן, מה יש לדבר / אבל ישראל קינטיט טובה יותר.

ב אחת משיבות מפא"י בתקופת הדיונים החריפים עם סיעת רפ"י, הניח הו"ר פינחס ספיר את פטיוו ופגע בסגנון שמעון פרס שישב לימינו. זה הוליד יצירה בלתי רגילה: ביוגרפיה של פטיוו, שהחל את הקאריירה שלו בסלילת כבישים, ועלה בסולם המפלגת, עד ש...

... וכיוון שסרבתי לצאת ולפרוש / זכירתי בגיבוי של פטיוו וספיר — / שזה גיבוי אשר בו קובע הגיל / אלא דווקא התואר: "זקן ורגיל".

ומאז אנוכי המחליט ודורש / מי יקפוז אל הראש ומי יפקש, / ומאז ועד היום ועד דור אחרון / אנוכי שאנעץ מסמרים בארון.

זאת רק דוגמה אחת, כיצד נולד שיר סאטירי, כמוהו של דירי מנוסי, בן קבוצת גבע (41) שיצא לתרבות טובה.

סאטירה אחרת נולדה כתוצאה מכותרת שמופיעה לעיתים קרובות בעיתונות: פקיד בכיר בעל עבר ביטחוני עומד להתמנות למנהל מפעל זה או אחר. לדברי מנוסי: "הכותרת עצמה יש בה אירוניה, היות ורוב רובם של הקוראים יודעים בעצמם במי מדובר ורק מטעמי צנוורה אין מדפיסים את השם של הפקיד". הוא כתב: "הפקיד הבכיר בעל עבר ביטחוני / (שאין איש מכירו חוץ ממני אני) / החליט יום אחד את עמו להכיר / ויצא לטייל אינ"ק וגניטו בעיר".

הפקיד הבכיר אינקוגניטו טייל / משי קפיים שחורים וברט ומקל / אלא מה, כל

בסדרו הקבוע בידיעות אחרונות. 115 מיצירותיו, בצירוף 55 קאריקטורות מאת הצייר זאב פרקש יצאו השבוע לאור בספר בשם המצב חמור אבל לא רציני, בהוצאת לוינר אפשיין ובפורמט מיוחד.

יונים נגד ניצים

מות עלידי יקירי תלאביב, פאר הפרופסור של האוניברסיטה הנתמכת עלידי ה' מנגנון העירוי, כמה אנשי עסקים, סופר אחד, משורר לאומי אחד, במאי, שחקנית ורבקה מיכאלי, ברור שהמוני תלאביב יוצאו לקלסיות כשזעקת הקרב רבינוביץ' על שפתיהם. זה ברור לכל, רק לא לסילבי קשת, שהגיבה על המודעה בטורה הקבוע בהארץ: "לא שמענו את קולם המוסרי של כל אלה בעניינים של כפייה דתית, של רדינה, של הריסת בתים בקלקיליה, של מימשל צבאי לפני המלחמה, טלוויזיה ב' שבת, או שום בעייה פוליטית נוקבת. שום דבר לא הוציא אותם משלוותם האולימפית מלבד רבינוביץ! וזה לכל הדעות דוגמה אישית, מוסרית וחינוכית. שהרי כולם, כולם אנשי כבוד המהו" • בכלל, במערכת הבחירות לעיריית תלאביב התגלו כמה פריטים מעניינים. שמוחה ארליך, חבר המועצה מטעם גח"ל, למשל, ידע לספר כי תלאביב משלמת השנה 25 מיליון ל"י ריבית והפרשיה צמודה על הלוואותיה. במצב ה'

יונה דוי בקיבוץ
לא לרוסים

חוקי הקיים מאשר משרד הפנים את הוצאות העיריות לפי הסדרים בין עסקי המפלגה, ואין כל חוק שמעצ את ראשי העיריות מבויבז עצום של תוכנית כמו תוכנית מנשה בתלאביב. • ומה יש למועמד ה' ראשון של ל"ע, עורר הדיון צבי קלמנטי נובסקי, לומר על המצב בעירייה? "הרובותיה של העירייה מגיעים למיליארד ל"י והרובית בית מכאבה מאוד. מצד שני מורגש מחסור במוסד עירוני לחיסכון".

הקשרים הרומנטיים

לפני כמה שבועות הגיעו לישראל כתב ו' צלם של השבועון פארי מאץ. הם באו ב' מיוחד כדי לצלם את הרקדנית-שחקנית יוניה לוי, כוכבת הסרט הישראלי רק לא בשבת. התברר כי הסרט זכה בהצלחה גדולה אוד בספריס ולמעלה 635 אלף צופים חוו בו של בכתבה שהופיעה בגליון האחרון של השבועון מסופר כי כאשר היתה יונה לוי בספריס, נישא אליה המנהל של הבולשווי בלט הרוסי והציע לה נסיעה למוסקבה כדי ללמוד שם במשך שנה. תשובתה של לוי: לא! היא רוצה לחזור לארצה. ומה היא עושה בארץ? היא נמצאת בקיבוץ. וכדי ל' המחיש לקוראיו מה זה קיבוץ, הראה ה' שבועון תמונה של יונה נוהגת בטרקטור, כשהיא חובשת כובע טמבל. • קשרי המש' פחה ההדוקים בין עורר הדיון תלאביב ה' צעיר יהושע שרר לבין אחרוני העצירה,

ידי מנוסי

ולעומתו, דעת אישירות, המתנגד לסיפוח: מי שאינו מחזיר / הוא חזיר. פחות גדה / יותר בגידה. שתי גדות לירדן / שחסיין יסבול מהן.

מספיק גדי / לשלטון בסיני. במקום פקוח על הילודה / מוטב להחזיר את הרצועה ואת הגדה. אמר המלפפון המומחה לעיוץ: "כל שטח כבוש הוא גם שטח חמוץ" / ולאיזה משתי הדעות מסכים דירי? קטע הסיום של סיטמה לכל משימה אומרי: ותא' מר לי המזכירה וכולה מרטיטה: / פירסומת זה פירסומת, אבל בעד מי אתה? / ואס' תכל במזכירה הנחמדה ואחיי / ואומר לה בלחש: "אני — בעדך..."

ציפורים

בראש

מבעיית השטחים עובר דירי לציפורים: אמר הנץ ליונה: / "מאז ניצחון יום אתמול, / אסור לנו שוב — כמו יען — / לסמן את הראש בחול". אמרה היונה לנץ: / "אמנם האויב חובט, / אך זאת איננה סיבה / להתרברב כמו סוס".

אמר הנץ ליונה: / "לא יונה את כי אם תרגולת, / המקרקרת שבעת רצון / גם על רבע או שליש גרגר סולת. אמרה היונה לנץ: / "לא רק נץ אתה — כי גם ע"ס, / העט על שטחי בעיות להקים נחלה ובית".

וכן ממשיך הפיומן, עד שאז חוזב"טבע אחד (כמובן בן אנוש) / שהקשיב לדיאלוג שנמשך עד בוש, / חלמל לעצמו: "מה אפשר כבר לדורש מסייעות שיש להן ציפורים בראשו".

אך לא רק בנושאים פוליטיים עוסק הס' פרי. עמודים רבים מוקדשים לנושאים היום-יומיים של האורח הפשוט, שהוא בעל מש' פחה ואלמן קש, משלם מיסים וסובל מסתיו מוקדם או קיץ מאוחר. אחר ארת שרוטן על ארובת רדינג וצוחק ממשחק ההדלפות.

עם כשגופם משוח בצבע כסף נוצץ. האב' קה הנוצצת של גופם מתפוררת בשעת ההופעה, וחלק ממנה נדבק לאלה הנמצאים בקרבם. הסובל העיקרי מכך הוא חיים לוי. • מזה שנים מנסים יהודי עירק בארץ להתרגל לגישה המקובלת כאן בחגיגות שמ' חת תורה וסוכות, אך לא הולך להם, כי קשה להם לשכות את המסורת אשר השתר' שה אצלם מזה מאות שנים, שבחג הסוכות תשורו בביתם שמחתה של ממש. מי שהבין לליבם הוא יעקב נחום (גם הוא מיוצאי עיראק) פועל דפוס ותיק, שהיה זמר ידוע בעיראק. השבוע החליט נחום, שאין מנוס, חייבים לחזור לשירה והבידור כדי להתחזק את השימחה ליוצאי עיראק. הוא קיבץ סבי' בו את מיטב המורים מיוצאי עיראק ומצ' ריים, לאחר יומיים של עבודה יצאה מתחת ידו להקת בידור לשירה והבידור. הוא גם צירף כמה מבדרני הגדה המערבית, כמו הזמרת החיננית ע' אטף ואירגן ערב מירחאי סוער באולם קול-נוע רמה ברמת-גן.

— מלכה רונזשטיין. רק מעטים יודעים כי מלכה היהפיה היא כבר אם לבת בת 17, שהגיעה לפרקה. לאחרונה נקשרו קשרים רומנטיים בין הבת לבין הזמר חנן גורדלוב, איש שלישיית התאומים. נראה שהוריה של העלמה רונזשטיין אינם מרוצים מקשרי ידידות אלה, והם מנסים לשכנע את הבת לנתק אותם. • במאי הטלחיה הישר-אלית ראלף עינבר עומד לזכות בתגבורת רצינית: השבוע תגיע לארץ אשתו הולנדי' דיה, אחת המנחות הפופולאריות ביותר של הטלחיה ההולנדית, שהחליטה לנתק את קשריה עם הולנד ולעלות לישראל. היא מתכוונת ללמוד עברית באולפן, וכפי הנראה ניתן יהיה לראות פניה בקרוב על מסכי הטלחיה בארץ. • את חיים לוי' בעל מועדון הלילה כלף, ניתן לראות לאחרונה כשהוא זורח, פשוטו כמשמעו. פניו של חיים נוצצים כאילו היו זרועים בכוכבים. מסתבר כי בתכנית של מועדון מופיעה שלישיית הנקראת בשם "שלישיית אפולו". אלה הם שלושה רקדנים אקרובטים המופי'

האופנאית רות הווארד, הפכו כבר לשם דבר. מאז חזרה רות הווארד מאוסטרליה, אחרי שהתורה שם מבבלה הראשון, היה זה אחיה יהושע שסייע לה להקים את עסקי האופנה המצליחים שלה. אולם השיתוף ביניהם הגיע לשיאו השבוע. יהושע חגב את נשואיו לציפורי סגן, אבל החתונה לא היתה בלעדית שלו. באותו מעמד ובאור תה חגיגה נישאה אחותו לשלום נחום. • ההכנות לקראת פתיחתו המחודשת של דיסקוטק אנדטיס מתקדמות לסימן. מאנדר' ריים רייוויס שאולי תפתח את הדיס-קוטק החדש שלה במקום בו היה דיסקוטק פרדריקה. בשיתוף עם בעל דיסקוטק אחר שנסגר: משה ינקא. לאחרונה חזרה מאנדי מלונדון, משם הביאה רכוש גדול לדיסקוטק החדש: שני טבחים סיניים שינה' לו את המסעדה הסינית שתיתפתח בדיסקוטק. ושכל אחד מהם ישל ארוחות לפי נוסח מחזו אחר בסין. • בעיות התעוררו במשפחת עורר הדיון רונזשטיין, הנשוי ל' מי שהיתה אחת מנערות הוזהר של ישראל

העולם הזה

לילה טוב

ג'ון לנון סוען: „אני הבן החורג בלהקה“

ריקבון ב"תפוח"

ג'ון לנון היה, מאז ומתמיד, הדובר הבן
טח ביותר בלהקת החיפושיות. תמיד אמר
את אשר עם ליבו, אפילו כשהיה בטוח
שדבריו עלולים לסבך את הלהקה בצרות.
כך קרה, למשל, בשעה שהצהיר את הצ'
הרתו המפורסמת, ש"החיפושיות יותר פו'
פולאריים מישו". כזכור החרימו ארצות
קאתוליות רבות את תקליטי החיפושיות
בעיקבות הערה זו, וביטלו את החרם רק
לאחר שג'ון חזר בו והתנצל.

השבוע אפשר היה לשמוע מפיו את אחד
החידושים הגדולים והמעניינים ביותר מאז
קמה הלהקה, חברת תפוח — כך אמר —
הסכה להיות כמו אותו גולם מפראג, שאחרי
שצורו אותו — איאפשר היה עוד להשי'
תלט עליו. מאז הוקמה החברה, היא כולעת

זמר מחיין לנון

זמירה חן ראשונה במיצעד

הזמרת עם פיצול האישיות

השבוע האחרון היכה אותנו בתדהמה. לא הצלחנו להבין איך פיצולן כמו תם החלום
הגיע לראש מיצעד הפזמונים של גלי צה"ל. לא שיש לנו משהו נגד זמירה חן, השרה את
הפיצול בקול ללא דופי. פשוט תמהנו איך יכול היה פיצולן כה פשוט ולירי, להתגבר
על כל המיקצבים המודרניים, ולכבוש את הצמרת.

אבל האחרונה שהופתעה מהצלחת הפיצולן, הייתה זמירה חן עצמה. ושוב, לא מפני
שהיא לוקה בשגעון גדלות או בביטחון עצמי מופרז. זה הכל הודות לפסטיבאל סאן רמו',
היא מסבירה בפשטות. „הקהל שלנו למד לאהוב את השירים האיסלקיים בעלי הגוון
הליידיבומנטי...“

הצלחתה של זמירה בעולם הפזמונים איננה מצטמצמת בזימרה בלבד. היא גם כותבת
מילים לפזמונים. כמה מכס יודעים, למשל, שהיא כתבה את אני אצבע את השלכת בירוק,
את מרסל ועוד כמה פזמונים, אותם עומדים להקליט בקרוב יפה ירקוני, רן אלירן והגשש
החיתור?

לאחרונה היא סובלת מפיצול אישיות נוראי. היא לא יודעת למה להקדיש יותר זמן:
לכתיבת פזמונים — או לשירה.

„לא פעם יש לי חשק לכתוב גם מוסיקה“, היא מגלה. „כשאני כותבת פיצולן יש לי
תמיד מנגינה בראש. אבל אף פעם אין לי אומץ לכתוב אותה, משום שתמיד היא נשמעת
לי גנובה מאיזשהו מקום...“

סכומי-כסף עצומים, ואיננה פולטת אותם חזרה.

„הבעיה היא שלפני שנתיים החתימו אוי'
תנו מנהלי החשבונות שלנו על חוזה, לפני
יופנו 80 אחוז מדמי התמלוגים המגיעים
לנו — להשקעות בחברה“, הוא מספר.
„מאז חתמנו על חוזה זה — כימעט לא
קיבלתי פאני אחד. אילו הייתי יכול לקבל
את כספי חזרה מהחברה — הייתי מתחיל
עסק פרטי משלי, היה לי יותר חופש פעולה
והייתי מרגיש עצמי הרבה יותר מאושר.“

עוצמה רבה

של אהבה

„ני עדיין מרגיש עצמי חלק מתפוח
וחלק מהחיפושיות. אבל לאחרונה הם
מגלים נטייה בולטת להתעלם ממני ומיוקו.
כאילו הייתי בן חורג. הנה לדוגמה: לא
מומן הכינה חברת אי.אס.איי, המפיצה את
תקליטי חברת תפוח, תקליט דוגמה, שהכיל
את כל הזמרים החתומים אצלנו. היו עליו
גיימס טיילור, מרי הופקין, כולם. חוץ מ'
מני ומיוקו.“

„עם כל העוצמה אני סבור שמה שיוקו
ואני עושים — חשוב הרבה יותר ממה
שעושה גיימס טיילור. לפעמים יש לי רו'
שם שהאנשים המנהלים עבורנו את תפוח,
מסחרים מיוקו וממני. הם לא רצו, למשל,
לקחת תחת חסותם את הערב ששינו אי-ר'
גנו, ושובו הקרנו את הסרטים שיוקו ציל'
מה...“

אותו ערב קולנועי עורר ויכוח ציבורי
בחוגי עולם הפזמונים באנגליה. הוקרן בו,
בין השאר, סרט באורך של שלושים דקות,
בו לא ראו דבר פרט לחיכוכים של ג'ון ושל
יוקו בקצב הסרטה מואט. הרעיון עצמו
איננו מקורי, והוא נוצל כבר בשעתו על-ידי
אנדי חורל, שצילם שני סרטים דומים אמ'
פיר סטייט ושינה.

אבל ג'ון טוען כי יש הבדל בין השניים.
„אנדי חורל ביקש להציג דברים על דרך
השלילה, ואילו אנו ניסינו להציג בדרך
החיוב“, הוא אומר. „אלו שני דברים שו'
נים בתכלית. לדעתי יכולים צילומי פורטרט
להקרין עוצמה רבה של אהבה, ויש בהם
בשורה ברורה לאנושות כולה.“

תחת

מצחק

„אשר יוקו הראתה לי, בשעתה, את
הסרט שצילמה, בו נראים למעלה מ'
שלוש מאות עכזבים, חשבת תחילה שזה
גנורח. אבל היא הסבירה לי את ההומור
שבסרט ואז הבנתי שיש בו משהו.
„עולם הקולנוע מתקדם כיום בצעדי ענק.
הרבה יותר מהר מעולם המוסיקה או כל
אמנות אחרת. אנו כבר מנהלים שיחות עם
חברת סרטים מסוימת, שלא הייתי רוצה
להזכיר את שמה — בעצם לא איכפת לי,
עם יונייטד ארטיסט — המעוניינת להסריט
משהו משלנו.“

„אני חושב שכל מה שהחיפושיות עשו
עד היום, הוא מעין יומן אישי. רוב האנשים
שומרים על יומנם האישי במעמקי מגירת'
שולחנם, ומה שהחיפושיות עשו זה, בעצם,
מתן פומבי ליומנם האישי, לחייהם הפר'
טיים, באמצעות המוסיקה. ומי אינו אוהב
לקרוא יומן אישי של מישו אחר...“

לחי

בובי ג'נטרי

המלחין מישה סגל, שהוא גם חובב
אסטרולוגיה מושבע, יוצא בעוד פחות מ'
חודשיים לחו"ל, להשתלמות במוסיקה אלק'
סרונית ובתיזמור. הוא ילמד בבית-ספר
שבעיר המערב-גרמנית בוכום, שם גם נמי'
צא מיצפה הכוכבים הגדול ביותר באירופ'
פה. מנהל חברת התקליטים אטלנטיק,
שהחתיים את לולו על חוזה, לאחר שעזבה
את חברת אי.אס.איי, רמז כי ינסה להפוך
אותה לזמרת-נשמה, כמו רוב הזמרים הי'

האריסון

עיתבר. מיצעד הפזמונים הראשון בטל'
ווזיה הישראלית עמד על דמה שאינה נופ'
לת משום מיצעד פזמונים אחר בעולם,
ואולי אף גבוהה יותר בכמה קטעים. ●
זו הפעם הראשונה שהחיפושיות מקליטים
פיצולן של ג'ורג' האריסון על תקליט
קטן, בתקווה שיהיה ללהיט. יהיה זה הפיז'
מון „משהו“, והוא יופץ אף ורק בארצות
הברית. ● כאשר הקליטה „אמא קאס'
אליוט“ את חלום עלי חלום קטן, ניסתה
אניטה האריס להתחרות בה בגירסה
משלה. ● ונכשלה. עתה חזרה על נסיון זה
בגירסה משלה ללהיטה של בובי ג'נטרי,
לעולם לא אתאהב שנית — ושוב נכשלה.
ליציג מציעים לה להקליט כעת את להיטם
של השחים, בשינוי
קל — יחי בובי
ג'נטרי... ● באר'
צות-הברית מכנים
את ביילי פרסטון
בשם „החיפושיות
השחורות“. ● צידו
השני של תקליטו
הבא של פייטר
סארכסטרט, ישא
את הפיצולן הסירי
את בגדיה, הקלוח
מתוך מאריך הגון
האחרון שלו, ואשר

דורון

נאסר להשמעה בתחנות הרדיו באנגליה. ●
קלודה רוג'רס זכתה בפרס עבור „הש'
רות הגדול שעתשה לחצאית המיני“. קלור'
דה נחשבת כיום לבעלת הרגליים היפות
ביותר בעולם הפופ הבריטי. ● השבוע
השלימה בובי ג'נטרי את ריהוט ביתה
שבלוס אנג'לס, מלאכה שנמשכה חצי שנה.
זה לא הרבה בהתחשב בעובדה שבבית 40
חדרים. ● בארי גיב רכש בית כפר,
במחיר של כ-350 אלף לירות ישראליות,
ותלה עליו שלט „סירט מלפפון“. ● חמי'
שת חברי להקת השחים נפצעו בתאונת
רכים. ● לאחר שגירסתם המושרת של
פרג' גינזבורג וג'יין בירקין נאסרה
להשמעה באנגליה, נכנסה למיצעד הבריטי
גירסה כלית של הפיצולן אני אוהבת אותך
— אני כבר לא. היא מבוצעת על-ידי צמד
נשמע יפה, ונרקאת אהבה ממבט ראשון.

מגלה התעניינות — כי אז הוא בשל לשרי עורי נגינה.

★ ★ ★

למה דווקא פסנתר?

קיימת כיום מגמה לאימון טרום-כלי לילדים קטנים — אימון הבא עוד לפני למידת הנגינה על כלי כלשהו. אימון זה רצוי מאד. הוא מחזיר בילד את יסודות המוסיקה, בלי להעמיס עליו את הנטל של לימוד בכלי.

הבעייה הבאה תהיה בחירת הכלי הרצוי. הורים רבים מחליטים שילמד פסנתר — רק בגלל שיש להם פסנתר בסלון. זו אינה סיבה מספקת. רצוי שתזכרי כי סיפרות הנגינה בפסנתר היא המסובכת ביותר, מבין הרפרטוארים לסולו, ותובעת מהר לך שעות אימון ממושכות. ואכן, המון ילדים מתחילים ללמוד פסנתר לפני גיל שמונה — ומפסיקים תוך שנה. המוסיקאים של תחום מדפיסים מאה ספריות תווים לשנה ראשונה — לעומת עשר לשנה שנייה ואחד לשנה שלישית.

ייתכן אם כן שכדאי לחשוב פעמיים על

האם שיעורי הנגינה, העולים לך הודעתה, מביאים ברכה לילדך — או סוּט? כיצד תדעי אם יש לך בכית רוביני שטיין חדש — או סתם ילד בעל אוזן ממוצעת? יהי כישרונו של ילדך אשר יהיה, מוסיקאי גדול — הקומפוזיטור האמריקאי, חתן פרס פוליצר, רובינסון וורד — מספר לך כיצד להפיק ממנו את מלוא האושר לילדך.

נמאס לו! שמעת דבר כזה? נמאס לו לנגן, לדני שלי. רק לפני שלושה חודשים הוא התחיל את ספר הסולו השני שלו — כשתלמידים אחרים בגילו היו רק

שעורי נגינה -

מי צריך אותם?

המיפלצות שלי

די נמוכה. על בעלי אני לא רוצה כבר בכלל לדבר. זה מתחיל להיות מביך מאוד, מה שהם מלמדים היום את הילדים. מילא, לא להבין כבר שום דבר במתמטיקה שהם לומדים בחמישית, זה עוד בחסד. אבל לא לדעת שום דבר על הבן-אדם הראשון? הלא

ליגת החגים לעונת חורף 1970 נסתיימה. בעלי פירק את הסוכה ונסה, העצלן, להשי' לך את הסכך לרחוב. אלא שאריק בכורו נזף בו כהלכה, והסכך הגיע בשלום לפחית האשפה. הלימודים התחילו במלוא השוונג, וביום שני בערב כבר ערכה לנו דנה חידון

הפסנתר. כדאי אולי להעדיף בשנה ראשונה לימוד על כלי תזמורת, שהוא גם זול וניתן ללימוד בקבוצה, דבר המוסיף להנאתו של הילד. רק כאשר את רואה, כעבור שנה, כי העניין שהילד גילה בתחילה לא פג, אפשר אז לעבור לפסנתר.

★ ★ ★

היזר מפסיק להתעניין

כאשר את מחפשת מורה לנגינה, קנהי המידה היחידה לעמוד על טיבו הוא — טיב התלמידים שהוציא מתחת ידיו. כן צריך לזכור גם כי ישנם מורים שהם מצויים גם למתחילים, ואחרים שמתאימים יותר למתקדמים.

אולם, יהי זה המורה הטוב ביותר, והכלי הקל ביותר — תמיד יהיו תקופות שבהן לפתע יפוג העניין של הילד בלימוד ה' נגינה.

כאמור, אסור ללחוץ עליו או שוחחי על כך עם המורה. ייתכן שהוא יחליט לשנות את גישתו או את חומר הלימוד. ייתכן שצריך כבר להחליף מורה. לעבור לפסנתר. ייתכן שקיימות סיבות מחוץ לתחום הנגינה.

אך כך או כך — גלי את הסיבה. קל מאוד, בטיפול לא הולם, לדכא לנצח את כישרונו של הילד.

אחרי שתעשי כל זאת — ייתכן שתגיעי למסקנה עגומה מאוד: שילדך באמת חרל להתעניין בנושא, סתם נמאס לו — ולכן גם פסק להתקדם בשיעורי הנגינה. אם זה המצב — קבליהו. אל תנסי להילחם בו או לשנותו בכוח. גם דברים כאלו קורים, והם אינם אסון. זה פשוט סימן שכישורו המוסיקאלי של הילד היה ברחלוקה, ולא גדול במיוחד.

אין דבר — אל תצטערי: הילד לא הפסיד כלום. אדרבה: כל שיעור נגינה שזכה לו בחייו — תרם לאושרו ולהנאתו ממוסיקה לשארית ימיו.

באמצע הספר הראשון. בעלי ואני כבר התחלנו לשאול את עצמנו אם אין לנו איונה הורוביץ צעיר בכית. ופתאים הוא מודיע לנו שנמאס לו שיעורי הנגינה. הוא שונא את הפסנתר, הוא אמר. נמאס לו להתאמן כל אחרי-הצהרים. הוא רוצה לצאת לשחק עם שאר הילדים. היית מאמינה? והוא הרי כל-כך אהב לנגן. אני לא מבינה מה קרה לו!

אותה אם מעוצבנת, ששפכה את ליבה בפני ידידתה, היתה שותפה לחוויה העוברת על רוב האמהות שילדיהן לומדים נגינה, כתשעה חודשים עד שנה אחרי שהילד מתחיל ללמוד. ההורים המאוכזבים תוהים אז — האמנם היה הילד באמת כישרוני, כפי שחשבו בהתחלה? האם ייתכן שכישורו 'נא' בד? האם להמשיך בכל זאת בשיעורים, או אולי לוותר על הכל ולשכוח מהצרות?

★ ★ ★

איך מפתחים כישרון?

דבר אחד ברור: אם את, או בעלך, תסתערו במקרה זה על הילד בהאשמות והתקפות יתי זה סוף הקריירה המוסיקאלית שלו. קרוב לדאי. בין אם אלו שיעורי נגינה או משחק, ריקוד או ציור. בעת זו, כא' שר כישרונו האמנותי רק צץ וגולה, יש להישר מכל מישר שלא לקפד אותו.

מהו כישרון אמנותי? איך מגלים אותו? איך מפתחים אותו? נתחיל מהשאלה האחרונה: אין כל הברל באימון הניתן לילד שיגדל להיות מוסיקאי גדול, לבין זה הניתן לילד ממוצע, שידע רק להבין קצת במוסיקה. ההבדל הוא רק במידת הריכוז שמגלים השניים.

לכן, ילד המעוניין ללמוד — יש לאפשר לו לעשות כן, בלי להתחשב בגילויי הכישרון שלו. וכל אם יודעת כבר בגיל רך אם ילדה מתעניין במוסיקה או לא; אם הוא יודע, לתפוס מנגינה, נהנה מזה, שואל,

הרפתקאות הבן-אדם הראשון מכיתה א'

דנה הכירה אותו כאילו הם היו חברים. יש לי רושם שקרננו די ירדה בעיניה. אינני רואה שום דרך לתקן את המעוות, כך שנלך כולנו ונלמד יחד איתה בכיתה א'.

מדעי, מבוסס על מה שלמדו אותו יום בכיתה. «אמא, למה קוראים לשמיים שמייים? דממה. לא סתם — סוטאלית. לא רק אמא, אלא גם אף אחד אחר לא ידע. באמת, איזה שאלות מטופשות שממציאים היום בכיתה א'. אלא איך יקראו לשמיים, אם לא שמייים? בגלל שהבן-אדם הראשון ראה שיוורד נגש, ואמר, שם-מים, וכריזה הילדה. השאלה השנייה לא הביאה תוצאות סוי' בות יותר. מסתבר שלשמש קוראים שמש בגלל שהבן-אדם הראשון אמר שס'אש. הי' שאלה השלישית נגעה לעולם המוסיקה: «אבא, איך הבן-אדם הראשון המציא את התוף שמתופפים עליו?»

«דנה'לה, הבן-אדם הראשון לא המציא את התוף. היו לו דאגות אחרות, ניסח אביה החכם להתחמק באלגנטיות. «אבא, או' לי תפטיק? אתה יודע יותר טוב מהמורה?» לא. כמובן שלא. «זה היה יום אחד, הסבירה לנו באורך רוח, «כשהוא חפר בור באדמה, וסם בתוך כו אוכל, כי אתם יודעים שלא היה אז עוד פריג'ידריס, ואחר-כך הוא כיסה את הבור בעור של נמר שהוא תפס. ופתאום התחיל לרדת גשם. ופתאום הוא שמע איך שהסיי' פות' יורדות על העור של הנמר ועושות בום בום, וזה נתן לו מחשבה, ואז הוא הלך ועשה בעצמו תוף. אני מוכרחה להודות שהרגשתי את עצמי

גאוני-האופנה אדרו אומץ, עם השנים, גילו שהם יכולים להתעלל באשה כרצונם — ואין פוצה פה ומצפצף. השנה, כנראה, הגדישו את הסאה — בייחוד הארוכים שבהם: פייר קרדין — 20 ס"מ ועל הריצפה; איב סאן-לוראן — 30 ס"מ; בוהאן — 40 ס"מ; קוקו שאנל — 45 ס"מ; קוראג' — 75 ס"מ ועוד היד נטויה.

מיסדר-הג'יחור

מי צריך את הביעור הזה?

ואכן, כאשר בפריס הסתננו לראשונה לרחוב השמועות בדבר האופנה החדשה, יצאו החתיכות, במיטב המסורת ה' מפוארת של עיר זו, אל הבריקות — בהפגנות למען המיני. הן נשאו עימן סיסמאות בנוסח "שמלה ארוכה — מחשבה קצרה", "שמלות ארוכות — גברים מתוסכלים", "בוגדים — אל תאריכו את הבגדים".

פשע נגד

הדמות הנשית

א לא שההפגנות לא עזרו, בשלב ראשון. האופנה המכוערת יצאה לאוויר העולם — בצורת שמלות, מעי לים, ואפילו קומבינציות פנטאסטיות של מעיל ארוך עד הקרסוליים מעל חצאית-מיני. לאחר כמה שנות הסלמה, בהן הסלימו החצאיות לעבר החגורה, ואר-אוס-אוס נמעט הגיעו אליה — חלה השנה אנטי-הסלמה, והשובלים נסקו לעבר הקרקע.

בינתיים, נכנעו ללא קרב, כעדר צייתני, רק הקונות ה' אמריקאיות. מילת-הקסם, שזוהי יצירה פריסאית, מצדיקה כנראה באמריקה כל מעשה פשע נגד הדמות הנשית. עתה נותר רק לראות, בשבועות הקרובים, מי ינצח במלחמה בחזית אירופה.

ובעקבות כך — כיצד תיראה גם הישראלית שלנו.

כיעור הזה הוא כמובן הדבר שצריך להיות כביכול שיא היופי וההידור — האופנה האחרונה! ואכן, אין ספק שאופנת חורף-1970, כפי שנתבשרנו עליה מפאריז, היא קטסטרופה מהלכת על שתיים.

המשימים טוענים כי אחד ממצאייה, איב סאן-לוראן, הלך להסתגר בעליית-הגג באחוזתו, בעיקבות אכזבה שנחל בפרשת אהבה — ושם גילה בארגז עתיק את סמרטוטי הסבתא שלו. כדי לגקום את אכזבתו, החליט להלביש ה' שנה את כל נשות העולם בסמרטוטים אלה.

וגברים מחוסכלים

א כל זאת היא כמובן השמצה. האמת — הלא פחות משמיצה — היא, שייצרני הבדים בעולם לא התלהבו מעולם מאופנת המיני, שפגעה קשות בפרנסתם. אחרי הכל, כדאי לא לשכוח את העובדה שבית דור, למשל, שייך ל' יצרן הבדים מרסל בורסקי, ושאופנת הסבתא אין פירושה רק יותר ב', אלא גם בד יקר יותר — גרסי, פלנל, צמר רך, קרפ-משי וצמר-קרפ.

ברור אם כן שקיים קשר הדוק בין הצדדים השונים, שתפקידם להלביש אותך. השנה, נראה, הם החליטו לדאוג קצת יותר לבעלי המניות שלהם — על חשבונך.

הידור או כיעור? שני דגמים של פאר' האופנה הפאריסית לחו' רף הקרוב: שיא הכיעור במחצית השנייה של המאה העשרים.

מתחתות

גלוריה

אחר-כך הוא רואה שהוא טעה, והוא חוזר אליו. הבמאי שיקנה את התסריט זה — ביחוד יחד עם גלוריה — יעשה בוודאי מיליון לירות.

בינתיים, על אף שאיפותיה, היא די ברגנית: "קיבלתי מכתב לפני כמה זמן מדויד אבידן", היא מגלה. "הוא כתב שהוא רוצה לשחק אותי ככוכבת ראשית בסרט שהוא הולך לעשות, והוא בעצמו יהיה הכוכב הראשי. אין לי מושג מי זה דויד אבידן, רק שמעתי שהוא כותב שירים ועושה סרטים. אבל שמעתי שהוא עשה סרטים עם עירום, אז אין מה לדבר על השתתפות שלי בסרט שלו."

הפרח מסכים לכל מילה שלה. מלבד פרנסתו בטלוויזיה, הוא מקדיש את כל זמנו הפנוי לנסיונות להקים להקת תיאטרון מיקצועית ערבית בארץ. מזה ברור שהוא יוצא ובא בחוגי הבהימה. הוא יליד גוש-חלב, שעבר בגיל שנה להתגורר בוואדי גיסנאס בחיפה, וגמר את בית הספר לדראמה ברמת-גן, וחי בשנתיים האחרונות בחברת אנשי הטלוויזיה בירושלים. אולם למרות כל שפע הבהימות, הוא לא מתפעל ממנה כל-כך: "מוטב ש'גלוריה' לא תבקר בתל-אביב ותכיר את החברה הטובים", הוא קובע. "אנשי די' זנוגף באמת חברה טובים, אבל מחוספסים, ולגלוריה יהיה קשה לעכל את התנהגותם."

עילאי, ללמוד עברית, ולנסות את כוחה בסרטים עבריים כאן בארץ.

ואיזה סרטים? רק בלי עירום. אצל גלוריה, עירום זה לא פירמה. היא לא מוכנה אפילו לראות סרט עירום, אז תארו לכם להשתתף באחד כזה. אפילו תפקיד סקסי עם בגדים זה לא בשבילה. הבמאי שיחליט לקחת אותה, יצטרך להיפיק את הסרט לפי התסריט שגלוריה כבר הכינה לעצמה: "אני רואה את עצמי בתפקיד של בחורה טובה", היא מספרת, "אני מאוהבת בגבר, ויש לי יריבה סקסית, מושכת ומושחתת. בהתחלה אני סובלת, כי הבחור נמשך אחרי המושחתת. אבל

יוסף

גלוריה פטיוארט אהבה תמיד פרחים. עד כדי כך, שהיא הולכת ומתחתנת עכשיו עם אחד. הוא אמנם לא כזה ש' צומח בעציץ ומשקים אותו, אבל פרח זה תמיד פרח.

הפרח של גלוריה קוראים לו יוסוף, יוסוף פרח. זהו פרח — סליחה, גבר — נמוך-קומה וממושקף, המסוגל לשמש מרכז השמחה והצחוק בכל חבורה שהוא נמצא בה, כשמתחשק לו. בדרך כלל מתי חשק לו, וזה מה שהקסים את האישיות הטלוויזיונית מספר אחד של ישראל: ה' המור והאנטליגנציה שלו.

יוסף הוא הקוליגה של גלוריה במחלקה הערבית בטלוויזיה. הוא המראיין כי תוכנית ספג קפה, ועורך החידון בערבית. הוא די ותיק בעולם הבידור, אך הקהל הרחב שמע עליו לראשונה רק אחרי ש' הופיע בסרטו של יגאל לב, אסירי ה' חופש. החברה במחלקה הערבית נוהגים תמיד אחרי התוכנית לצאת לאכול משהו בצוותא, ולאט-לאט התחילו גלוריה ויוסף להישאר לבדם במסעדה אחרי שכולם מס' תלכים, וככה הם גילו שהם מאוהבים.

אבל אהבה לחדוד וחתונה לחדוד. גם גלוריה וגם יוסוף הם קתולים, ושם זה לא הולך חאפ לאפ. שם, קודם עושים אירוסין, ומפגישים את ההורים — זאת אומרת, להיפך — ומכניסים נדוניה, ועד שזה מגיע לחתונה עצמה, יכולה הנשמה לצאת. אבל זה מה שאלוהים רוצה, וצריך להודיין בסבלנות.

גם אחרי שתחתן, לא מתכוונת גלוריה לוותר על התוכנית שלה לחדוד לעולם ה' סרטים. לא, לא כשרדנית. כשחקנית. אבל מאחר שזה לא עסק לסחוב אחריה את כל המשפחה, הורים ובעל וכ', לחוץ-לארץ, היא החליטה עכשיו לעשות מאמץ

צלילי המוסיקה

העיקר, כשישראלה הכירה את המנצח הנודע של תזמורת ברלין, לורין מזל, הוא היה עוד נשוי לאשתו ממלי מזל-בנק, וחי איתה ועם בתם בת השבע. וגם ביום החתונה שלו עם ישראלה

מנצחי חוג-הסילון, אלה המנצחים ה' בינלאומיים המסתובבים במטוסי-סילון מארץ לארץ ומקיפים את העולם עם שרביט המנצחים שלהם, אינם רבים. יש בסך-הכל ארבעה חמישה כאלה, וביניהם זובין מהטא ולורין מזל.

והנה מה מוזר, מכל העולם הגדול, המלא ארצות וערים ונשים ואנשים, הם בחרו לצרכי חתונה דווקא את ישראל.

על זובין מהטא כבר שמענו את כל מה שאפשר היה לשמוע, איך הוא יצא ברחבי העולם עם רותי לוימן, איך הם נפרדו, ואיך הוא הגיע בסוף לישראל על-מנת לשאת לו לאשה נערה אמרי-קאית.

על המנצח לורין מזל אנחנו רק מתחילים לשמוע, משום שזה עתה, בשבוע שעבר, הוא נשא לו לאשה את ישראלה מרגלית, שכשמה כן היא — ישראלית.

ישראלה נולדה וגדלה בבית מוזיקאלי. אביה, פקיד חיפאי, הוליד שלוש בנות, והוסיב אותן מייד לאחר לידתן ליד ה' פסנתר. ומה יצא? הבכורה הפכה מורה לפסנתר. האמצעית, ישרה ימים ולילות וניגנה, וכשהגיעה לגיל חופה התחתנה עם המנצח יהלי וגמן. היא גרה איתו בפאריז, ניגנה איתו בקונצרטים, וכשי' הוא החליט לעזוב את הנגינה ולחזור לקיבוץ הם נפרדו, והיא המשיכה לנגן.

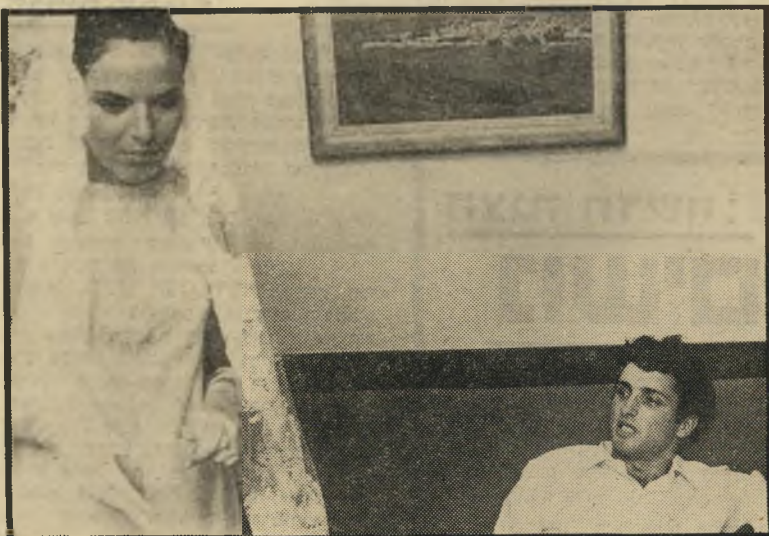
זאת היתה השנייה. השלישית, אופלי-רה מרגלית, ניגנה; ניגנה, והפכה ב' סוף מלכת-יופי מזה, או לא מזה, והיא עדיין ממשיכה להיות יפה. מה שאפשר בעצם להגיד בקלות גם על אחותה ישרה ראלה.

זובין מהטא

הוא היה עדיין נשוי לאותה אשה, ש' עימה הוא חי מזה שמונה שנים. זה היה בבוקר. בערב הוא כבר היה גרוש ממנה, ופנוי לחתונה עם אשתו החדשה.

הדירה ויושביה

אסי ואהרונה

דירת-הגג שקנה משה דיין מה' כנסייה הארמנית ביפו, כפי ש' סיפרתי לכם לפני חודשיים, מתי חילח למלא את יעודיה החשובים. היא אומנם לא תשכן בתוכה מייד את השר עצמו, אם כי יית' כן שגם זה יקרה מאוחר יותר. היא תתחיל לעת עתה עם כן הי' שר, אסי דיין, ואשתו אהרונה. לעת עתה הדירה עדיין ריקה. אסי נסע לניו-יורק לבכורה של סרטו "מותו של יהודי", אהרונה נסעה יחד איתו כדי לראות את אותה בכורה.

והדירה? הדירה רק תרוויח מזה: בדרכם חזרה יעברו בני הי' זוג הצעיר דרך ספרה, ויקנו שם ריהוט מלא עתיק בשבילה.

גברת כהן והחזית הדתית

השלישי של הרשימה. כששתי המפלגות עמדו להתאחד, הן בדקו ביסודיות האחת בציציות של השנייה. תוך כדי בדיקה גילתה אגודת ישראל את חיים כהן, וכאמור, בעי' קר את אשתו.

אשתו של חיים כהן, בלי שום קשר לבעלה, לאגודת ישראל, ולפועלי אגודת ישראל, הולכת כל שבוע להתרחץ בבריכת-השחייה של ימקא.

כשהיא שוחה שם להנאתה ומשתכשכת במים, היא לא מעלה כמובן בדעתה שבוה היא עלולה להביא לפירוד טראגי בין שתי המפלגות. אבל עובדה.

אגודת ישראל ביטלה את השידוך, והיתנתה שמוע' מדותו של כהן תבוטל, או שאשתו תפסיק להתרחץ בבריכה.

הפרשנים מונים כל מיני סיבות שבגללן לא קם האיחוד בין אגודת-ישראל ופועלי-אגודת-ישראל. הפוליטיקאים מסבירים כל מיני דברים על המפריד בין האידיאולוגיות של שתי המפלגות, ועל נקודות המחלוקת. ועובדה שאף-על-פי שהאלוהים שהן מאמינות בו הוא אותו אלוהים. התלבטו שתי המפלגות עד היום האחרון, והחליטו בסוף לעבוד אותו כל אחת לחדוד.

השאלה המעניינת היא — מה הן בדיוק האידיאולוגיות שהפריעו להן והפרידו בינן. אז יש אחדות שאינן ידועות ואינן ברורות בדיוק, אבל יש אחת ידועה. היא ידועה בעיקר כאשתו של המועמד חיים כהן. חיים כהן הוצב על-ידי פועלי אגודת ישראל במקום

רתית שטוחה, לכן מגיעה ברגע זה לשיאה הרגשות של צופה-מצוי, שעניו בראשו, כי משטים בו. הוא רואה את המסבב נופל שם ואת **אבנר חזקיהו**, שאינו מצליח על אף מיקצועיותו, בגלל קלישות הסקסט, לגלם את דוד, כפי שדמותו עולה מספרי שמואל ומלכים, כורע כאן, כדי לראות כביכול על איזה צד נפל המסבב. אם כונת המחבר והבמאי הייתה לערוך סאטירה על דוד המלך, ועל מלכים בכלל, הרי ש' כונתם נשארה תלויה בין שני כיסאות. כפי שהיא כתובה ומוצגת, בצינוורים מסוימים, עשויה המהלה לספק בקושי ילדים.

●	לא כדאי לראות
★	לא חשוב לראות
★★	אפשר לראות
★★★	רצוי לראות
★★★★	חובה לראות

הדגמה

סרטים חדשים

★ ★ **מילה ושמה עבודה** (גת, תל-אביב). דויד ורנר, הזכור לטוב מהסרט מור-גן, מופיע שוב בתפקיד דומה, בתור בחור מוזר ותמהוני, בבימויו של במאי תיאטרון בריטי מפורסם, פיטר הול.
★ ★ **הקומנדרו** (בני-יהודה, תל-אביב).

★ ★ **יש נפשות מחפשות מחי-בר** (הבימה). כפי ששחקני התיאטרון הי-לאומי של ישראל מתנהגים על הבמה, כי-צירתו של **לואיג'י פירנדרו**, בה שח-קנים עורכים תורה בהדרגה במאי, הרי ש-קשה לצפות כי בלגניסטים כאלה יצליחו

„ספר הג'ונגל“

אי-פעם לשתף את הקהל בחייה תיאטרונית של ממש. אחראי לפך הבמאי **יוסי יורעי-אלי**, שאיכלס את הבמה ביותר מדי שחק-נים, ותידרך אותם בצורה חיצונית, דינא-מית אמנם, אך כוז שאינה משרתת את מט-רת המחזה, שמציאות ואשליה שוכנים בו בעירובייה. ששת הנפשות הקטעות את מה-לך החזרה, בנסיון לשכנע את השחקנים ל-גלם את סיפורם הם על הבמה, לא עוצבו

פעולת קומנדרו במדבר, במלחמת העולם הי-שנייה, עם לי ואן קליף וג'ק קלי, יהרבה פצצות ואש ועשן.

סרטים אחרים

★ ★ ★ **המדבר האדום** (תכלת, תל-אביב). בסרטו בן שמונה השנים מספר אני-טוניו על אשה בודדה החיה בעולם מפלצ-תי של ערפל ובתי חרושת, כשהיא זרה ל-סביבה שלה ולאנשים שביניהם היא חיה. צילומים נפלאים. משחק מצויין של ריצ'רד הריס ומוניקה ויטי.

★ ★ ★ **ספר הג'ונגל** (חן, תל-אביב) סרטו המצוייר והנפלא של חלס דיסני, כפי שהוא מבין את רודארד קיסלינג.

★ ★ **מותו של יהודי** (פאר, תל-אביב). סיפור על יחסים אנושיים הנרקמים בין מפקח משטרה ערבי לאסיר היהודי. סרט מבריי היטב, מעניין ומשכנע, למרות העלילה הבלתי מתקבלת על הדעת. עם מו-סיקה מצויינת, אחירה, ובעיקר מישחק מ-עולה של אקים סמירוף המפקח, המנסה להראות לאסירו היהודי שהחיים יפים וכדאי לחיות אותם. ישנו גם אסי דיין.

★ ★ **אני רואה עירום** (אוריון, תל-אביב). הקומיקאי המצויין נינו מנפרדי ממ-לא את הסקצ'ים של דינו ריו, גם את הי-קלושים שבהם, ולא חסרים כאלה. הוא מו-סיע פעם בתור איכר מפגר שקיים יחסים עם תרנגולת, פעם בתור הומוסקסואל צנוע וביישן, פעם בתור מציץ ממשוקף, ועוד.

תיאטרון

★ **כתר בראש** (התיאטרון הקאמרי) דויד רוגו על כי שר צבאו ממנה שריאלפים מאחורי גבו. „שילך לגדל תות“ הוא שואג. לוא הדברים היו נאמרים בשעה ששר צבא ידוע הפך לשר חקלאות, גם אז לא היו לדבר השלכות אקטואליות. לא כל שכן עתה. ומה גם שלא מדובר בדויד שהיה ראש ממשלת-ישראל, ולא רצה לנטוש את הכתר, אלא בדויד מלך ישראל, זה שבנעוריו הכריע את גוליית הפלשתי. במהתלתו הי-אנכרוניסטית של **יעקב שבתאי**, מנסה המלך לפתור את בעיית יורשו עלידי הט-לת מסבב. אם יפול כשלמעלה חיטה, ימ-לך שלמה, ואם כלפי מעלה תהא סיה, יכתיר את אדוניה... **שמואל בוניב** שביים ללא כל תנופה עיסה ילדותית זו, כנראה לא לקח בחשבון כי המסבב עלול

סוד ההצלחה

להצלחה הרבה סודות,
אבל סוד ההצלחה שלי
הוא:

הריח הנעים
המלווה אותי במשך שעות.
הניחוח המפתה כל גבר
ניחוחו של לימור

לימור

הסבון לרעננות העור

באיכות צופתית מעולה

סרטי ילדים

יחידים!

בפעם הראשונה בישראל
לוח כיס תקופתי-אינטימי של האשה
ההפתעה הנעימה ביותר לראש השנה
מעוניינים אתם לדעת את מאורעות חייכם לפרטיהם
לעיתיד לבוא, מחולקים לפי ימים?

שלחו את הסכום הסמלי של 3.50 ל-י ב-צ'ק בנקאי או ב-צ'ק
דאר לת.ד. 3364 תל-אביב, ותקבלו בדאר רשום את לוח הכיס
לפי הכתובת המבוקשת.

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי •
המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134,
תא-דואר 136 • מען מבקשי: צולמטרס • בית-דפוס משה שהם
פזי, תל-אביב, רח' פז 6 • גלושפות: צינגורפויה כספי בע"מ •
העורך הראשי: אורי אבנר • הוציא-לאור: העולם הזה בע"מ.

הצגה חדשה:

נושים

★ ★ **נושים** (בימות) הדים לחייו הי-אומללים של המחזאי השוודי **אוגוסט סטרינדברג** (1849—1912) ניתן למצוא בכלל יצירותיו, והבימתיות במיוחד. הוא חיבר למעלה 50 מחזות, וכיום מוכרש ומצגים כתיבתו.

דרך כתיבתו הראליסטית החושפת קותה לו אוהדים ומחקים רבים; בנם של המלצ-רית וסוכן-האנויות הפז למחזאי השוודי המוכר ביותר. מחזותיו פתחו דף חדש ב-מחזאות העולמית, והוצגו על בימות העולם כולה.

המערכון שלו, **נושים** (1888) אינו המוכר שביצירותיו. גם כאן עומד במרכז היצירר המאבק בין המינים: הגבר התמים מול הי-אשה השתלטנית, השטנית.

זוהי יצירה לארבעה: לשלושה שחקני-שני גברים ואשה — ובמאי, אשה יפה — נטשה את בעלה הראשון ונישאה לאמן צ-עיר ממנה. הבעל הראשון מגיע, מבלי ש-השני ידע עם מי יש לו עסק, ובין השלושה נרקמת מערכת-יחסים סבוכה.

העלילה מאדמאד סטאטית. עיקר כוחו של סטרינדברג בעיצוב הדילוג הפקחי והנוקב. כל מילה ממש קורנס. ניתוח הפסיכולוגי של הדמויות מחושב היטב, לרגע נידמה כי היצירה נכתבה בעזרתו האדיבה של זיג-מנר פרויד.

זה מול זה ניצבים שלושה נושים. איש איש מנסה לגבות את החוב המניע לו ל-שינאה הראשונית בין גבר לאשה, ישנם גא-

סוד ההצלחה

להצלחה הרבה סודות,
אבל סוד ההצלחה שלי
הוא:
הריח הנעים
המלווה אותי במשך שעות,
הניחוח המפתה כל גבר
ניחוחו של לימור

לימור

הסבון לרענונות העור

באיכות צופיתית מעולה

בעיות ולבטים
בחי המין

מאת

חזר מרדכי זידמן

הוצאת רשפים

לחשיב בחינת
הספרים המדעיים

מבחר גדול

של מקרני-שקופיות • מבחר גדול
של מכשירי בוק • בלעדיות שלנו
במבזקים הידועים,

AGFATRONIC 20. A

פתוח שחור-לבן וצבעוני ע"י ה-

מעבדות המשוכללות ביותר.

פוטו ברנר

הפיתוח והיישום

שינוי כתובת -

מנוי המבקש לשנות את כתובתו מתבקש
להודיע על-כך שבועיים מראש, על-מנת
למנוע עיכוב במשלוח העיתון למען החדש

אף הן במידת עמקות נאותה. מישא
אשרוב, חוק ותקין, במקום לגלם דמות
של אב איטלקי הרוס ומיוסר. דליה
פרידלנד כתבו החורגת, חסרה את מידת
הטראגיות החרישית והפיוטית יותר. חנה
הנדלר משעשעת כמרים פצ'ה, מנהלת
המוסד בו הועסקה הבת כפרוצה, אך סיג
נון משחקת כאילו לקוח מאופרה אחרת.
התפקיד שפחות זכה לטיפול הוא של הבמאי
(יהודה אפרוני), המוצג כטיפוס שטחי
במקום שאדם זה יהא יוצר אחראי, המת-
יחס אל עבודתו ברצינות ועמקות; ישנה
הרגשה כי ששת הנפשות שהמחבר לא סיים
לחבר את הטראגדיה שלהן, לא היו מתייחד
סות לעולם אל כוה, והיו מחפשות להן
במאי וצחת שחקנים מעמיק יותר.

*** ימים טובים (בהפקת ש. צמח)

גם כמופע בידורי חסר התחייבויות, חסרים
בתוכניתו של שייקה אופיר קטעים מעור-
לים, פחות שטחיים ואחיליים. הוא יודע
להצחיק, בעניין זה אין כמעט חילוקי-דעות.
אך להצחיק ערב שלם, זו ממש משימה
הפנטומימות שלו עממיות, והרבה הרבה
למטה מיכולתו. הכוריאוגרפיה של יעקב
קלוסקי, ברוח מועדוני-לילה מיושנים, דבר
שאינו מפרע ליונה לוי להתגלות מחדש
כאישיות בימתית מחשמת. הפארודיה ה-
משותפת שלה עם שייקה, על הבלט הקלא-
סי, מצחיקה עד דמעות. הבעייה של שייקה
היא בעיית הבעיות של כל הבידור בישראל.
חומר. קשה למצוא משהו שיחבר מערכון
משעשע, שיתקבל על הדעת, ולא ירד ל-
במה אינפנטילית מבישה. כן, וגם במאי
שהיה נוסף קצב, מקצר, משנה מיקום של
קטעים ובונה את התוכנית ממסד עד ספי-
חות, חסר היה לשייקה.

*** להקת פיקוד דיונון (תיאטר

רון דגל). השם מעיד כי לפנינו להקה צב-
אית במדים אורחיים. אלא שכאן לא חייבו
את המחברים לספק חומר כשרות מילואים,
דבר שאינו משחקף בחומר, המזכיר, כא-
מור, חומר משעשע אך חסר כל מישקע,
כמירב החומר המסופק ללהקות הצבאיות.
מלבד שניים-שלושה משתתפים, כמעט אי-
אפשר להשוות את חברי הלהקה ללהקה
בעלת נתונים דומים ששבה חיים - בצל
ירוק. דני ליטאי יודע להעמיד פיוזר
נים בצורה בלתי-משעממת, אפילו אם הם
משעממים, ולא חשוב שלעיתים התנועה היא
לשם תנועה. דוגמה טובה להעמדה תכלית-
תית הוא הפיוזר הצעקה האחרונה.
מינימום השווה מקסימום. החברה נחמדים,
והשמחה רבה.

*** כנאדם (בהחזן הירושלמי).

אגדה למבוגרים, המבוססת כנראה על משל
בודיסטי שהתגלגל כדרשה מוצגת להולנד
ולאנגליה, על-אודות ידידים של כנאדם,
המסריבים ללחור בדרכו האחרונה. אריה
זקס, מרצה באוניברסיטה העברית בירוש-
לים, הקדיש לעיבוד-הדרום, ההפקה וה-
בימוי אהבה ומחשבה, דבר שהדביק את צוות
המשתתפים, אשר בו, לצידם של חובבים
(סטודנטים), מספר מיקצוענים העושים חיל.
זאק כהן כהירידות, משעשע במידה
ובטעם מיקצועי מלוטש. ליאן רייני כי
היאורש מרתק. עדיזה רוזן היא הי-
תשוקה, טמפרמנטית ומשעשעת. מוטי
ברקן כנאדם וגבי אדרור כנאדם
כה יפים. פעלולי הבריוני והמצאותיו ה-
המשעשעות של זקס גרמו הנאה לכל חובב
תיאטרון.

בידור

*** אין אהבות שמחות (בה-

פקת בימות). יוסף כנאי עושה מה שי-
אפילו ג'ורג' בראנסם אינו מעז. הוא
מגיש ערב שלם מציירותיו של הטרוברדור
המשופם, בלחית תזמורת ועיבודים מוסי-
קאליים חדשים, בעוד שברסאנס עצמו מס-
תפק בלחית פשוט על גיטרה ובחצי תכנית.

אלישבע מיכאלי ועודד תאומי בן-נושים

מחוננים. אין ספק בכך. אך כאן, במיוחד,
אינם מתגלים כסולנים וירטואוזיים. האשה,
ועוד יותר הבעל הקודם, מצליחים להפנט
את הבעל הצעיר ולהמיתו, לפי הכתוב. רפי
שזה מבוצע זה די שטחי ומיושן. אין כאן
כמעט זכר לשלושה שטנים הנאבקים איש
ברעהו.

המישחק מתנהל על מ'מנחות, לעיתים
מייגע ואפילו משעמם. הגהינום הפרטי הקטן
של שלושת הטיפוסים אינו מצליח לרתק,
והדראמה הפסיכולוגית אינה מרקיעה ל-
קורצ'נדו המיוחל. אומללותו של תאומי
ארלף אינה נוגעת ללב. מחלת הנפילה
(של השחקן), ובהקשר לכך ניתן לקבוע ב-
צער כי לא מקלה של אלישבע מיכאלי וי-
במיוחד לא גוסטב בביוצו השטחי של
שמואל עצמון, לא היוו את הקסליטור ה-
יאה לתאומי.

לא היה כאן כל עימות דמוני-מרטי, ו-
לוא התריס תאומי כלפי עצמון כי הוא
מביט בו בעין עצומה, לא היה ניתן להב-
חין בכך, אף מן השורה הראשונה.
חסרה אוירת הצפון הקר (בעניין זה חסר
רה אף תפאורה ריאליסטית יותר), וכשאחד
הגיבורים חושש כי משיחו עלול להיכנס,
נדמה כי אכן כאילו הוא מתכונן לכך.

סימנים בולטים. כדאי לציין כי סטרינדברג
לא היסט לחזור בו מתמיכתו במאבק ל-
שיוויון זכויות לנשי זמנו. כי פשוט פחד מ-
השתלטות הנשים על העולם; מוטיב זה
חוזר לא אחת במיכלול יצירותיו.

לביצוע יצירה כנושים, נדרשים שחקנים

ובמאי וירטואוזיים. איש-איש חייב לשלוט

היטב במיתריו.

יוסי יורעאלי אף כאן עקבי לאידאה

פיקס התמונה שלו, להציב על הבמה זר-

קורים גלויים. הפעם הוא צבע אותם בצבע

אדמדם. במקום לקיים את המאבק על פני

זירה ריקה כלא הוא בכך כל רמז לתלישות

רוחנית של הגיבורים. רמקול קטן, צבוע

אף הוא, גלוי מול פני הצופים, פולט את

האפקטים. לכן נדמה כי הריחוק והשחקנים

נקלעו אל מיתקני-תאורה גלויים כניל, מ-

הגנה אחרת של יורעאלי.

זהו מערכון והצגה מתאימים, וחייבים לק-

רום עור וגידים באולם קטן ואינטימי. ה-

שחקנים חייבים להיות בעלי דיקציה ברורה,

ומשחקם חייב להיות למופת. מאחר והיצירה

ובעייתה אינן חדשניות, בשנת 1969, חייבים

השפה, הבימוי והמשחק לנער מעליה את

אבק השנים, ולהפנט את הצופים.

עודד תאומי, אישבע מיכאלי,

ושמואל עצמון הם שחקנים מיקצועיים

זה

העולם הזה

ראשון

לציון:

כולם
משמיצים
את
כולם

אורי אבנרי

על שייב

וילין-מור

איר קיבל
מנהל בנק
ממשלתי
1/2 מיליון ל"י
לבניית בית

הרומאן

של

הקריינית

מס' 1 של

הטלוויזיה

החיילת שלכה אקדח

ורצחה

את אביה